

προλεταριακή

Προβεταριοί όθων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και ήασί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 14 Γενάρη 2023 ■ χρόνος 41ος φ. 932 ■ 1.50€

Κόντρα στον αντιδραστικό προεκλογικό κουρνιαχτό

Να φυσήξει άνεμος μαζικών αγώνων

Ούτε αντιπυρετικό για τα παιδιά του δεν βρίσκει ο λαός στα φαρμακεία, το μηνιάτικο -για όσους το παίρνουν- τελειώνει την πρώτη εβδομάδα, οι νέες αυξήσεις στα τρόφιμα και στα είδη πρώτης ανάγκης είναι σε διψήφια ποσοστά, τα λαϊκά σπίατα μπήκαν στο στόχαστρο των αρπακτικών, οι μικρομεσαίοι αγρότες ξεκληρίζονται... Η Παγκόσμια Τράπεζα ανακοινώνει γενικευμένη ύφεση για το 2023, ο ΟΟΣΑ αντιτίθεται σε «μεγάλη αύξηση του κατώτατου μισθού» γιατί «βλάπτει την παραγωγικότητα», αλλά πάντως διαπιστώνει πως ο κατώτατος μισθός στη χώρα μας είναι ο δεύτερος πιο κοντά στο όριο της φτώχειας σε σύγκριση με τις χώρες μέλη του ΟΟΣΑ.

Κάπου... αλλού από αυτήν την πραγματικότητα, συνεχίζει αδιάστακτη η κυ-

βερνητική προπαγάνδα και ο ίδιος ο πρωθυπουργός να μιλάει για «ανάπτυξη», για «αύξηση και μοίρασμα του πλούτου», για «μείωση της ανεργίας», για «εύρωστο τραπεζικό σύστημα», για ακόμα πιο «ευοίωνες προοπτικές»... Τα πιο ξετσιώπτα ψέματα εκφέρονται σαν οι αδιαμφισβήτητες αλήθειες, τα χτυπήματα στα λαϊκά-εργατικά δικαιώματα παρουσιάζονται σαν επιτυχίες που πρέπει να χειροκροτηθούν. Το κυβερνητικό θράσος έχει «πλάτες» τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και «πατάει» στο δοσμένο πολιτικό συσχετισμό, στη στήριξη σύμπασας της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης που σε αυτές τις συνθήκες επιδίδεται στους πιο φτηνούς θεατρινισμούς, σαν αυτόν του Τσίπρα που... καλεί τον Ντογιάκο να τον συλλάβει!

Όσο φουντώνει ο προεκλογικός καυ-

γάς των αστικών κομμάτων και των παραφυσικών τους, τόσο πιο αντιδραστικός και ξένος αναδεικνύεται για τα λαϊκά συμφέροντα. Από αυτόν τον καυγά -που τελεί υπό την επίβλεψη και τις καθοριστικές επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών πατρώνων τους- ο λαός δεν έχει να περιμένει παρά νέες, πιο αντιδραστικές λύσεις για τα συμφέροντα του συστήματος, νέα και μεγαλύτερα δεινά. Έξω από αυτούς και ενάντια στην πολιτική τους βρίσκονται οι απαντήσεις για το λαό και τη νεολαία. Η εργατική-λαϊκή δύναμη, οργανωμένη σε μαζική πάλη αντίστασης και διεκδίκησης, είναι η μόνη που μπορεί να διαμορφώσει άλλα δεδομένα, να φέρει επιτυχίες, να απαλλάξει το λαό από το ρόλο του θεατή που εκβιάζεται από ένα τοξικό και αντιδραστικό σκηνικό.

(συνέχεια στη σελ. 2)

ΤΙΜΟΥΜΕ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΜΑΣ
ΑΝΔΡΕΑ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ
ΚΚΕ(μ-λ)

ΣΤΙΣ ΜΑΧΕΣ ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ
Παλεύουμε για να μπουν μαζικά ο ήσος και η νεοησία
Αγωνιζόμαστε για να δυναμώσει η επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση στο κίνημα

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
Σάββατο 28 ΓΕΝΑΡΗ
6.00 μμ - ΣΙΝΕ STUDIO
Σπάρτης 6 Σταυροπούλου 33, Πλ. Αμερικής
ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ

ΚΚΕ(μ-λ)

Ρομά, κοινωνικός αποκλεισμός και ρατσισμός

«Ένα μαχαίρι στο σώμα της κοινωνίας μας!»

Συνέντευξη με τον Γιώργο Χατζηπαύλου, δάσκαλο στο 5ο Διαπολιτισμικό Σχολείο Μενεμένης στο Δενδροπόταμο Θεσσαλονίκης

σελ. 6

Οι ελλείψεις σε φάρμακα γέννημα της πολιτικής του συστήματος

Στη βάση του προβλήματος βρίσκεται η εμπορευματοποίηση του κοινωνικού αγαθού της περίθαλψης σε όλες τις πτυχές του και η μετατροπή του σε πεδίο κερδοφορίας για το κεφάλαιο. Ο χώρος του φαρμάκου, πιο συγκεκριμένα, αποτελεί κραυγαλέο παράδειγμα ως προς αυτό.

σελ. 7

Εξαγγελίες για τον κατώτατο μισθό Προεκλογικά πυροτεχνήματα και προκλητικές μεθοδεύσεις

σελ. 9

Περου

**Μαζικές σφαγές διαδηλωτών
Αλληλεγγύη στον εξεγερμένο λαό!**

σελ. 19

**Ελληνοτουρκικά
Βίοι εκλογικοί παράλληλοι
Θα επαληθευτούν
οι υπολογισμοί ξένων
και ντόπιων κέντρων;**

**Τα 12 μίλια, επιδιώξεις
και αναχώματα**

**Ισραήλ
Η νέα κυβέρνηση
Νετανιάχου θα προωθήσει
το «αναθεωρητικό»
της πρόγραμμα;**

σελ. 12, 13

Κόντρα στον αντιδραστικό προεκλογικό κουρνιαχτό Να φυσήξει άνεμος μαζικών αγώνων

συνέχεια από σελ. 1

Ο «νέος κόσμος» του 2023

Πληθαίνουν οι αναλύσεις -κυρίως διεθνών παραγόντων, αλλά ακόμα και εγχώριων- που διαπιστώνουν πως είμαστε μπροστά σε έναν «νέο κόσμο». Κάποιοι κάνουν λόγο και για το «τέλος της Ιστορικής περιόδου» που άνοιξε μετά τις καταρρεύσεις του 1989-91. Ανεξάρτητα από «βιασμένες» και υπερβολές, οι διαπιστώσεις αυτές έχουν μια πραγματική βάση, αφού, ακόμα και «χωρίς σχεδιασμό» από τις κυρίαρχες στον πλανήτη δυνάμεις, η δυναμική των εξελίξεων παράγει και διαμορφώνει διαρκώς καινούρια δεδομένα. Ενδεικτικά και μόνο από τις τελευταίες εξελίξεις να επισημάνουμε:

- Την κοινή δήλωση των ΥΠΕΞ Ρωσίας και Κίνας (που έγινε σε συνέχεια της συνάντησης του Δεκεμβρη μεταξύ Πούτιν και Σι) σύμφωνα με την οποία «υλοποιούνται» τα σχέδια συνένωσης της «Ευρασιατικής Οικονομικής Ένωσης» (ΕΟΕ) με τον κινεζικό δρόμο του μεταξίου.

- Τη διακηρυγμένη και κλιμακούμενη πολιτική των ΗΠΑ να «φορτώνουν» και να φουντώνουν με κάθε τρόπο την πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία καθώς -εκτός των άλλων- σε καμιά περίπτωση δεν θέλουν να επιστρέψουν στις εποχές του 2014-15 που η Μέρκελ συζητούσε ανοικτά το ενδεχόμενο συνεργασίας με την ΕΟΕ, δηλαδή την προοπτική να διαμορφωθεί πράγματι ευρασιατικό πεδίο στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις της Ρωσίας.

- Τις ανακοινώσεις του Ρώσου υπουργού Άμυνας, Σοϊγκού: «Η Ρωσία θα συνεχίσει να αναπτύσσει στρατηγικές πυρηνικές δυνάμεις, επειδή είναι ο κύριος εγγυητής της κυριαρχίας και της ακεραιότητάς της», στο φόντο της προετοιμαζόμενης κλιμάκωσης των επιθέσεων της Ρωσίας στην Ουκρανία.

- Την ταραχή και την ένταση -διαφόρων μορφών- που διαπιστώνεται από την Ανατ. Μεσόγειο ως το Κόσσοβο, και από την μετά από 15 ψηφοφορίες εκλογή του νέου ρεπουμπλικανού προέδρου στη Βουλή των ΗΠΑ ως την «πρόβα πραξικοπήματος» στη Βραζιλία που είναι ερώτημα αν «αφέθηκε» από τις ΗΠΑ να εξελιχθεί ως ένα σημείο για να τονίσουν πως είναι «παρόντες» στην αυλή τους...

Όλα αυτά -και πολλά άλλα- μαρτυρούν ότι πράγματι είμαστε ενόψει μεγάλων εξελίξεων, ότι «αναζητείται ένας νέος κόσμος». Ωστόσο, από τις σχετικές αναλύσεις των δεξαμενών σκέψης του συστήματος λείπουν ορισμένα κρίσιμα και βασικά στοιχεία σε σχέση με όλα αυτά:

- Ότι η βάση όλων αυτών των εξελίξεων είναι η κρίση και τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, και «κινητήρας» των εξελίξεων αυτών είναι οι αντιθέσεις των ιμπεριαλιστών, που οξύνονται διαρκώς περισσότερο, και οι «πόλεμοί» τους στο οικονομικό, ενεργειακό, νομισματικό, εμπορικό πεδίο ζητούν «ολοκλήρωση» και διέξοδο στον πόλεμο. Στο θερμό πόλεμο.

- Ότι το καύσιμο για να διαθούν οι ιμπεριαλιστές αυτή τη «μεγάλη καμπή», και να ξεπεράσει το σύστημα την κρίση

του, δεν είναι άλλο από τον ιδρώτα των εργατών, τα οικονομικά, εργασιακά, κοινωνικά, δημοκρατικά δικαιώματα των μαζών, η ίδια τη ζωή των λαών.

- Ότι ο «νέος κόσμος» που επιδιώκουν να προκύψει μέσα από ένα γιγάντιο μακελειό λαών και μια ασύλληπτη καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, θέλουν να είναι το ίδιο και περισσότερο βάρβαρος από τον σημερινό. Να είναι ο κόσμος της απόλυτης κυριαρχίας του κεφαλαίου στο προλεταριάτο και του ιμπεριαλισμού στους λαούς.

Η «μεγάλη καμπή» προλεταριάτου και λαών

Αλλά από τις επίσημες αναλύσεις που ανικνεύουν τις εξελίξεις, ίσως περισσότερο από όλα λείπει ο «αστάθμητος παράγοντας» των εργατών και των λαών και το πώς αυτός θα σταθεί καθώς το σύστημα διαβαίνει τη μεγάλη του καμπή. Όλες οι εξελίξεις τροφοδοτούν διαρκώς την όξυνση των ταξικών αντιθέσεων, παράγουν πρωτόγνωρες για τις τελευταίες δεκαετίες εξεγέρσεις, κινητοποιήσεις, αγώνες σε μητροπόλεις και στην περιφέρεια. Η ανάπτυξη και αναβάθμιση αυτής της μαζικής αφύπνισης και πάλης στο επίπεδο που απαιτεί η εποχή μας, δηλαδή στην εκ νέου συγκρότηση επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και επαναστατικών κομμουνιστικών κομμάτων είναι το μεγάλο ζητούμενο της εποχής. Εκεί βρίσκεται η μόνη πραγματική ελπίδα και διέξοδος του προλεταριάτου και των λαών, η μόνη συνολική και πραγματική απάντηση στα αντιδραστικά σχέδια να γίνει συντρίμια ο κόσμος για να χτιστεί ένας «νέος» πάνω στα συντρίμια των δικαιωμάτων των εργατών και των λαϊκών μαζών.

Αυτή είναι η «μεγάλη καμπή» για την εργατική τάξη και τους λαούς του πλανήτη, και αυτός είναι ο μόνος πραγματικός νικηφόρος δρόμος για να την διαβούν. Το άνοιγμα αυτού του δρόμου στον δοσμένο σήμερα συσχετισμό, με κατασκευοφανημένη την κομμουνιστική υπόθεση και το όραμα της σοσιαλιστικής προοπτικής, είναι δύσκολο και δείχνει πολύ «μακρινό». Ωστόσο, το άνοιγμα αυτού του δρόμου είναι πριν από όλα **ζήτημα κατεύθυνσης**. Της κατεύθυνσης που θα παλεύει σε όλα τα επίπεδα να διαμορφώσει τους αναγκαίους θεωρητικούς, ιδεολογικούς, πολιτικούς, οργανωτικούς όρους για να χαραχτεί ο δρόμος αυτός.

Το... αγκομαχητό των εκλογών

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο των μεγάλων αγών από τις παγκόσμιες εξελίξεις και το επίκεντρό τους, τον πόλεμο στην Ουκρανία, βρίσκονται οι εξελίξεις στη χώρα μας. Μια χώρα που βρίσκεται σ' ένα κρίσιμο σταυροδρόμι των γεωπολιτικών πολεμικών ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστών και έχει αναλάβει για λογαριασμό των ΗΠΑ να είναι από τα «προπύργια» της περικύκλωσης του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Μια χώρα που βιώνει από πρώτο χέρι τις αντιθέσεις και τους τριγ-

μούς της Δύσης στην οποία «ανήκει», αλλά είναι διαρκώς προς αποσαφήνιση το πώς και πόσο «ανήκει» στις ΗΠΑ, από τη μια, και στους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές (που δεν είναι καθόλου «ενωμένοι» και αυτοί), από την άλλη. Μια χώρα που η καθημερινή της παραγωγική, οικονομική «λειτουργία» επαφίεται στα συμφέροντα και τις αποφάσεις των δυτικών μονοπωλίων που είναι παράρτημά τους. Μια χώρα που αυτό που αποκαλεί «προοπτικές της» και «οράματά της» είναι ονειρώξεις ή -στην «καλύτερη» περίπτωση- εκδοχές των εξελίξεων των μακιαβελικών ιμπεριαλιστικών σχεδίων στην περιοχή.

Όλα αυτά, βέβαια, δεν είναι επιλογές της εργατικής τάξης και του λαού. Είναι επιλογές ή -πιο σωστά- η ταυτότητα της άρχουσας τάξης. Είναι η πολιτική της εξάρτησης και της υποτέλειας, που τα αδιέξοδά της, αλλά και οι αντιδραστικοί τυχοδιωκτισμοί της, μεγαλώνουν ευθέως ανάλογα με τις χασοτικές συνθήκες που διαμορφώνει ο οξυνόμενος ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός.

Όλα αυτά είναι που εξηγούν και το αγκομαχητό του πολιτικού συστήματος ενόψει των -πιο ιδιότυπων ίσως- εκλογών από το 1974. Πρόκειται για εκλογές που σχεδόν προκηρύχθηκαν για το περασμένο φθινόπωρο, για να ανακληθούν στη συνέχεια και να προκηρυχθούν ξανά... χωρίς ημερομηνία, ενώ ταυτόχρονα το πολιτικό σύστημα παραδέρνει σε ένα τοπίο αποκαλύψεων και σκανδάλων (ή «σκανδάλων») που τελειωμό δεν έχουν!

Μέσα σε αυτόν τον αντιδραστικό ορυμαγδό δύο ζητήματα είναι πολύ καθαρά. Το ένα είναι η γραμμή της άγριας επίθεσης στο λαό, που εν μέσω προεκλογικής περιόδου αγριεύει και βυθίζει στα χειρότερα αδιέξοδα τις λαϊκές οικογένειες. Η γραμμή αυτή είναι το «άγιο δισκοπότηρο» που με όλους τους δυνατούς τρόπους κυβέρνηση και «αντιπολίτευση» υπερασπίζονται και την παρουσιάζουν σαν την «απαράβατη προϋπόθεση» για να «στέκεται όρθια η χώρα». Η μαύρη αυτή γραμμή προδικάζει και προαναγγέλλει το ποια πολιτική έχει να αντιμετωπίσει ο λαός μετά τις εκλογές, όποιο

και αν είναι το αποτέλεσμα τους. Το δεύτερο ζήτημα αφορά στην παράλληλη εκλογική πορεία της Τουρκίας και την επιδίωξη -κύρια των ΗΠΑ- να «οδηγήσουν» και τις δύο εκλογικές διαδικασίες σύμφωνα με τις επιδιώξεις τους. Από τη μια, να ελέγξουν τις αντιπαραθέσεις των δύο αστικών τάξεων, καθώς χρειάζονται βέβαια ενιαία την νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ απέναντι στο ρωσικό ιμπεριαλισμό. Από την άλλη και ταυτόχρονα, να συνεχίσουν να τροφοδοτούν τους όρους αυτής της αντιπαραθέσης, να «κλείνουν το μάτι» τότε στη μια και τότε στην άλλη πλευρά (για ρόλους στη νοτιοανατολική Μεσόγειο και στα Βαλκάνια, για τους εξοπλισμούς) ώστε να πετυχαίνουν τη μέγιστη στράτευση στα σχέδιά τους και του «καλού» και του «άτακτου» παιδιού. Πρόκειται για μια ισορροπία τρόμου, που θερμαίνει συνέχεια τους εκατέρωθεν εθνικισμούς και μαξιμαλισμούς των δύο αστικών τάξεων και έχει τους λαούς των δύο χωρών «ομήρους» σε ένα ήδη ακριβοπληρωμένο πολεμικό σκηνικό.

Μέσα στην ταραχή των ημερών η κυνική δήλωση Συρίγου («η Τουρκία πρέπει να παίρνει όπλα από τη Δύση και τις ΗΠΑ για να ελέγχεται από αυτές...») είναι μια χρήσιμη ομολογία. Συνεπώς, μπορούμε όλοι να καταλάβουμε ότι οι ατελείωτοι εξοπλισμοί της χώρας μας από ΗΠΑ, Γαλλία, Γερμανία δεν ήταν «εθνικές επιτυχίες» που «εξασφαλίζουν την άμυνα της χώρας» (όπως καταϊγιστικά προπαγανδίζει η κυβέρνηση και όλα τα αστικά κόμματα - και όχι μόνο αυτά), αλλά ήταν (κι άλλοι) κρίκοι εξάρτησης και πολλαπλού ελέγχου της χώρας από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά.

Στους αγώνες κατακτιέται η πολιτική χειραφέτηση του λαού

Ο αντιδραστικός ορυμαγδός στο επίπεδο του πολιτικού συστήματος θα συνεχίζει και θα εντείνεται σε όλη την πορεία ως τις εκλογές και όποτε γίνουν αυτές. Ο «κυβερνητισμός» και ο εκλογικός κρετινισμός επικρατούν σε διάφορες μορφές

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

και εκδοχές. Πριν από όλα στο ΚΚΕ, που με την τελευταία απόφαση της Κ.Ε. «απαντά» στα κυβερνητικά διλήμματα καταθέτοντας τη δικιά του πρόταση «εξουσίας-διακυβέρνησης» όπως γράφει η απόφαση αυτή! Προφανώς, η ηγεσία του κόμματος αυτού ούτε που διανοείται να καταθέσει πρόταση για τα χαρακτηριστικά που πρέπει να κατακτήσει με την πάλη του το κίνημα και «προσφέρει» στο λαό τη δυνατότητα για (αυτό που η ηγεσία αυτή θεωρεί) «σοσιαλισμό» μέσα από την εκλογική στήριξη του ΚΚΕ! Από την άλλη, στο αριστερό εξωκοινοβούλιο δίνουν και παίρνουν οι προεκλογικοί αρραβώνες που αναζητούν απαντήσεις -για το λαό και την Αριστερά- στις κάλπες! Την ίδια ώρα, ωστόσο, η άγρια επίθεση στο λαό, η κλιμάκωση του πολέμου στην Ουκρανία, το βάθεμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας, μένουν στο απυρόβλητο!

Η πολιτική χειραφέτηση του λαού από τους εκβιασμούς και τη γραμμή των

κομμάτων του συστήματος δεν μπορεί να γίνει με την αναπαραγωγή των εκλογικών αυταπατών από... αριστερά. Η πραγματικότητα βοά για το ποια θα είναι η «επόμενη μέρα» των εκλογών. Το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης θα συνεχίσει να παραδέρνει στα ίδια και μεγαλύτερα αδιέξοδα, και ο λαός θα βρίσκεται αντιμέτωπος με ακόμα πιο μεγάλα δεινά. Συνεπώς, είναι μια προεκλογική κατασκευή η «υπόσχεση» πως μετά τις εκλογές (με το «μεγάλο» ή «καλύτερο» ποσοστό) «θα παλέψουμε για αγώνες» που σήμερα δεν επιδιώκουμε! Η αγωνία της «εκλογικής συνεύρεσης» και συγκόλλησης πρέπει να γίνει αγωνία και επιδίωξη συντονισμού και κοινής δράσης για μαζικούς αγώνες σήμερα! Αυτό είναι το πεδίο (και) για την πολιτική-εκλογική χειραφέτηση λαού και νεολαίας, αυτό είναι το πεδίο που αποκτά ρόλο για τη ζωή του ο λαός και συγκροτείται-δυναμώνει η Αριστερά και οι δυνάμεις που αναφέρονται στην υπόθεση του λαού.

Πανελλαδική εκδήλωση τιμής στον σύντροφο Αντρέα Βογιατζόγλου

Σε πανελλαδική εκδήλωση για να τιμήσει τη μνήμη του συντρόφου Αντρέα Βογιατζόγλου προχωράει στις 28 του Γενάρη το ΚΚΕ(μ-λ). Μέσα από αυτήν επιδιώκουμε να αναδείξουμε την ανεκτίμητη συνεισφορά του συντρόφου Αντρέα στην ιστορία της οργάνωσής μας και ευρύτερα στην επαναστατική-κομμουνιστική υπόθεση.

Ο σύντροφος Αντρέας, γραμματέας του ΚΚΕ(μ-λ) από το 2010, αποτέλεσε μέχρι το τέλος υπόδειγμα γνήσιου λαϊκού αγωνιστή και κομμουνιστή. Από τη νεανική του ηλικία ήρθε σε επαφή με τις επαναστατικές ιδέες, συμμετέχοντας στην εξέγερση του Πολυτεχνείου και στη συνέχεια στους μεγάλους αγώνες των πρώτων χρόνων της μεταπολίτευσης. Ανέλαβε από νωρίς καθοδηγητικές ευθύνες στο πλαίσιο της ΠΠΣΠ και του ΚΚΕ(μ-λ) και έθεσε τον εαυτό του στην υπηρεσία της ταξικής πάλης και των απαιτήσεών της. Έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ανασυγκρότηση της οργάνωσης την περίοδο του 2ου Συνεδρίου, δίνοντας τη μάχη απέναντι στις διαλυτικές απόψεις, και συνέδεσε τη ζωή του αναπόσπαστα με τη σαραντάχρονη πορεία της.

Γι' αυτό και από μια τέτοιου χαρακτήρα εκδήλωση δεν θα μπορούσε να λείπει η προβολή αυτών των 40 χρόνων πάλης του ΚΚΕ(μ-λ), της συμβολής του στην υπόθεση της ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος. Η σφραγίδα που έβαλε ο σύντροφος Αντρέας σε αυτήν, άλλωστε, από κοινού με αείμνηστους συντρόφους, όπως ο Βασίλης Γεμιστός, ο Ηλίας Καμαρέτσος, ο Γρηγόρης Κωνσταντόπουλος και ο Στέφανος Καραμήτρος, το σίγουρο είναι ότι θα παραμείνει ανεξίτηλη. Ακόμα περισσότερο, είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι η παρακαταθήκη του θα μας συντροφεύει στις μεγάλες και απαιτητικές μάχες που βρίσκονται από εδώ και πέρα μπροστά μας, σε μια συγκυρία δύσκολη για τις λαϊκές μάζες και το κίνημά τους, αλλά και ελπιδοφόρα για όποιον διατηρεί την εμπιστοσύνη του στις ανεξάντλητες δυνάμεις της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Μας έμαθε, εξάλλου, με το παράδειγμά του ο σύντροφος Αντρέας να μη χάνουμε την πίστη μας στις λαϊκές δυνάμεις, αλλά και στους ίδιους μας τους εαυτούς, στις δυνατότητες της οργάνωσής μας. Να αναζητάμε τους όρους μιας όλο και πιο αποτελεσματικής συμμετοχής και προσφοράς μας στους αγώνες. Να ψηλώνουμε σε όλα τα επίπεδα το μπόι μας και να μην αρκούμαστε σε αυτά που έχουμε ήδη κατακτήσει. Να πατάμε στα πόδια μας και να ανοίγουμε δρόμους, για να φέρνουμε όλο και πιο κοντά τα μεγάλα ιδανικά της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κινήματος.

Τιμάμε τη μνήμη του συντρόφου Αντρέα Βογιατζόγλου!

Προετοιμαζόμαστε για τις μάχες που έρχονται:

- Παλεύουμε για να μπει μαζικά ο λαός και η νεολαία στην ταξική πάλη!

- Αγωνιζόμαστε για να δυναμώσει η επαναστατική-κομμουνιστική κατεύθυνση στο κίνημα!

Σάββατο 28 Γενάρη, 6:00 μμ

ΣΙΝΕ STUDIO, Σπάρτης και Σταυροπούλου 33, Πλατεία Αμερικής

Αποψη

Από όλες τις πλευρές, από τους κάθε λογής παράγοντες και οργανισμούς του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος οι προβλέψεις και οι εκτιμήσεις για την παγκόσμια οικονομία συμπύκνουν στο ότι μπαίνουμε σε μία νέα φάση της κρίσης, με έντονα τα στοιχεία της στασιμότητας από τη μία και αύξηση των τιμών από την άλλη. Η παρατεταμένη δομική κρίση του συστήματος για πάνω από μία δεκαετία τώρα πήρε νέες διαστάσεις με την έκρηξη της πανδημίας, η οποία είχε επιπτώσεις τόσο στην παραγωγική όσο και στην εφοδιαστική αλυσίδα, ενώ οξύνθηκε παραπέρα από τον πόλεμο στην Ουκρανία, με αλυσιδωτές επιπτώσεις σε μια σειρά τομείς, όπως οι πρώτες ύλες, η ενέργεια, τα τρόφιμα και τα καύσιμα.

Ακρίβεια και ύφεση οι προβλέψεις για το 2023

Ταυτόχρονα, η κρίση λειτουργεί ως καταλύτης στις αντιθέσεις και τους ανταγωνισμούς των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας-ΕΕ), ενώ ταυτόχρονα οι ανταγωνισμοί και οι αντιθέσεις τροφοδοτούν με τη σειρά τους την οικονομική κρίση και τα αδιέξοδα του συστήματος.

Πιο συγκεκριμένα, η παγκόσμια οικονομία, με βάση την τελευταία έκθεση «World Economic Outlook» του ΔΝΤ, προβλέπεται να συρρικνωθεί από 6,0% το 2021 στο 2,7% το 2023, το ΑΕΠ των ΗΠΑ από 5,7% στο 1,0% και της Ευρωζώνης από 5,2% στο 0,5% για την ίδια περίοδο («Ναυτεμπορική», 24/12/2022).

Επίσης, η γενική διευθύντρια του ΔΝΤ, Κ. Γκεοργκίεβα, σε συνέντευξή της στο CBS προειδοποιεί για το 2023 ότι «ο κόσμος αντιμετωπίζει μία δύσκολη χρονιά, πιο δύσκολη από τη χρονιά που αφήνουμε πίσω μας», που βασικό της στοιχείο θα είναι η επιβράδυνση ταυτόχρονα των οικονομιών των ΗΠΑ, της Κίνας και της ΕΕ. Αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα το ένα τρίτο της παγκόσμιας οικονομίας να μπει σε ύφεση, που θα πλήξει ιδιαίτερα τις πιο «ευάλωτες» χώρες, στις οποίες θα πέσουν τα μεγαλύτερα βάρη από τις συνέπειες της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Ταυτόχρονα, τα στοιχεία για τον παγκόσμιο πληθωρισμό, παρότι δείχνουν μια αποκλιμάκωση από το 8,8% το 2022, στο 6,5% το 2023 και στο 4,1% το 2024, αναδεικνύουν ότι η επιστροφή στο επιθυμητό από τις κεντρικές τράπεζες 2% αργεί και αναμένεται μετά το 2025.

Απέναντι στις δυσκολίες και τα αδιέξοδά του, το παγκόσμιο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα έχει μία μόνο κατεύθυνση, αυτή που φορτώνει τα βάρη της δικής του κρίσης στις πλάτες της εργατικής τάξης και των λαών, με την επιβολή συνεχούς λιτότητας, με τις άθλιες συνθήκες δουλειάς, τις απολύσεις, την ακρίβεια σε όλα τα βασικά είδη και υπηρεσίες. Η επίθεση αυτή φέρνει εκτεταμένη φτώχεια και εξαθλίωση, που φτάνει στα όρια της πείνας και της έλλειψης βασικών αγαθών για μία ανθρώπινη διαβίωση. Το μονοπωλιακό κεφάλαιο μπροστά στην κρίση του αδιαφορεί ακόμη και για τη στοιχειώδη αναπλήρωση της εργατικής δύναμης των εργαζομένων και προχωράει σε μια

εκτεταμένη καταστροφή της πιο παραγωγικής δύναμης, καθώς αποσκοπεί να την καθλώσει στο χειρότερο επίπεδο εκμετάλλευσης.

Μέσα σε αυτό το γενικό πλαίσιο, οι επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών να ρίξουν τα βάρη στις πιο «ευάλωτες χώρες», δηλαδή στις εξαρτημένες οικονομικά και πολιτικά από αυτούς, αναγνωρίζονται πλέον ανοιχτά και από τους δικούς τους οργανισμούς, όπως το ΔΝΤ στην έκθεση που αναφέρθηκε προηγουμένα. Για τη χώρα μας, η ενδιάμεση έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδας, που πρόσφατα κυκλοφόρησε, εκτιμάει ανάπτυξη στο 1,8% με πληθωρισμό 5,8% για το 2023. Και αυτό είναι το «ευνοϊκό» σενάριο, με παραδοχές για πτώση των τιμών των καυσίμων και της ενέργειας, ενώ το ντόπιο καπιταλιστικό «μοντέλο» παρουσιάζει ελλείμματα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών (σχέση εισαγωγών με εξαγωγές) για την περίοδο Ιανουαρίου-Οκτωβρίου 2022 της τάξης των 13,6 δισ. ευρώ, το οποίο συνεχώς διευρύνεται και οι προβλέψεις για το 2023 είναι ότι θα φθάσει στο -8,6% επί του ΑΕΠ. Και ταυ-

τόχρονα, η ακρίβεια συνεχώς εκτοξεύεται σε νέα ύψη, όπως δείχνουν και τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, όπου μεταξύ της περιόδου Ιανουαρίου και Νοεμβρίου 2022 οι αυξήσεις, ιδιαίτερα στα τρόφιμα, γονατίζουν τα λαϊκά νοικοκυριά. Ενδεικτικά να αναφέρουμε ποσοστά αυξήσεων στο αλεύρι (26,95%), στο φρέσκο γάλα (22,98%), στο γιασούρτι (22,08%) στα τυριά (21,95%), στο ελαιόλαδο (18,63%), στις πατάτες (15,48%). Και σαν να μην έφταναν αυτά, για το 2023 ήδη αναμένεται νέο κύμα ακρίβειας σε μία σειρά προϊόντα, όπως απορρυπαντικά έως 40%, ζυμαρικά 30%, καθαριστικά σπιτιού 18%, αναψυκτικά 10% και τυριά έως 15%.

Η κυβέρνηση της ΝΔ προπαγανδίζει συνεχώς ότι ο πληθωρισμός και η ακρίβεια είναι «εισαγόμενα» φαινόμενα, προσπαθώντας έτσι να εξωραΐσει την αντιλαϊκή πολιτική της, που υπηρετεί τα συμφέροντα του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου σε βάρος της ζωής των λαϊκών στρωμάτων. Πράγματι, είναι «εισαγόμενη» η ακρίβεια, καθώς είναι σύμφυτη με την οικονομική εξάρτηση και πολλαπλασιάζει τα βάρη της πάνω στους εργαζόμενους αφού το ντόπιο κεφάλαιο επιζητεί και αυτό να προσθέσει το δικό του κέρδος πάνω σε αυτό των ευρωπαϊκών και αμερικανικών μονοπωλίων. Και η στασιμότητα και η ύφεση είναι και αυτές «εισαγόμενες» από το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, στο οποίο εντάσσεται και η Ελλάδα, όπου η ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό προάγουν και εξυμνούν το ντόπιο καπιταλιστικό σύστημα, που παράγει μόνιμα ελλείμματα και δανεισμό, δένοντας τον λαό και τη χώρα με πιο βαριά δεσμά εξάρτησης.

Για τον εργαζόμενο λαό, τα στατιστικά στοιχεία και οι εκτιμήσεις-προβλέψεις των παραγόντων του συστήματος, αν έχουν κάποια σημασία, είναι για να επιβεβαιώσουν από τη μία μεριά τον βαθμό λεηλασίας της ζωής τους και από την άλλη για να κατανοήσουν ότι η αντεργατική-αντιλαϊκή επέλαση δεν έχει τέλος και θα συνεχιστεί και τα επόμενα χρόνια χωρίς σταματημό, όπως ήδη έχουν προαναγγείλει «εξέχουσες» προσωπικότητες και οργανισμοί του συστήματος.

Να δικαιωθεί πλήρως το αίτημα του απεργού πείνας Θάνου Χατζηαγγέλου για μεταφορά στον Κορυδαλλό!

Ο Θάνος Χατζηαγγέλου, προφυλακισμένος με βάση τον λεγόμενο «αντιτρομοκρατικό» νόμο ως μέλος της «Οργάνωσης Αναρχική Δράση», ξεκίνησε στις 19/12/22 απεργία πείνας και δίψας λόγω της αιφνιδιαστικής μεταγωγής του, τα χαράματα της μέρας αυτής, απ' τις φυλακές Κορυδαλλού στη Νιγρίτα. Μια μεταγωγή για την οποία καμία επίσημη εξήγηση δεν δόθηκε, μια μεταγωγή εκδικητική, όπως ο ίδιος κατήγγειλε, στις άθλιες, υπερπλήρεις και απομακρυσμένες φυλακές της Νιγρίτας Σερρών. Με την απεργία πείνας και δίψας δεν ζητούσε αποφυλάκιση ή κάποια άλλη «ιδιαίτερη μεταχείριση», αλλά την επαναμεταγωγή του στις φυλακές Κορυδαλλού, όπου κρατούνταν μέχρι πρότινος. Φτάνοντας σε οριακή, για τη ζωή του, κατάσταση, που την επιβεβαίωσαν σε επίσημη αναφορά τους και οι γιατροί της Παθολογικής Κλινικής του Γενικού Νοσοκομείου Σερρών όπου μεταφέρθηκε αλλά και η Ένωση Νοσοκομειακών Ιατρών Σερρών, ο κίνδυνος να χάσει τη ζωή του άμεσα μεγάλωνε. Κι ενώ δεν έπιασε ούτε η επιδίωξη του βασανιστηρίου της «αναγκαστικής σίτισης», που πρόκρινε η κυβέρνηση (μέσω εισαγγελικής εντολής), το ενδεχόμενο να χρεωθεί η κυβέρνηση νεκρό απεργό πείνας σε συνδυασμό με τις κινήσεις αλληλεγγύης που εκφράστηκαν την οδήγησαν τελικά σε σχετική υποχώρηση.

18 μέρες μετά το ξεκίνημα της απεργίας, στις 5/1, εκδόθηκε παραλεμπτικό που ανέφερε πως θα μεταφερθεί τελικά στο Νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού. Ο Χατζηαγγέλου σταμάτησε τότε την απεργία δίψας, αλλά συνεχίζει την απεργία πείνας μέχρι την υλοποίηση της μεταφοράς του στον Κορυδαλλό. Η «ανελαστικότητα» του συστήματος της καταπίεσης και εκμετάλλευσης και των κυβερνήσεων του αλλά και του σάπιου και ψευδεπίγραφου «σφραγονιστικού» συστήματος εξαντλείται σε στοχεύσεις φρονήματος, την ίδια στιγμή που πολλά απ' τα «παιδιά» του συστήματος αυτού (κρατικοί, παρακρατικοί και ποινικοί) χαίρουν ιδιαίτερης φροντίδας και ασυλίας. Να υλοποιηθεί άμεσα το αίτημα του απεργού πείνας για μεταφορά του στις φυλακές Κορυδαλλού! Κανείς νεκρός, της πείνας απεργός!

Αποφυλάκιση και αναστολή ποινής, ως την ολοκλήρωση της δίκης, για τους 10 απ' τους 11 τούρκους και κούρδους αγωνιστές

Έπειτα από 96 μέρες απεργίας πείνας και με σοβαρό κίνδυνο της ζωής τους, αποφυλακίστηκαν στις 10 Γενάρη μετά την απόφαση αναστολής έκτισης της πρωτόδικης ποινής τους (που έφτανε τα... 30 χρόνια φυλακή για τον καθένα), οι 10 απ' τους 11 Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές, που δικάζονται τώρα σε δεύτερο βαθμό, μετά από αγώνα τους για μια δίκαιη δίκη. Ο ενδέκατος δεν συμμετείχε στην απεργία πείνας λόγω ηλικίας και προβλημάτων υγείας.

Οι αγωνιστές αυτοί είχαν καταδικαστεί πρωτόδικα, με διάτρητο κατηγορητήριο, για «τρομοκρατική δράση». Φυλακίστηκαν σε διάφορες φυλακές της χώρας, πολλοί απ' αυτούς κακοποιήθηκαν, ενώ υπερασπίστηκαν την αγωνιστική πολιτική τους δράση. Στη θετική αυτή έκβαση της αναστολής έπαιξαν το ρόλο τους τόσο το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε όσο και ο κίνδυνος για τη ζωή τους, που δεν ήθελε να χρεωθεί η κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση που συνεργάστηκε μ' αυτήν της ανταγωνίστριας Τουρκίας, αλλά και με τα αμερικάνικα ιμπεριαλιστικά αφεντικά, ενάντια στους συγκεκριμένους αγωνιστές όπως και σε τόσους άλλους. Η δίκη των αγωνιστών συνεχίζεται. Χρέος του λαϊκού κινήματος της χώρας μας, η υπεράσπισή τους! Να αθωωθούν και ν' απελευθερωθούν οριστικά!

δημοκρατικά δικαιώματα

Απροσχημάτιστο όργιο αστυνομικής καταστολής στη Θεσσαλονίκη

Την Τετάρτη 4 του Γενάρη, με αιτιολογικό την εκκένωση της (ανα)κατάληψης «Terra Incognita» στη Θεσσαλονίκη από αναρχικούς, ως κίνηση αλληλεγγύης στον απεργό πείνας και δίψας, Θάνο Χατζηαγγέλου, πραγματοποιήθηκε μια πολύ μεγάλης έντασης αστυνομική κατασταλτική επιχείρηση. Αστυνομικές δυνάμεις (MAT, «Αντιτρομοκρατική», ΟΠΚΕ, ΔΙΑΣ, ασφαλίτες), οπλισμένες μάλιστα με αυτόματα όπλα και με μεταλλικές ασπίδες, εισέβαλαν στο κτίριο, ενώ, όπως έχει καταγραφεί και σε σχετικά βίντεο που δημοσιοποιήθηκαν στο διαδίκτυο, οι δυνάμεις των MAT επιδόθηκαν στη συνέχεια σε ξυλοδαρμούς όσων συγκεντρώθηκαν στην είσοδο έξω απ' το κτίριο και απλά μοίραζαν προκηρύξεις. Έριξαν χημικά, χτύπησαν τους συγκεντρωμένους με τα κλομπ σε κεφάλια και με τις ασπίδες τους, ακόμα κι αυτούς που βρέθηκαν πεσμένοι στο έδαφος, κλότσησαν, έκαναν ακόμα και «κεφαλοκλειδώμα» σε κάποιους, προπηλάκισαν κι έβρισαν πολλούς δημοσιογράφους και ρεπόρτερ, παρεμπόδιζαν όσους επιχειρούσαν να βιντεοσκοπήσουν με τα κινητά τους την επίθεση, έριξαν χειροβομβίδες κρότου - λάμψης και τελικά συνέλαβαν απροσχημάτιστα 21 άτομα στα οποία απαγγέθηκαν κατηγορίες (διατάραξη κοινής ειρήνης, απείθεια, παράνομη βία, παράβαση του νόμου περί δημοσίων κτημάτων και σε έναν απόπειρα απλής σωματικής βλάβης). Στόχος των αστυνομικών δυνάμεων και των πολιτικών τους προϊσταμένων δεν ήταν, μάλλον, τόσο η συγκεκριμένη κατάληψη -για να ρίξουν τέτοιο βάρος και δυνάμεις- αλλά να φιμώσουν κάθε αναφορά και πληροφόρηση σχετικά με κάποιον που κινδυνεύει να πεθάνει από απεργία πείνας και δίψας. Στέλνοντας ταυτόχρονα κι ένα σαφές μήνυμα τρομοκρατίας στη νεολαία και στο λαό, πως δεν διστάζουν να ποινικοποιήσουν μια συγκέντρωση, στην οποία δεν είδαμε καν να γίνονται κάποια «επεισόδια» ή να υπάρχει κάποιο πρόσχημα για την αστυνομική επίθεση. Πως δεν διστάζουν να ποινικοποιήσουν ακόμα και το μοίρασμα προκήρυξης.

Επίσης, όσο κι αν αυτό φαίνεται κάπως αντιφατικό με το προηγούμενο, να παρεμποδίσουν τη δημοσιοποίηση της βιαιότητάς τους. Στην πραγματικότητα καθόλου αντιφατικό δεν είναι, αλλά το συμπληρώνει. Γι' αυτό δεν δίστασαν να προπηλακίσουν και γνωστούς δημοσιογράφους (ένας απ' αυτούς μάλιστα είναι και μέλος του ΔΣ της Ένωσης Συντακτών Θεσσαλονίκης (ΕΣΗΕΜΘ)). Τα «όρια» της αστυνομικής βίας, που παράγεται από μια πολιτική που φασιστικοποιείται μέρα με τη μέρα, διευρύνονται ολοένα και πιο επικίνδυνα.

Χρυσουγίτικη εμφάνιση τρομοκράτησης στην Άνω Πόλη της Θεσσαλονίκης

Με κονκούλες, μαύρα ρούχα, αναμμένους πυρσούς, πανό «αντι-LGBTQ», προκηρύξεις με ρατσιστικό και ομοφοβικό περιεχόμενο, απειλές, προειδοποιήσεις, και ύφος τσαμπουκά, ξεμύτισαν στις 3/1 ανενόχλητοι οπαδοί της Χρυσής Αυγής έξω από βιβλιοπωλείο στην Άνω Πόλη Θεσσαλονίκης στο οποίο γινόταν μια εκδήλωση όπου μία Drag Queen (άντρας ντυμένος γυναίκα) διάβαζε παραμύθια σε παιδιά. Η επανεμφάνισή τους θύμιζε τις επιθέσεις που έκαναν παλιότερα σε μετανάστες. Τώρα επιτίθενται και σε... βιβλιοπωλεία. Οι νεοναζί παρουσιάστηκαν μάλιστα σαν «υπερασπιστές του νόμου», που τον «πήραν στα χέρια τους», σαν «προστάτες των παιδιών» και, τάχα, ενάντια σε καταστάσεις που δημιουργούν παιδραστάτες. Αυτούς δηλαδή που τους δημιουργεί, τους συγκαλύπτει και τους χαϊδεύει το σύστημα που υπηρετούν, Λιγνάδηδες, Μίχους και άλλους. Στην μπόχα του οποίου οι νεοναζί είναι πέρα για πέρα χωμένοι. Μπορούμε εκτός των άλλων και να φανταστούμε από ποιους τρομοκρατήθηκαν τελικά τα παιδιά...

Ενώ ο αστυνομικός δολοφόνος του Φραγκούλη αφηνόταν ελεύθερος, στην Πάτρα χλεύαζαν και έκαψαν Ρομά...

Η αποτρόπαιη απελευθέρωση του αστυνομικού δολοφόνου του 16χρονου Ρομά Κώστα Φραγκούλη, με τρεις συνεχείς αποφάσεις του αστικού δικαστικού συστήματος, ακόμα και μετά το θάνατό του, εκτός από ωμή πρόκληση σε κάθε αίσθημα δικαίου, εκτός από απόδειξη για πολλοστή φορά της ταξικότητας και της επιλεκτικότητας της λεγόμενης «Δικαιοσύνης», είχε κι άλλες συνέπειες. Έδωσε τον αέρα του «ατιμώρητου» σε συμπεριφορές σαν κι αυτές που είδαμε στην Πάτρα. Όπου ένας ακόμα Ρομά, με νοητική υστέρηση, όπως ανέφεραν, έγινε αντικείμενο χλευασμού και... εμπρησμού όταν πήγε να πει τα κάλαντα σε μια επιχείρηση αυτοκινήτων. Εκεί, κάποιοι θρασυδελιοί που τον γνωρίζαν, όπως ισχυρίστηκαν (και δεν αλλάζει σε τίποτα την ουσία αυτό), τον έβαλαν να τραγουδήσει τα κάλαντα γονατιστός και στη συνέχεια του έβαλαν και φωτιά! «Για πλάκα»... Για να «νιώσουν» κι αυτοί... ισχυροί μπροστά στον αδύναμο (και σίγουρα υποταγμένοι σε κάποιον ισχυρό...). Συνέπειες της φασιστικοποίησης, συνέπειες μιας «ψυχολογίας» να «μμηθείς τον ισχυρό», γεννήματα του σάπιου συστήματος της εκμετάλλευσης και της πολιτικής του. Φοβισμένος ο Ρομά, και σαν να ήταν αυτός ο φταίχτης, κατέθεσε (ή οδηγήθηκε να καταθέσει) στη συνέχεια στο αστυνομικό τμήμα πως δεν συνέβη κάτι κακό. Παρόλο που οι φωτογραφίες που τον έδειχναν γονατιστό να καίγεται κυκλοφόρησαν στο διαδίκτυο, γιατί, βέβαια, οι δράστες βιντεοσκοπήσαν και ανέρτησαν το «ανδραγάθιμά» τους...

Προεκλογικά συνοικέσια με φόντο τη μητέρα όλων των μαχών... την κάλπη!

Πριν καλά καλά «μυρίσουν» εκλογές κατά τον Μητσοτάκη, η πλειοψηφία των δυνάμεων της Αριστεράς (εντός και εκτός Βουλής) είχε ήδη φροντίσει να «αναγνωρίσει» το τοπίο προς την ή τις επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις. Από μόνο του, βέβαια, αυτό δεν είναι κατακριτέο. Όμως σε μια περίοδο που ο πόλεμος στην Ουκρανία κοντεύει να κλείσει χρόνο, με τους κινδύνους για τους λαούς του κόσμου να γίνονται ολοένα και πιο φανεροί, την ώρα που η ακρίβεια και η φτώχεια τσακίζουν τους εργαζομένους και τον λαό, θα περίμενε κανείς από τις δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα να έχουν τα παραπάνω στην πρώτη γραμμή των προτεραιοτήτων τους.

Αντ' αυτού και ενώ οι κινηματικές πρωτοβουλίες «σνομπάρονται» ανοικτά, με το λαϊκό κίνημα να μένει στα «αζήτητα» και με τις μαζικές λαϊκές αντιδράσεις στην απεργία, το Πολυτεχνείο και την 6η Δεκέμβρη να μένουν «ορφανές» χωρίς κατεύθυνση συνέχισής τους, οι συσκέψεις-συζητήσεις-εκδηλώσεις-πρωτοβουλίες ενόψει της κάλπης ξεφυτρώνουν η μια πίσω από την άλλη.

Χαρακτηριστικές είναι οι «φήμες» για ανεπίσημες επαφές της Λαϊκής Ενότητας με το ΜΕΡΑ-25, οι οποίοι φαίνεται εδώ και αρκετό καιρό να βρίσκονται σε πορεία «σύγκλισης». Σε αυτό δεν δείχνει να έχει επηρεάσει η δηλωμένη «διάθεση» του ΜΕΡΑ-25 να συμβάλει σε ένα ενδεχόμενο προοδευτικό μέτωπο με τον ΣΥΡΙΖΑ και άλλους (πιθανά και το ΠΑΣΟΚ), αν κριθεί αναγκαίο (και ικανό να κυβερνήσει) μετά τις εκλογές. Η συγκεκριμένη «προσέγγιση» δεν είναι, βέβαια, κεραυνός εν αιθρία, μιας και είναι γνωστή εδώ και χρόνια η προμεούρα ορισμένων δυνάμεων να πιάσουν το πολυπόθητο 3% για την είσοδό τους στη Βουλή και την «κατάληψη» βουλευτικών εδρών. Για τα

κομμάτια της ΛΑΕ που προέρχονται από τον ΣΥΡΙΖΑ (έχοντας στις γραμμές του πρώην υπουργούς, βουλευτές και στελέχη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ του 2015) θα έλεγε κανείς ότι είναι μια φυσιολογική εξέλιξη -και ας έσπευσαν μερικοί να τους «καλωσορίσουν» στον εξωκοινοβουλευτικό αγώνα μετά τη μη είσοδό τους στη Βουλή στις δεύτερες εκλογές το '15. Όμως ούτε και για τις συνιστώσες της ΛΑΕ που προέρχονται από το εξωκοινοβουλευτικό κομμάτι της Αριστεράς δεν αποτελεί πολιτική ανακολουθία. Η πολιτική τοποθέτηση και στοχοθεσία των συγκεκριμένων δυνάμεων εδώ και χρόνια έχει στρώσει το έδαφος για την επιλογή αυτή. Για να μην πάμε πολύ πίσω, οι τοποθετήσεις των βασικών στελεχών τους την περίοδο της «ελπίδας που ερχόταν» από τον ΣΥΡΙΖΑ, για το ότι οι ανατροπές δεν χρειάζεται να είναι πάντα βίαιες, δεν είναι παρά μόνο η βάση των δειγμάτων αυτών. Ακολουθούν μόνο και μόνο το τελευταίο διάστημα: Το μόνιμο σύνθημα να πέσει η κυβέρνηση «Μητσοτάκη» (ούτε καν συνολικά της ΝΔ ή της δεξιάς πολλές φορές), τα συνθήματα για τον «Μητσο-

τάκη κάθαρμα» κ.τ.λ., που άφηναν απέξω τη συνολική πολιτική του συστήματος και των διαφόρων (μη απαραίτητα δεξιών) διαχειριστών του. Η καταγγελία των αυταρχικών επιλογών κομματιών του κράτους, όπως οι δυνάμεις καταστολής και όχι συνολικά του ρόλου τους ως κρατικός μηχανισμός, οι διάφορες «εκτροπές» που εμφανίζονταν ως και προσωπικές επιλογές πολιτικών προσώπων και όχι συνολική πολιτική του συστήματος. Η τοποθέτηση ότι είναι ιδεαλισμός να πιστεύεις σήμερα ότι τα λαϊκά κινήματα μπορούν να βάλουν φρένο στα πολεμοχαρα σχέδια των ιμπεριαλιστών και η τοποθέτηση που έβαζε πιο πάνω το σύνθημα «όχι στις κυρώσεις» από το «όχι στον πόλεμο»! Όλα αυτά είναι ένα δείγματα της συνολικής τους πολιτικής τοποθέτησης και γραμμής.

Καθόλου τυχαία, λοιπόν, δεν είναι η γραμμή που θέλει να βρεθεί και με άλλες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στον δρόμο ανατροπής της «αντιλαϊκής και επικίνδυνης κυβέρνησης Μητσοτάκη». Σε αυτό το κλίμα δημιουργήθηκε και η Πρωτοβουλία για Ενωτική Κίνηση της Ριζοσπαστικής και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που συνυπογράφουν ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ, ΑΡ.ΑΝ., ΛΑΕ, ΣΕΚ και Κ-ΣΧΕΔΙΟ και πραγματοποίησε εκδήλωση στις 19/12 και η οποία με την σειρά της κάλεσε σε ευρύτερο διάλογο με το ΚΚΕ, το ΜΕΡΑ-25 και άλλες οργανώσεις της Αριστεράς. Πρόκειται για μια πρωτοβουλία που φαίνεται να «συνενώνει» την Αριστερή Πρωτοβουλία Δράσης και Διαλόγου με τα καλέσματα για κοινό εκλογικό κατέβασμα που έχει απευθύνει το ΣΕΚ από το καλοκαίρι. Το κατά πόσο είναι απλά και μόνο ψευδαίσθηση η άπο-

ψη ότι οι συγκεκριμένες δυνάμεις θα έχουν το «πάνω χέρι» σε σχέση με το «κοινοβουλευτικό» ΜΕΡΑ-25 στις εκλογικές μάχες που θα ακολουθήσουν και θα θέσουν τους δικούς τους όρους, δεν έχει παρά μικρή σημασία. Και αυτό γιατί ήταν οι ίδιες «ψευδαισθήσεις» για τον ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ και της «αριστερής» κυβέρνησης που έσπειραν οι δυνάμεις αυτές και διαμόρφωσαν ως και τη σημερινή τους δομή. Μην ξεχνάμε ότι οι δυνάμεις αυτές, είτε προήλθαν απευθείας από τον ΣΥΡΙΖΑ, είτε από σχηματισμούς που «έβαλαν πλάτη» στην πολιτική του, διασπάστηκαν ή αποχώρησαν από μετωπικά σχήματα που συμμετείχαν, για να ξαναβρεθούν σήμερα στον ίδιο «δρόμο». Αυτό των εκλογικών και κοινοβουλευτικών αυταπατών, που θέλουν να παρασύρουν για ακόμα μια φορά τον λαό και το κίνημα. Είναι, άλλωστε, χαρακτηριστικό αυτής της πορείας η απουσία ουσιαστικής «αυτοκριτικής» για την πολιτική γραμμή που ακολούθησαν τα προηγούμενα χρόνια και ο περιορισμός του οποίου απολογισμού στον εντοπισμό της «στιγμής που στράβωσε» ο δρόμος της «αριστερής διακυβέρνησης».

Η επανάληψη της «άγνοιας» για την πορεία του «δρόμου» της συνδιαλλαγής με το σύστημα και η επαναφορά των ίδιων μεταβατικών προγραμμάτων, όσο κακέκτυπο και αν δείχνει, παραμένει μια επικίνδυνη επιλογή για το κίνημα, που ακόμα προσπαθεί να βρει τα πολιτικά του πατήματα από το προηγούμενο «εγχείρημα» και να διαμορφώσει τους όρους αντίστασης και διεκδίκησης ενάντια στην πολιτική του συστήματος της φτώχειας, της εξαθλίωσης, του πολέμου και της φασιστικοποίησης.

Ο προεκλογικός πυρετός στα αστικά επιτελεία και οι τηλεπερσόνες που τον ανεβάζουν

Την Πόπη Τσαπανίδου διάλεξε -και αυτή αποδέχτηκε- ο ΣΥΡΙΖΑ για νέα εκπρόσωπο Τύπου του κόμματος. Η επιλογή αυτή της Πόπης από μεριάς ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται ότι φιλοδοξούσε να είναι ατού στην προεκλογική φρενιτιδα που έχει πιάσει τα αστικά επιτελεία. Και αυτό γιατί η Πόπη είναι σχετικά νέα, «άφθαρτη» πολιτικά, προβεβλημένη και δυναμική γυναίκα, πετυχημένη στο χώρο της, που σίγουρα δίνει πόντους στην αντιπολίτευση, ειδικά σε μια τέτοια θέση της «έξωθεν» εικόνας.

Η Πόπη, που τώρα εκπροσωπεί τον δήθεν αριστερό ΣΥΡΙΖΑ ωστόσο, ήταν που ουσιαστικά έπαιρνε πολιτικά θέση χρόνια τώρα. Ειδικά ως παρουσιάστρια ειδήσεων στον ΣΚΑΪ (εδώ γελάμε) και το STAR, όπου ειδικά τα πρώτα χρόνια των μνημονίων υπερασπιζόταν σθεναρά την αντιλαϊκή πολιτική. Και παρά το ότι η ίδια ισχυριζόταν παλιότερα ότι δεν θα συμμετάσχει στην πολιτική, να 'σου η Πόπη εκπρόσωπος Τύπου.

Είναι και αυτό μια ένδειξη του Βάθους και του έρματος του πολιτικού

μας σκηνικού. Δηλαδή του πόσο έχει ξεμείνει από «αναπληρωματικούς» και είναι αναγκασμένο να ψαρεύει τηλεπερσόνες, ανθρώπους προβεβλημένους από δώ κι από κει, ώστε να φρεσκάρει την εικόνα του. Τη συνήθεια βέβαια την ξεκίνησαν άλλοι. ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, που γεννήθηκαν και σαν οργανικά κομμάτια του συστήματος είχαν τέτοιες συνήθειες από παλιά.

Εδώ έφτασε η Εύα η Καϊλή να μπλέκεται στο QatarGate και να μπαίνει στην ψειρού. Η Εύα, μια ταπεινή αρχιτέκτονας -αρχιπασόκα βέβαια στα φοιτητικά της νιάτα- έγινε κι αυτή στην πορεία από μηχανικός δημοσιογράφος. Και κατόπιν γνωστή «όμορφη της πολιτικής» στη χώρα, κατά τα συνηθισμένα ποιοτικά δεδομένα πάλι του πολιτικού μας συστήματος.

Αλλά έχει για όλους τους πρόθυμους χώρο το πολιτικό σύστημα. Είπαμε, χρειάζονται μεταγραφές γιατί οι εντεκάδες κουράζονται... Εδώ έγινε βουλευτής -και για λίγες εβδομάδες υφυπουργός- ηθοποιός που ερμηνεύει τις βιαιοπραγίες κατά γυναικών, αλλά

και τις πολιτικές εξελίξεις με βάση την αστρολογία. Όχι ότι θα συγκρίνουμε προφανώς τον Χαϊκάλη με την Τσαπανίδου. Ο στόχος είναι να δείξουμε πόση ανάγκη έχει το σύστημα και τα κόμμάτα του ενόψει των εκλογών να ψαρέψουν δεξιά κι αριστερά γνωστά από πολλούς και αποδεκτά πρόσωπα. Οι εκλογές και ο πυρετός που σιγά σιγά ανεβαίνει γύρω από αυτές φαίνεται ότι είναι τόσο άγριο σπορ, που ο ίδιος ο

πρωθυπουργός έχει ξεκινήσει να γυρνάει τα πρωινάδικα και να δίνει συνεντεύξεις σε «χαλαρό κλίμα» και χαριεντιζόμενος. Ούτε ότι έχουμε εύκολο βέβαια σε κάθε δημοσιογράφο που μόλις μπήκε στην πολιτική να φτάσει τα ύψη της πολιτικής καριέρας της Καϊλή. Αυτά θέλουν κι άλλες πλάτες, άκρες. Πιο «εξωστρεφείς» κι ευρωπαϊκές. Αν και υπάρχουν ακόμα ευκαιρίες για όσους δουλεύουν σκληρά...

Ρομά, κοινωνικός αποκλεισμός και ρατσισμός

«Ένα μαχαίρι στο σώμα της κοινωνίας μας!»

Συνέντευξη με τον Γιώργο Χατζηπαύλου*

• **Γιατί επέλεξες να εργάζεσαι σε σχολείο που έχει πολλά παιδιά Ρομά;**

Διαθέτω το επάγγελμά μου -αυτό που ξέρω να κάνω- στην υπηρεσία ανθρώπων οι οποίοι βιώνουν φτώχεια, κοινωνικό αποκλεισμό και ρατσισμό. Επιδιώκω να συμβάλω στον αγώνα που δίνουν καθημερινά για την άρση αυτών των συνθηκών. Από αυτήν την άποψη στέκομαι δίπλα τους και εκφράζω στην πράξη την αλληλεγγύη μου. Αυτό, άλλωστε, σημαίνει για μένα αλληλεγγύη, το να είμαι δίπλα σε έναν άνθρωπο ή μια ομάδα ανθρώπων που έχει ανάγκη.

• **Μπορείς να μας πεις μερικά πράγματα για την κοινωνική τους οργάνωση;**

Η κοινωνική τους οργάνωση προσδιορίζεται από τον τύπο της εργασίας τους και συγκροτείται από τους ίδιους μηχανισμούς οι οποίοι διαμορφώνουν την κοινωνική οργάνωση και στις υπόλοιπες ομάδες του πληθυσμού. Έτσι, διαφοροποιούνται στη βάση της εργασιακής τους ειδικότητας. Υπάρχουν Ρομά που είναι έμποροι (λαϊκές, πλανόδιοι, μικροπωλητές). Ρομά που έχουν τα μαγαζιά τους, Ρομά που ασχολούνται με τη συλλογή ανακυκλώσιμων υλικών. Όταν δεν εμποδίζονται να φοιτούν στο σχολείο και προσδεύουν, ακολουθούν επαγγέλματα παρόμοια με του υπόλοιπου γενικού πληθυσμού. Αυτοί, ωστόσο, είναι ελάχιστοι. Είναι μουσικοί, είναι εργάτες γης. Ορισμένοι δουλεύουν με δμηνες συμβάσεις σε τοπικούς δήμους συχνά σε υπηρεσίες καθαριότητας, εφόσον διαθέτουν απολυτήριο δημοτικού σχολείου. Αντιμετωπίζουν σε μεγάλο ποσοστό την ανεργία και δεν είναι επιλογή τους. Με ρωτάνε συχνά αν ξέρω καμιά δουλειά να πάνε να δουλέψουν.

Ταυτόχρονα με τον τύπο της εργασιακής τους ειδικότητας θα μπορούσαμε να διακρίνουμε, αν και δεν ισχύει απόλυτα, μια οργάνωση σε σχέση με τον τύπο της κατοικίας τους: Ρομά που ζουν σε καταυλισμούς, σε οικισμούς ή σε μικτούς τύπους κατοικίας. Για να έχουμε μία εικόνα, περίπου 70.000 άνθρωποι Ρομά ζουν είτε σε άκρως υποβαθμισμένες περιοχές, σε παράγκες χωρίς βασικές υποδομές (νερό, ρεύμα, αποχέτευση) είτε σε μικτούς καταυλισμούς (σπίτια και παράγκες μαζί) με μερική υποδομή ύδρευσης, αποχέτευσης, ηλεκτροδότησης, οδοποιίας.

• **Μέσα από ποιες διαδικασίες και τρόπους αναπαράγεται ο κοινωνικός αποκλεισμός; Τι ρόλο παίζει το σχολείο;**

Να αποσαφηνίσουμε τον όρο κοινωνικός αποκλεισμός γιατί δεν χρησιμοποιείται από όλους τους ανθρώπους με τον ίδιο τρόπο. Επιλέγω να χρησιμοποιώ τον όρο κοινωνικός αποκλεισμός ως παρεμπόδιση απορρόφησης κοινωνικών και δημόσιων αγαθών η έλλειψη των οποίων συνήθως οδηγεί στη φτώχεια και την περιθωριοποίηση. Οι Ρομά είναι κοινωνικά αποκλεισμένοι επειδή αντιμετωπίζουν εμπόδια στο να απολαμβάνουν κοινωνικά αγαθά όπως είναι η εκπαίδευση, η υγεία, η στέγαση, η εργασία. Τα εμπόδια αναφέρονται σε θεσμοθετημένα μέτρα ή/και στάσεις, αντιλήψεις, συμπεριφορές σε

Μαθητές του 5ου Διαπολιτισμικού Σχολείου συμμετέχουν στην πεντάλεπτη περφόρμανς με τίτλο «Τα παιδιά του Κόρτσακ στο Άουσβιτς» για την γενοκτονία των Εβραίων, με αφορμή την Ημέρα Μνήμης του ολοκαυτώματος, το 2021

βάρος τους από την υπόλοιπη κοινωνία.

Η ίδια η κοινότητα των Ρομά δεν μπορεί να αναπαράγει σε βάρος της κοινωνικό αποκλεισμό. Η πρόταση αυτή υπαινίσσεται το κλασικό επιχείρημα των εξουσιαστών πως είναι επιλογή των θυμάτων το κακό που βιώνουν και όχι κάτι που τους έχει επιβληθεί. Επίσης, ο κοινωνικός αποκλεισμός εμπεριέχει την εξουσία/δύναμη του να μπορείς να προκαλέσεις κακό σε κάποιον/α. Αν αναφερόμαστε σε μια απομόνωση εθελούσιας μορφής, δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Κατά τη γνώμη μου, και μόνο η σκέψη πως οι ίδιοι οι Ρομά επιλέγουν να ζουν σε απάνθρωπες συνθήκες τους βγάζει από την ανθρώπινη κατάσταση και τους υποβιβάζει σε μίαν άλλη. Αυτό είναι ρατσισμός όταν εκφέρεται από μέλη της κοινωνίας μας τα οποία διαθέτουν τη δύναμη (οικονομική, πολιτική, δημοσιογραφική) να οδηγήσουν τους Ρομά σε υποτελή διαβίωση.

Οι θεσμοί του κράτους διαθέτουν την εξουσία/δύναμη να καθορίζουν τις ζωές των ανθρώπων. Συνεπώς, όταν ένας θεσμός (σχολείο, νοσοκομείο, αστυνομία, δήμος) με πράξεις ή παραλείψεις του οδηγεί ανθρώπους Ρομά σε υποτελή διαβίωση, αυτό συνιστά θεσμικό ρατσισμό, ο οποίος είναι η ισχυρότερη μορφή ρατσισμού. Οδηγώντας τους ανθρώπους σε υποτελή διαβίωση αυξάνεται ο κίνδυνος να διολισθήσουν στον κοινωνικό αποκλεισμό.

Το σχολείο εμποδίζει τα παιδιά Ρομά είτε με θεσμικά μέτρα (πράξεις ή παραλείψεις της πολιτείας, της διοίκησης της εκπαίδευσης, της διεύθυνσης του σχολείου) είτε στην πράξη με αντιλήψεις ή/και συμπεριφορές ανθρώπων που ασχολούνται (εκπαιδευτικοί, στελέχη εκπαίδευσης και διοίκησης) ή επηρεάζουν (παράγοντες της αυτοδιοίκησης,) την εκπαίδευση των παιδιών Ρομά.

Πιο συγκεκριμένα, θεσμικά εμπόδια: Το να μην υπάρχει σχολείο κοντά στην περιοχή που ζουν τα παιδιά, το να μη λαμβάνεται υπόψη η μητρική γλώσσα των παιδιών ή έστω το ότι εκπαιδεύονται (εκπαιδευτικοί, στελέχη εκπαίδευσης και διοίκησης) ή επηρεάζουν (παράγοντες της αυτοδιοίκησης,) την εκπαίδευση των παιδιών Ρομά. Η άποψη «δεν έρχονται σχολείο» ση-

μαίνει ότι φτάνει τα ίδια παιδιά Ρομά. Επομένως, δεν κάνουμε τίποτα. Η άποψη «δεν μπορούν να έρχονται στο σχολείο» αναγνωρίζει τις δυσκολίες που βιώνουν και ωθεί προς την ανάληψη δράσης για την αντιμετώπιση των δυσκολιών. Η πρόταση «δεν μαθαίνουν» επιρρίπτει τις ευθύνες στα παιδιά, η πρόταση «εμποδίζονται να μαθαίνουν» αναγνωρίζει την ευθύνη του εκπαιδευτικού συστήματος και υπαινίσσεται την αναγκαιότητα για αλλαγή. Πριν από την αλλαγή, όμως, του συστήματος η παραπάνω πρόταση κάνει έμμεσα ως δάσκαλό τους να αναστοχάζομαι τις διδακτικές πρακτικές μου και να αναζητώ μαζί με τα παιδιά διαδικασίες μάθησης οι οποίες οδηγούν σε σχολική επιτυχία.

Η φτώχεια των ανθρώπων δυσκολεύει τη φοίτησή τους στο σχολείο και αυτό το ξέρουμε καλά από εμπειρίες συγγενών μας. Στην πράξη, η πολιτεία έχει νομοθετήσει την υποχρεωτικότητα της εκπαίδευσης και την πρόοδο όλων των παιδιών στο πλαίσιο της ατομικής ευθύνης: Δεν ευθύνεται η πολιτεία η οποία έχει θεσπίσει ένα σχολείο ταξικό (η φοίτηση κοστίζει χρήματα στους γονείς όλων των παιδιών), μονοπολιτισμικό (ένας τρόπος να μιλάς και να υπάρχουν ως άνθρωπος), εθνοκεντρικό (μια ομάδα ανθρώπων έχει αξία), ένα σχολείο που ορθώνει εμπόδια σε συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες.

Όταν τα παιδιά Ρομά δεν εκπαιδεύονται (και) στη γλώσσα τους, αυτό συνιστά μαθησιακό εμπόδιο, γιατί η πολιτεία με μια παράλειψή της αρνείται το δικαίωμα του κάθε παιδιού να εκπαιδεύεται (και) στη γλώσσα του. Γνωρίζουμε στην Παιδαγωγική επιστήμη πως η καλλιέργεια στο σχολείο του πολιτισμού και της γλώσσας των παιδιών συνιστούν παράγοντες επιτυχίας. Έτσι, η μη αποδοχή στην πράξη του πολιτισμού και της γλώσσας των παιδιών συνιστά μια διαδικασία παρεμπόδισης από το αγαθό της εκπαίδευσης και αυξάνει τις πιθανότητες να οδηγηθεί το παιδί σε σχολική αποτυχία. Πρόκειται για διαδικασία κοινωνικού αποκλεισμού.

Σε σχέση με την υπόλοιπη κοινωνία, ο κοινωνικός αποκλεισμός βρίσκει εύφορο έδαφος να καλλιεργηθεί κάθε φορά που δεχόμαστε (κριτικά ή άκριτα) την κυρίαρχη ιδεολογία η οποία επιβάλλεται στους ανθρώπους Ρομά. Κάθε φορά που σκεφτόμαστε για αυτούς τους ανθρώπους με κυρίαρχα αυτονόητα σχήματα σκέψης τα οποία ταιριάζουν με ό,τι (νομίζουμε) ότι ξέρουμε. Το παράδοξο είναι πως ενώ αναγνωρίζουμε ότι είναι κοινωνικά απο-

κλεισμένοι («ζουν σε έναν δικό τους κόσμο»), ωστόσο όλοι/ες έχουμε άποψη γι' αυτούς.

• **Πώς τους "αντιλαμβάνομαστε"; Τι εικόνα έχουμε εμείς; (μπαλαμό) και τι θα έπρεπε να γίνει για να ξεπεραστούν (ή να αμβλυθούν) ο κοινωνικός αποκλεισμός, ο ρατσισμός, τα στερεότυπα;**

Από τη στιγμή που εμείς ως κοινωνία δεν έχουμε ουσιαστικές και διαρκείς επαφές μαζί τους, δεν ξέρουμε τον πολιτισμό τους, τον τρόπο δηλαδή με τον οποίο επιβιώνουν, η άποψή μας καθορίζεται από την κυριαρχία των ΜΜΕ στη διαμόρφωση της σκέψης μας: επιφυλακτικότητα, έλλειψη εμπιστοσύνης, πολλά αρνητικά στερεότυπα. Η επιφύλαξη και τα στερεότυπά μας ενισχύονται όταν επιχειρούμε να παρέμβουμε στις ζωές των ανθρώπων και το αποτέλεσμα δεν είναι αυτό που περιμένουμε.

Ακόμη και στην περίπτωση που είμαστε συνειδητοποιημένοι για το ρόλο των ΜΜΕ σε βάρος τους, δύσκολα ανατρέπουμε δικές μας διαμορφωμένες (συχνά προοδευτικές) αντιλήψεις, όταν δυσκολευόμαστε στη συναναστροφή μας μαζί τους και διολισθαίνουμε σε απόψεις οι οποίες εξυπηρετούν το αφήγημά μας. Με ανθρώπους τόσο έντονα αποκλεισμένους χρειάζεται να αφιερώσουμε χρόνο και ενέργεια για να αρθούν οι συνθήκες οι οποίες τους καταπιέζουν και εμποδίζουν την αμφίδρομη -όπως θα έπρεπε να είναι- επικοινωνία μας.

• **Κατά τη γνώμη σου, τι πρέπει να γίνει για να αρθούν, έστω να μειωθούν: ο κοινωνικός αποκλεισμός, τα στερεότυπα που έχουμε εμείς;**

Πρέπει να καταπολεμηθούν στην κοινωνία οι μηχανισμοί που κατασκευάζουν τις διαιρέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Στο πλαίσιο που έχει να κάνει με τους Ρομά, πρέπει να καταπολεμηθούν ο κοινωνικός αποκλεισμός και ο ρατσισμός. Είναι μηχανισμοί επικίνδυνοι για την κοινωνία συνολικά, όχι μόνο για τους Ρομά. Είναι ένα μαχαίρι στο σώμα της κοινωνίας μας το οποίο εύκολα μπορούν οι κυρίαρχοι, όταν ζοριστούν, να το στρέψουν ενάντια και στο υπόλοιπο σώμα.

* Ο Γιώργος Χατζηπαύλου είναι δάσκαλος στο 5ο Διαπολιτισμικό Σχολείο Μενεμένης στον Δενδροπόταμο Θεσσαλονίκης από το 2003.

Οι ελλείψεις σε φάρμακα γέννημα της πολιτικής του συστήματος

Το φαινόμενο των τεράστιων ελλείψεων σε φάρμακα που αναδείχτηκε τον τελευταίο καιρό δεν είναι καινούριο. Η σημερινή φάση που διανύει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, φυσικά, έχει οδηγήσει στη ραγδαία επιδείνωση του προβλήματος, ενώ σε εξαρτημένες χώρες όπως η Ελλάδα αυτό υπερδιογκώνεται λόγω των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών τους.

Παρά τις προσπάθειες που γίνονται για να αποδοθεί στην εποχική έξαρση των διαφόρων αναπνευστικών ιώσεων που παρατηρείται στις μέρες μας, το γεγονός και μόνο ότι οι ελλείψεις δεν αφορούν αποκλειστικά αντιπυρετικά, εισπνεόμενα, αναλγητικά και αντιβιοτικά, αλλά μια ευρεία κατηγορία δραστικών ουσιών, πολλές από τις οποίες έχουν να κάνουν με σοβαρές και χρόνιες παθήσεις, αποδεικνύει ότι το πρόβλημα είναι πολύ βαθύτερο. Και είναι απόλυτα προκλητικές οι δηλώσεις των κυβερνητικών στελεχών που για άλλη μια φορά επιχειρούν να ενοχοποιήσουν το λαό και τους εργαζόμενους, επικαλούμενα το γνωστό δόγμα της «ατομικής ευθύνης». Σύμφωνα με αυτό, φταίει οι γονείς που δήθεν «στοκάρουν» φάρμακα για τα παιδιά τους και οι ασθενείς που διατηρούν «προσωπικό απόθεμα». Φταίει οι γιατροί που τάχα υπερσυntagγραφούν και οι φαρμακοποιοί που δεν προτείνουν υποκατάσταση σκευασμάτων. Σε τελική ανάλυση, φταίει ο ίδιος ο λαός που τολμάει να αρρωσταίνει και να αναζητάει περίθαλψη. Ο μόνος που δεν φταίει είναι το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης.

Όσο και να πασιφύζει η κυρίαρχη προπαγάνδα να πείσει για το αντίθετο, όμως, είναι ξεκάθαρο ότι ο αποκλειστικός ένοχος για τις ελλείψεις σε φάρμακα είναι ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός και ο τρόπος λειτουργίας του. Στη βάση του προβλήματος βρίσκεται η εμπορευματοποίηση του κοινωνικού αγαθού της περίθαλψης σε όλες τις πτυχές του και η μετατροπή του σε πεδίο κερδοφορίας για το κεφάλαιο. Ο χώρος του φαρμάκου, πιο συγκεκρι-

κριμένα, αποτελεί κραυγαλέο παράδειγμα ως προς αυτό.

Έτσι, κάθε άλλο παρά πρωτοφανής πρακτική είναι η επιλογή των φαρμακευτικών μονοπωλίων να αποσύρουν σκευάσματα από την αγορά μιας χώρας και να προχωράνε στις λεγόμενες παράλληλες εξαγωγές σε αγορές όπου αυτά πωλούνται σε υψηλότερη τιμή ή να αναστέλλουν την παραγωγή τους. Είναι άμεση απόρροια της φύσης του κεφαλαίου να επιδιώκει το μέγιστο δυνατό κέρδος. Επίσης, ο ίδιος λόγος είναι που υπαγορεύει τη μεταφορά σημαντικού τμήματος της παραγωγής σε εργοστάσια χωρών της Ασίας, όπως η Κίνα και η Ινδία, οι οποίες διαθέτουν άφθονες πρώτες ύλες και ένα τεράστιο δυναμικό από φτηνά εργατικά χέρια προς υπερεκμετάλλευση. Στη σημερινή φάση, η παραγωγή και οι εφοδιαστικές αλυσίδες υφίστανται τις αναταράξεις της γενικευμένης κρίσης του καπιταλισμού και της συνάντησής της με την πανδημία, αλλά και τα προβλήματα που παράγουν ο πόλεμος στην Ουκρανία και οι δυτικές κυρώσεις.

Η κυβέρνηση και το υπουργείο Υγείας κρύβονται ως συνήθως πίσω από την «παγκοσμιοότητα» του φαινομένου και το εμφανίζουν ως «εισαγόμενο», όπως ακριβώς κάνουν και με το ζήτημα της ακριβείας. Το γεγονός, βέβαια, ότι οι μάζες σε όλο τον κόσμο πλήττονται από την εγκληματική φύση αυτού του συστήματος δεν μετατρέπει τα εγκλήματά του σε κάτι σαν «φυσικό φαινόμενο» ούτε απαλλάσσει τους διαχειριστές του από τις ευθύνες τους. Πολλώ δε μάλλον, δεν μπορεί να συγκαλυφθεί το ότι οι πολιτικές που εφαρμόζουν όλες οι κυβερνήσεις διαχρονικά στον χώρο του φαρμάκου και της περίθαλψης συνολικότερα έστρωσαν το έδαφος για να βιώνει ο λαός μας το εν λόγω πρόβλημα πολλαπλασιασμένο.

Οι μνημονιακές κατευθύνσεις που οι κυβερνήσεις ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και παρατρεχάμενων υλοποίησαν απαρέγκλιτα όλα τα προηγούμενα χρόνια έφεραν ποιοτική κλιμάκωση της επίθεσης στον χώρο

της περίθαλψης και είχαν πολύ συγκεκριμένες δυσμενείς επιπτώσεις σε ό,τι αφορά την πρόσβαση των ασθενών σε φαρμακευτικά σκευάσματα. Οι «κλειστοί» προϋπολογισμοί του ΕΟΠΥΥ και η μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης επ' ουδενί δεν είχαν να κάνουν με μια πολιτική «φτηνού φαρμάκου» για το λαό. Αντίθετως, οδήγησαν σε περαιτέρω μετακύλιση τους κόστους στις πλάτες του, με τα μη συνταγογραφούμενα φάρμακα και τα φάρμακα αρνητικής λίστας που πληρώνει εξ ολοκλήρου, αλλά και την ολόένα μεγαλύτερη αύξηση της συμμετοχής των ασφαλισμένων σε δραστικές ουσίες και εξετάσεις. Μια πολιτική που κατέστησε όλο και πιο ακριβά, όλο και πιο δυσεύρετα τα φάρμακα για τις λαϊκές μάζες, με τις φαρμακοβιομηχανίες να εντείνουν τη γνωστή τακτική τους για να αντισταθμίσουν τα clawback (υποχρεωτικές επιστροφές) και τις ελαττωμένες τιμές.

Οι παράγοντες του υπουργείου επιχειρούν να καθησυχάσουν το λαό, ισχυριζόμενοι ότι η εγχώρια φαρμακοβιομηχανία έχει την ικανότητα να καλύψει με γενόσημα τις ελλείψεις των πρωτότυπων σκευασμάτων. Ξεχνούν, όμως, να αναφέρουν ότι για αρκετές δραστικές ουσίες δεν υφίστανται καν γενόσημα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την υγεία των ασθενών. Την ίδια στιγμή, μάλιστα, παριστά-

νουν τους «αυστηρούς» και υποτίθεται πως εντείνουν τους ελέγχους στις φαρμακαποθήκες, ενώ μεθοδικά προετοιμάζουν το έδαφος για να φορτώσουν νέα βάρη στις πλάτες του κόσμου της δουλειάς, προβάλλοντας ως λύση τις αυξήσεις στις τιμές πολλών σκευασμάτων, το κόστος των οποίων σε τελική ανάλυση θα επωμιστεί ο ίδιος ο λαός, αλλά και την επέκταση της υποχρεωτικής συνταγογράφησης μιας σειράς φαρμάκων.

Η πάλη για την ανατροπή αυτής της κατάστασης και τη διεκδίκηση της δυνατότητας του λαού να έχει πρόσβαση στις φαρμακευτικές αγωγές που έχει ανάγκη είναι αναπόσπαστο τμήμα του αγώνα για ΙΣΗ, ΠΛΗΡΗ και ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ για όλους. Η προτασεολογία της πλειοψηφίας των δυνάμεων της αριστεράς για «απαγόρευση των παράλληλων εξαγωγών», «εργατικό έλεγχο στη φαρμακοβιομηχανία» το σίγουρο είναι ότι αποπροσανατολίζει από αυτήν την υπόθεση. Ακόμα περισσότερο, οι αντιπολιτευτικές κορόνες του ΣΥΡΙΖΑ δεν πείθουν κανέναν όταν τα κυβερνητικά του πεπραγμένα σε αυτόν τον τομέα μιλάνε από μόνα τους. Η διέξοδος βρίσκεται στην οργάνωση της εργατικής-λαϊκής πάλης και στην αντιμετώπιση του ζητήματος με όρους ΑΝΑΦΑΙΡΕΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ των μαζών που πρέπει να διεκδικηθεί.

Η κηδεμία του έκπτωτου μονάρχη στην υπηρεσία του σάπιου αστικού συστήματος

Ο θάνατος του έκπτωτου μονάρχη, ο οποίος συνδέθηκε με τις πιο μαύρες και αντιδραστικές πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στη χώρα μας, θα έπρεπε να προκαλέσει ομοβροντία αρνητικών δηλώσεων και δημοσιευμάτων του πολιτικού και πνευματικού κόσμου. Πρώτα και κύρια, απέναντι στην ξενόφερτη μοναρχία, που κατισκώθηκε στον σβέρκο μας σχεδόν ενάμιση αιώνα, καταδυναστεύοντας τον λαό και τη χώρα, αλλά και για τον ρόλο που διαδραμάτισε ο ίδιος, τα συμφέροντα που εξυπηρέτησε.

Αντ' αυτού, χωρίς να μας εκπλήσσει, ήδη από τα αστικά ΜΜΕ ξεδιπλώνεται περιτέχνως μια επιχείρηση ξεπλύματος της μοναρχίας, που δια μέσου ψηγημάτων κριτικής, προσπαθεί να ωραιοποιήσει και σχεδόν να «αποκαταστήσει», 40 χρόνια μετά το δημοψήφισμα, τόσο τη μοναρχία όσο και τον συγκεκριμένο μονάρχη.

Ο θάνατος του Κ. Γλύξμπουργκ φαίνεται πως αποτελεί μια καλή ευκαιρία για την αστική τάξη, ώστε να ανοίξει ξανά τη δημόσια συζήτηση περί της μοναρχίας στην Ελλάδα. Ο ίδιος, άλλωστε, όπως και η οικογένειά του, με τις πρόσφατες επιλογές τους, φαίνεται πως φρόντισαν για αυτό.

Ο διαμορφωμένος κοινωνικός συσχετισμός δύναμης υπέρ του κεφαλαίου, κατά πολύ αρνητικότερος για τον λαό και την εργατική τάξη από τον αντίστοιχο πριν από τέσσερις δεκαετίες, επιτρέπει στο σύστημα και τις αστικές δυνάμεις να ξαναγράψουν την ιστορία,

να ελέγξουν και να οριοθετήσουν αυτή τη συζήτηση στα μέτρα τους. Προφανώς όχι για την αλλαγή του πολιτεύματος, αλλά πρωτίστως για να ανατραπεί σταδιακά ό,τι χαρακτηρίζει βαθιά στη συνείδηση του λαού μας, ό,τι κατακτήθηκε μέσα από την πάλη του δεκαετίες πριν, μέσα από τους αιματηρούς λαϊκούς αγώνες για ελευθερία-δημοκρατία-ανεξαρτησία και αποκρυσταλλώθηκε τελικά στο δημοψήφισμα, πέρα από τις επιδιώξεις της ντόπιας αστικής τάξης. Δευτερευόντως, ενδοχόμενως κάποια κέντρα εξουσίας, διαβλέποντας τη ρευστότητα, την αστάθεια και την αβεβαιότητα του αστικού πολιτικού σκηνικού να εντείνεται, προσβλέπουν σε αξιοποίηση της «γαλαζοαίματης» οικογένειας και των ερεισμάτων της.

Άλλωστε, αν δούμε τη μεγάλη εικόνα, η νίκη του καπιταλισμού απέναντι στη φεουδαρχία δεν σήμανε, ούτε ταυτόχρονα ούτε αιώνες μετά, την εξάλειψη της μοναρχίας. Αντίθετως, καπιταλισμός και μοναρχία συνυπάρχουν αρμονικά, ενώ ακόμη και σε πολλές χώρες της ανεπτυγμένης Δύσης η μοναρχία μοστράρεται ως παράγοντας σταθερότητας, εθνικής ενότητας και ομοψυχίας.

Αποτελεί, μάλιστα, μια ιδανική ευκαιρία για το σύστημα το ότι η κυβέρνηση που θα διευθετήσει το ζήτημα είναι η ΝΔ. Το αστικό κόμμα, δηλαδή, που ενσωμάτωσε μεταπολιτευτικά, αφού πρώτα τις διέλυσε, όλες τις βασιλοχουντικές οργανώσεις. Το κόμμα που απευθύνεται από θέση εξουσίας στα ερείσματα της

μοναρχίας στη χώρα μας.

Η απόφαση της διυπουργικής σύσκεψης για την ταφή του Κ. Γλύξμπουργκ κινήθηκε στο πλαίσιο της πολιτικής δήλωσης του Πρωθυπουργού και προμηνύει τη συμφωνία της κυβέρνησης με την οικογένεια στις συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο Μαξίμου. Μπορεί με τον θάνατο του «τέως βασιλιά Κωνσταντίνου» να γράφεται «σε ανθρώπινο επίπεδο, ο τυπικός επίλογος ενός κεφαλαίου που έχει κλείσει οριστικά με το δημοψήφισμα του 1974», ωστόσο «τον λόγο, πλέον, έχει η Ιστορία. Αυτή θα κρίνει δίκαια και αυστηρά...». Από τη μια, θα «ταφεί» ως ιδιώτης» και από την άλλη, με την πολιτική κάλυψη που παρέχει η κυβέρνηση, με την εκπροσώπηση της υπ. Πολιτισμού και άλλων άλλων παρατρεχάμενων προς άγρα ψήφων, μέσω της εκκλησίας προετοιμάζεται εξόδιος λειτουργία και «λαϊκό προσκύνημα» που αντιστοιχούν σε αρχηγό κράτους.

Τις επόμενες ημέρες θα πάρει σάρκα και οστά μέσα από τα αστικά ΜΜΕ η παρακμή, η σαπίλα και η σήψη του καπιταλιστικού συστήματος. Τα πληρωμένα παπαγαλάκια θα πενθούν στα τηλεπαράθυρα με μαύρα κοστούμια και γραβάτες, «γαλαζοαίματοι» θα περιδιαβαίνουν με τις βασιλικές τους ενδυμασίες, την ίδια στιγμή που ο λαός στενάζει στη φτώχεια, την πείνα και την ανέχεια. Θα δίνουν βήμα έκφρασης στις πιο μαύρες και οπισθοδρομικές απόψεις. Πραγματικός μεσαιώνας! Να τον ανατρέψουμε!

Τοποθέτηση της Ταξικής Πορείας σχετικά με την “Πρωτοβουλία για την κατάργηση του 4808/21 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών”

Τοποθέτηση αποτίμησης σχετικά με την «Πρωτοβουλία για την κατάργηση του 4808/21 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών», την οποία στήριξε πολιτικά, οργανωτικά και πρακτικά απ’ τη συγκρότησή της, εξέδωσε η Ταξική Πορεία. Μέρος της αναδημοσιεύουμε εδώ, ολόκληρη είναι διαθέσιμη στο σύνδεσμο:
<https://taxikiporeia.blogspot.com/2023/01/480821.html>.

Προσπάθειες για τη συγκρότηση μετώπου ενόψει της κατάθεσης του αντεργατικού νομοσχεδίου

Της συγκρότησης της Πρωτοβουλίας στις αρχές του 2022 προηγήθηκε ένα ολόκληρο διάστημα, στο οποίο καταγράφηκαν οι πολιτικές αντιλήψεις και διαθέσεις ενός μεγάλου μέρους των δυνάμεων με αναφορά στο εργατικό κίνημα, σχετικά με τον νόμο 4808/21 και με αφορμή αυτόν. Μια διαδικασία που ξεκίνησε από μια πρώτη σύσκεψη [...] και αποτέλεσε το έναυσμα μιας διαδικασίας κατά βάση συνεννόησης εργατικών και πολιτικών δυνάμεων, η οποία συνεχίστηκε σχεδόν μέχρι την ψήφιση τελικά του νόμου 4808 τον Ιούνιο του 2021 [...].

[...] σ’ αυτήν αναδείχτηκαν διαφορετικές πολιτικές αντιλήψεις και κατευθύνσεις.

- Η λογική της “διάχυσης” του επίδικου ζητήματος (αντεργατικό νομοσχέδιο κατά τη δική μας αντίληψη) μέσα σ’ ένα πλήθος ζητημάτων.

- Η λογική του πλαισίου αιτημάτων με χαρακτηριστικά “προγράμματος” (του πολιτικού προγράμματος συγκεκριμένου χώρου), έναντι της ανάδειξης συγκεκριμένου, κοινού στόχου πάλης.

- Η λογική της πρότασης προς συνυπογραφή κειμένων που περιλαμβάνουν ζητήματα πάνω στα οποία υπάρχει εκφρασμένη διαφωνία και, επομένως, η εκδίωξη όσων διαφωνούν.

- Η λογική ενός κούφιου ηγεμονισμού, καθώς η επίπλαστη “πολιτική ηγεμονία” δεν ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα και κάλυπτε όσους έτσι κι αλλιώς, από τα πριν, αποτελούσαν μέρος της.

Το πλέον χαρακτηριστικό άλλωστε εκείνης της διαδικασίας ήταν ότι δεν οργάνωσε ούτε μία κινητοποίηση σχετικά με το νομοσχέδιο Βρούτση-Χατζηδάκη, παρά μόνο καλούσε συμπληρωματικά [...].

[...] ως Ταξική Πορεία συμμετείχαμε σ’ εκείνη τη διαδικασία, αντιπαρετεθήκαμε στις λαθεμένες λογικές, συνυπογράψαμε όσες απ’ τις ανακοινώσεις μπορούσαμε και επιδιώξαμε το αντεργατικό νομοσχέδιο να παραμείνει στο επίκεντρο [...].

Η ακύρωση της προκηρυγμένης απεργίας στις 3 Ιούνιο του 2021

Εξαιρετικής σημασίας στην υπόθεση του νόμου 4808/21 ήταν η ακύρωση της απεργίας στις 3 Ιούνιο του 2021 από την ΑΔΕΔΥ, το ΕΚΑ και το σύνολο των δευτεροβάθμιων και πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργάνων με πλειοψηφία που ανήκει στο ΠΑΜΕ [...]. Η όλη εξέλιξη επιβεβαίωσε (ή για άλλους αποκάλυψε) ότι η συνδικαλιστική ηγεσία, συμπεριλαμβανομένου του ΠΑΜΕ, δεν ήταν διατεθειμένη να οργανώσει την αντιπαράθεση των εργαζόμενων με την κυβερνητική πολιτική [...].

Μετά την ψήφιση του νόμου 4808/21

Μετά την ψήφιση του νόμου και για αρκετούς μήνες επικράτησε βασικά αδράνεια [...]. Ως Ταξική Πορεία, ήδη απ’ την 1 Ιούλη 2021 [...], υποστηρίξαμε την ανάγκη μαζικού αγώνα για την ανατροπή του νόμου παράλληλα με άμεσες αποφάσεις των σωματείων για μη αποδοχή των προδιαγραφών του [...].

Ενόψει της απογευματινής συγκέντρωσης που οργάνωσε στις 4 Νοέμβρη [...] το ΠΑΜΕ [...] με κεντρικό σύνθημα “Ο νόμος Χατζηδάκη να μείνει στα χαρτιά”, επιχειρηματολογήσαμε γιατί αυτό το σύνθημα αποτελεί άρνηση του στόχου να καταργηθεί ο νόμος. Ταυτόχρονα, καλέσαμε σε συμμετοχή σε ανεξάρτητη συγκέντρωση την ίδια μέρα στην Κλαυθμώνος με λογική ανάδειξης του στόχου ανατροπής του νόμου.

[...] Έχοντας συμμετάσχει και στη σύσκεψη που κάλεσαν τα 4 σωματεία στις

27 Οκτώβρη, διαφωνήσαμε δημόσια τόσο με την αδυναμία αυτής της σύσκεψης να καταλήξει [...] όσο και με μια λογική ουράς στο ΠΑΜΕ [...] και τη συμμετοχή τελικά, με ομιλίες, στη συγκέντρωση στο Σύνταγμα, απ’ την οποία διαχωρίσαμε τη θέση μας [...].

Η αναγκαιότητα συγκρότησης πρωτοβουλίας ειδικά για το νόμο 4808/21

[...] Όταν μας έγινε πρόταση συμμετοχής σε προσπάθεια συγκρότησης μιας πρωτοβουλίας μ’ αυτά τα χαρακτηριστικά, ανταποκριθήκαμε αμέσως θετικά [...]. Ξεκαθαρίσαμε ότι μια τέτοια πρωτοβουλία δεν μπορεί να αποκλείει τη συμμετοχή οποιασδήποτε δύναμης έχει αναφορά στο κίνημα [...]. Παράλληλα, ξεκαθαρίσαμε ότι η δική μας συμμετοχή δεν συναρτάται με οποιοδήποτε τρόπο (θετικό ή αρνητικό) απ’ τη συμμετοχή άλλων [...].

Ακούσαμε με προσοχή την κριτική που έγινε από δυνάμεις που δήλωσαν ότι δεν βρίσκουν λόγο συγκρότησης μιας πρωτοβουλίας που “δεν θέτει ευρύτερο πλαίσιο αιτημάτων”, που βάζει στόχο την κατάργηση συγκεκριμένα του νόμου 4808/21 και όχι “όλων των αντεργατικών νόμων”, που περιορίζεται σε ένα “λείψο πλαίσιο”.

[...] υποστηρίξαμε αποφασιστικά, και καθοριστικά, τη δυνατότητα συγκρότησης της Πρωτοβουλίας, τη δυνατότητα παραγωγής μιας αναλυτικής κοινής τοποθέτησης για το νόμο 4808/21 και για το στόχο της ανατροπής του, τη δυνατότητα υλοποίησης ενός σχεδιασμού [...]. Και χρειάστηκε να σταθούμε με τον ίδιο αποφασιστικό τρόπο συχνά [...].

[...] Η Πρωτοβουλία κατάφερε να βηματίσει, χωρίς όμως να σταματήσει ποτέ να “κοιτάζει” στο εξωτερικό της. Ως Ταξική Πορεία κινηθήκαμε πάντα στη λογική υπεράσπισης των στόχων της Πρωτοβουλίας, αναγνωρίζοντας, σεβόμενοι και τοποθετούμενοι ανοιχτά σχετικά με τις ιδιαιτερότητες κάθε δύναμης [...].

Δράση της “Πρωτοβουλίας για την κατάργηση του 4808/21 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών”

[...] υπερασπιστήκαμε τη δυνατότητα και την υποχρέωση της Πρωτοβουλίας να υλοποιήσει το σχεδιασμό της και, πράγματι, η συγκέντρωση και πορεία στις 12 Φλεβάρη, η πρώτη με καθαρό στόχο την κατάργηση του νόμου 4808/21, πραγματοποιήθηκε με επιτυχία. Ταυτόχρονα, αρνηθήκαμε την αναπαραγωγή απ’ τη μεριά της Πρωτοβουλίας μιας τέτοιας λογικής αντιπαράθεσης και, επομένως, υποστηρίξαμε την οργανωμένη συμμετοχή της Πρωτοβουλίας και στη συγκέντρωση στις 22 Φλεβάρη 2022. [...]

Το ίδιο διάστημα, η Πρωτοβουλία έβγαλε ανακοινώσεις στήριξης των απεργιακών αγώνων των εργατών στην COSCO και στην Καβάλα Όιλ, συνδέοντας τις προσπάθειες καταστολής τους με το νόμο Χατζηδάκη. [...] Αντίστοιχα μοιράσματα γίνονταν σε όποιες κινητοποιήσεις ήταν δυνατό, αν και η Πρωτοβουλία δεν ανέλαβε στα σοβαρά το πλατύ μοίρασμα σε χώρους δουλειάς ή κινήσεων των εργαζόμενων.

Η Πρωτοβουλία αποφάσισε και υλοποίησε την οργανωμένη συμμετοχή της στην απεργία στις 6 Απρίλη του 2022, καθώς και στη συγκέντρωση της Εργατικής Πρωτομαγιάς. Συμμετείχε επίσης στη συγκέντρωση έξω απ’ το ΣτΕ στις 10 Μάη [...]. Οργάνωσε ανοιχτή εκδήλωση-συζήτηση για την ως τότε εξέλιξη σχετικά με το νόμο Χατζηδάκη και κάλεσε σε μαζική συμμετοχή στη συγκέντρωση σωματείων στις 16 Ιούνιο 2022 [...]. Η Ταξική Πορεία στήριξε μ’ όλες της τις δυνάμεις [...] Είχαν όμως ήδη φανεί τάσεις παραίτησης [...] που ουσιαστικά αμφισβητούσαν τη δυνατότητα της Πρωτοβουλίας να συνεχίσει τη δράση της, ενώ εμπόδισαν και την προσέλκυση δυνάμεων που πιθανά ταλαντεύονταν [...].

Αποτίμηση

Δεν εκτιμάμε ότι υπήρξε διαφοροποίηση ανάμεσα στις δυνάμεις που πρωτοστάτησαν για τη συγκρότηση της Πρωτοβουλίας σχετικά με την αντίληψη για την αναγκαιότητά της. Εκτιμάμε όμως ότι, παρά τις τοποθετήσεις τους, οι δυνάμεις αυτές δεν είχαν πλήρη συνείδηση του φορτίου που αναλάμβαναν. Η στάση τους καθοριζόταν από μια, ανεδαφική όπως φάνηκε, ελπίδα ότι άλλες δυνάμεις [...] θα κατέληγαν να στηρίξουν μια υπόθεση με την οποία διαφωνούσαν [...]. Δεν έλειψαν οι προσπάθειες απ’ τη μεριά της Πρωτοβουλίας για τέτοιου είδους συζητήσεις [...] εκτιμάμε ότι στις αντιφάσεις με τις οποίες βρέθηκαν αντιμετώπιζαν δυνάμεις που στήριξαν την Πρωτοβουλία, βάρυναν περισσότερο οι άλλες πλευρές, έναντι της κατεύθυνσης που έβαζε η Πρωτοβουλία.

[...] Η Πρωτοβουλία δεν μπόρεσε ν’ αναλάβει δράση για τη συγκεκριμένη πλευρά της επίθεσης που δέχονταν οι εργάτες στη “Μαλαματίνα”: για την απόλυση δύο εκλεγμένων συνδικαλιστών, προέδρων δύο σωματείων, εξαιτίας του ρόλου τους στην οργάνωση του απεργιακού αγώνα. [...] Η Πρωτοβουλία αρνήθηκε ν’ αναλάβει την ευθύνη μιας τέτοιας κινηματικής απάντησης και την παρέπεμψε σε άλλους, που όμως ούτε είχαν εκφράσει τέτοια διάθεση ούτε τελικά την ανέλαβαν. Εκδηλώσεις στήριξης του απεργιακού αγώνα, σχεδόν αποκλειστικά με τη μορφή οικονομικής ενίσχυσης, υπήρξαν σε επόμενη φάση. [...]

Με βάση τα παραπάνω, ως Ταξική Πορεία εκτιμάμε ότι η “Πρωτοβουλία για την κατάργηση του 4808/21 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών” έκλεισε τον κύκλο της, τουλάχιστον με τα χαρακτηριστικά που αυτή κατάφερε να διαμορφώσει. Έχουμε καθαρό ότι δεν κατάφερε να πετύχει το στόχο της, χωρίς αυτό να σημαίνει ούτε ότι ήταν λάθος η συγκρότησή της ούτε ότι δεν πέτυχε ορισμένα πράγματα στην κατεύθυνση που ήθελε να υπηρετήσει. [...] Θεωρούμε επίσης ότι όσα κατάφερε η Πρωτοβουλία, τα κατάφερε ακριβώς επειδή λειτούργησε πραγματικά με όρους κοινής δράσης. [...]

Καθώς λοιπόν ο νόμος Χατζηδάκη παραμένει, [...] εξακολουθούμε να αναζητάμε τρόπους ενίσχυσης της πάλης για την κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη και την υπεράσπιση του δικαιώματος στην ελεύθερη συνδικαλιστική δράση. Εξακολουθούμε επίσης να εκτιμάμε ότι αυτή η πάλη αποτελεί έδαφος κοινής δράσης [...].

Ιδιοκτησίας του ρεφορμισμού

έξω απ’ την αίθουσα τον ίδιο και συναγωνιστές του. Τελικά η συνέλευση ολοκληρώθηκε με την ψήφιση της πρότασης της ΔΑΣ-ΠΑΜΕ, μια πρόταση που οι αιχμές της δεν απαντούν στα όσα βιώνουν οι μισθωτοί κι η εργατική τάξη και εναποθέτει την ευθύνη της αγωνιστικής κλιμάκωσης(;) στις πρωτοβουλίες που θα πάρει και όταν τις πάρει η ηγεσία της ΓΣΕΕ... Για τέτοια αντεπίθεση μιλάμε!

Το σκηνικό που έλαβε χώρα στην τελευταία συνέλευση του ΕΚ Πάτρας κουρελιάζει τις δημοκρατικές διαδικασίες των συνδικαλιστικών οργάνων και υπονομεύει την όποια προσπάθεια γίνεται σε μια τέτοια κατεύθυνση. Απ’ την πρώτη στιγμή που το ΠΑΜΕ κατάφερε να αποκτήσει τον έλεγχο του ΕΚ Πάτρας δεν παρέλειπε ποτέ να θυμίζει με τον «τρόπο» του ποιος είναι ο ιδιοκτήτης του. Σε ανοιχτές συσκέψεις εργαζόμενων έχει εμποδίσει τοποθετήσεις σχημάτων (μέσα σ’ αυτά και της Ταξικής Πορείας) την ώρα που δίνει βήμα σε δημοτικούς παράγοντες αλλά και εργοδοτικές ενώσεις, όπως ο Εμπορικός Σύλλογος κι ο Σύλλογος Καταστηματάρχων Εστίασης και Αναψυχής. Αυτό το εργατικό κίνημα θέλουν να οικοδομήσουν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, ένα κίνημα χωρίς ταξική κατεύθυνση, εγκλωβισμένο στις ρεφορμιστικές και αστικές προσαρμογές της περιόδου.

ΕΞΑΓΓΕΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΤΩΤΑΤΟ ΜΙΣΘΟ

Προεκλογικά πυροτεχνήματα και προκλητικές μεθοδεύσεις

Με πανηγυρικούς τόνους και με απανωτές διαβεβαιώσεις ότι δεν πρόκειται για προεκλογικό τρικ, ο Κυρ. Μπιστοτάκης –στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του– ανήγγειλε την επόμενη αύξηση του κατώτατου μισθού την 1η Απρίλη, ένα μήνα δηλαδή νωρίτερα από πέρσι. Τη σκυτάλη πήραν τα καθεστωτικά ΜΜΕ και οι κυβερνητικοί παρατρεχάμενοι, που άρχισαν να ενισχύουν τους πανηγυρικούς τόνους με σενάρια, «πληροφορίες» και «διαρροές» για αύξηση του κατώτατου μισθού στα 760 ή και στα 780 ευρώ από 713 ευρώ που είναι σήμερα. Από τη μεριά τους, τα κυβερνητικά επιτελεία σκοπίμως δεν δεσμεύονται σε νούμερα και επικαλούνται τις... διαβουλεύσεις με τους «κοινωνικούς εταίρους», οι οποίες είναι ήδη σε εξέλιξη. **Πρόκειται για ένα εσκεμμένα θολό τοπίο, με όλα τα στοιχεία της προεκλογικής παροχολογίας, αλλά και με το κυβερνητικό βλέμμα πάντα στραμμένο στα επιτελεία του κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού,** τα οποία προαναγγέλλουν άσχημα νέα συνολικά για το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα (το ΔΝΤ προβλέπει ότι το ένα τρίτο της παγκόσμιας οικονομίας θα είναι σε ύφεση το 2023) και προτείνουν «αυτοσυγκράτηση» (όπως ο ΟΟΣΑ που δεν συμφωνεί με μεγάλη αύξηση του κατώτατου μισθού στην Ελλάδα). Το βέβαιο είναι ότι αυτό που τελικά θα ανακοινωθεί θα αποτελεί «σταγόνα στον ωκεανό», ένα παραπλανητικό μπάλωμα για το λεπλατημένο λαϊκό εισόδημα. Ακριβώς το ίδιο δηλαδή που είχε συμβεί και τον προηγούμενο Μάρ, όπου η αύξηση του κατώτατου

μισθού στα 713 ευρώ μικτά (από τα 650 ευρώ που ήταν καθηλωμένοι για τρία χρόνια) είχε ήδη εξανεμιστεί από το τσουνάμι ακρίβειας που ήταν σε εξέλιξη.

Την ώρα που ο πληθωρισμός βρίσκεται μονίμως σε υψηλά επίπεδα και οι τιμές στα βασικά είδη διαβίωσης αυξάνονται συνεχώς, αποτελεί τεράστια πρόκληση να πανηγυρίζει η κυβέρνηση για το ότι ο κατώτατος μισθός ενδέχεται να φτάσει στα επίπεδα του... 2012, δηλαδή στα 751 ευρώ ή κάπου εκεί.

Είναι πρόκληση να πανηγυρίζει όταν η μείωση της αγοραστικής δύναμης του κατώτατου μισθού είναι δραματική (19% από τον Απρίλη έως τον Νοέμβρη του 2022!).

Είναι πρόκληση να πανηγυρίζει για την αύξηση του κατώτατου μισθού όταν οι αυξήσεις λόγω συμπλήρωσης τριετιών είναι παγωμένες από το 2012, παγώνοντας και τους μισθούς συνολικά.

Και **είναι πρόκληση** να προσπαθεί να κρύψει το γεγονός ότι ένα μεγάλο ποσοστό εργαζομένων δεν αμείβεται καν με τον κατώτατο μισθό, λόγω των ελαστικών σχέσεων εργασίας που διαρκώς αυξάνονται. Ενδεικτικά να αναφέρουμε ότι το 2021, το 18,26% των μισθωτών του ιδιωτικού τομέα είχαν μικτό μισθό κάτω ή ίσο με τα 500 ευρώ(!!!), το 3,01% είχε μισθό από 501 έως 600 ευρώ και το 12,58% από 601 έως 700 ευρώ μικτά.

Πέρα όμως από πρόκληση, είναι και δείγμα της αδυναμίας του συστήματος να διαχειριστεί την κρίση του. Γιατί είναι η ίδια του η κρίση που, όχι μόνο του στερεί τη δυνατότητα να εμφανίσει κάποια μέτρα

ανακούφισης για τις πλατιές λαϊκές και εργαζόμενες μάζες, αλλά και το ωθεί να τους επιτίθεται ακόμη σφοδρότερα, να τις απομυζά και να τις λεπλατεί.

Το σύστημα αναζητά βεβαίως τις ισορροπίες του και, κυρίως, θέλει τις μάζες στο περιθώριο και αποσυγκροτημένες, πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά. Γι' αυτό και **όλη η συζήτηση γύρω από τον κατώτατο μισθό παρουσιάζεται από τις αστικές δυνάμεις σε άμεση συσχέτιση με τις λεγόμενες «αντοχές της οικονομίας».** Ουσιαστικά αυτό για το οποίο πρέπει να πειστούν λαός και εργαζόμενοι είναι ότι πάνω απ' όλα βρίσκεται το καπιταλιστικό κέρδος και η διασφάλισή του. Ότι η πραγματική παραγωγική δύναμη είναι οι καπιταλιστές και όχι η εργατική τάξη (ή –έστω– ότι συμβάλλουν ισότιμα!). Η, όπως ανέφερε ο Χατζηδάκης απαντώντας στο γιατί δεν αυξάνεται περισσότερο ο κατώτατος μισθός, «όπως δεν υπάρχουν επιχειρήσεις με τους εργαζόμενους στα κεραμίδια και αυτό είναι κάτι που πρέπει να κατανοήσουν οι επιχειρήσεις, έτσι δεν υπάρχουν και εργαζόμενοι χωρίς εργοδότες».

- Πάνω σε αυτό το απατηλό ιδεολόγημα περί των «αντοχών της οικονομίας» βασίζεται και η νέα φαινή του υπουργείου Εργασίας για θέσπιση ενός «αυτοματοποιημένου μηχανισμού επεξεργασίας και σάθμισης δεδομένων» με βάση τον οποίο θα προκύπτει ο κατώτατος μισθός. Πρόκειται για μια ακόμη προσπάθεια παρουσίασης της ταξικότητας αυτής της κοινωνίας ως... αντικειμενικής. Αυτός

ο μηχανισμός (για τον οποίο ήδη τρέχει διαγωνισμός), μαζί με «υπηρεσίες παροχής γενικών συμβουλών», θα κοστίζει μεν 1.166.000 ευρώ, αλλά θα μας απαλλάξει από «σκοτούρες» και «υποκειμενισμούς». Ας μην ξεχνάμε βέβαια ότι και η τρέχουσα νομοθεσία προβλέπει υπολογισμό του κατώτατου μισθού βάσει κάποιων παραμέτρων (πάλι με βάση τις «αντοχές της οικονομίας»). Έλα, όμως, που οι κυβερνητικές ανακοινώσεις για τον κατώτατο μισθό γίνονται με βάση πολιτικά κριτήρια (και μόνο)!

Θα έχει ενδιαφέρον να μάθουμε ποια συστατικά θα βάζουν οι φωστήρες στο καζάνι για να προκύπτει ο «αντικειμενικός» κατώτατος μισθός, ωστόσο πιο μεγάλο ενδιαφέρον θα έχουν οι προτάσεις που θα κάνουν εργατοπατέρες και ρεφορμιστές κάθε είδους για το κατάλληλο... μίγμα, ώστε να προκύπτουν ικανοποιητικά ποσά! Και αν αυτό φαίνεται υπερβολικά ειρωνικό, ας αναλογιστεί κάποιος με πόση ευκολία υιοθετήθηκε από σειρά οργανώσεων και παρατάξεων η άλλη (πασοκική) φαινή περί αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής!

Εάν οι εργαζόμενοι θέλουν να κερδίσουν τη ζωή τους, εάν θέλουν να ανατρέψουν την πολιτική της φτώχειας, ας μην περιμένουν οι εργαζόμενοι ούτε τον Απρίλη, ούτε τον... μηχανισμό, ούτε την επόμενη κυβέρνηση, ούτε την κάθε πρόταση νόμου. Πρέπει με τον αγώνα τους να διεκδικήσουν, μαζικά και αποφασιστικά, αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, που να καλύπτουν το κόστος της ζωής.

Εκλογές στο Συνδικάτο Εργαζομένων ΟΑΣΑ στις 18 & 19 Γενάρη

Ενόψει των εκλογών στις 18 & 19 Γενάρη στο Συνδικάτο Εργαζομένων ΟΑΣΑ, δηλαδή των εργαζομένων στην κίνηση των αστικών λεωφορείων της Αθήνας, πραγματοποιήθηκε με καθυστέρηση περίπου ενάμιση χρόνου η εκλογοαπολογιστική γενική συνέλευση στις 20/12/2022. Παρά τη διαφορά από άλλες περιόδους, όταν οι συνελεύσεις του μεγαλύτερου στην Αθήνα σωματείου συγκέντρωναν χιλιάδες εργαζόμενους, η απραξία κι η απουσία διαδικασιών απ' τις προηγούμενες εκλογές φάνηκαν και απ' τους σχεδόν 1.000 εργαζόμενους που παρακολούθησαν τη συνέλευση και, ακόμα περισσότερο, απ' τις δεκάδες τοποθετήσεις για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι οδηγοί.

Ακόμα κι αυτή τη συνέλευση το προεδρείο θα την απέφευγε αν μπορούσε. Έχει αποδείξει ότι δεν θέλει τους εργαζόμενους σε κίνηση, δεν θέλει ν' ακούγονται φωνές διαμαρτυρίας και διαφωνίας με το κλίμα που επικρατεί στο σωματείο με την ανοχή και τη συναίνεση όλων των παρατάξεων που εκπροσωπούνται στο ΔΣ. Ένα κλίμα αδράνειας που λειτούργησε προς όφελος και της σημερινής κυβέρνησης και της έντασης της επίθεσης στις αστικές συγκοινωνίες.

Η παντελής έλλειψη προστασίας στην πανδημία. Η ιδιωτικοποίηση, με παραχώρηση συγκοινωνιακού έργου προς το παρόν στα ΚΤΕΛ. Η μίσθωση λεωφορείων (αποσυρμένα από ευρωπαϊκές χώρες) μέσω λίζινγκ, από τράπεζες και κολλητούς της κυβέρνησης. Η πρόσληψη ερ-

μισθολόγιο. Η έλλειψη προστασίας απ' το σωματείο απέναντι στις ορέξεις της διοίκησης. Όλα αυτά κάνουν τη ζωή στο σύνολο των εργαζομένων κάθε μέρα και χειρότερη.

Χαρακτηριστική του τρόπου που λειτουργεί η ηγεσία του συνδικάτου είναι το ζήτημα της αποχώρησης απ' την ομοσπονδία μεταφορών. Με δικαιολογία ότι αυτή ελέγχεται απ' τα ΚΤΕΛ, κρύβοντας ότι η ηγεσία της έχει προκύψει με τη στήριξη των κυρίαρχων δυνάμεων του συν-

δικάτου (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-META), και καταστρατηγώντας το καταστατικό, έβαλαν το ζήτημα σε ψηφοφορία στην εκλογοαπολογιστική ΓΣ. Μετά την ένταση που προκλήθηκε, οι δυνάμεις της μειοψηφίας (ΔΑΣ-ΚΚΕ, ΕΑΣ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ) δήλωσαν ότι διαφωνούν, με το προεδρείο να τους υπενθυμίζει ότι στο ΔΣ ομόφωνα αποφάσισαν να θέσουν το ζήτημα στη συγκεκριμένη ΓΣ. Εκ των υστέρων και παρά την έντονη αποδοκιμασία, το προεδρείο υποστηρίζει ότι πάρθηκε απόφαση αποχώρησης απ' την ομοσπονδία, με 15 ψήφους...

Μηροστά στις εκλογές του σωματείου, αποκαλύπτεται ξανά πως οι κυρίαρχες δυνάμεις με τις αντιλήψεις και τις πρακτικές τους έχουν οδηγήσει το σωματείο να χάσει τη μαχητικότητα και τη ζωντάνια που είχε στο μακρινό παρελθόν, με τους εργαζόμενους στο περιθώριο και με κυρίαρχες τις λογικές της πτωπάθειας και της συνδιαλλαγής με την εκάστοτε διοίκηση. Αυτός ο δρόμος οδηγεί τους εργαζόμενους και τις συγκοινωνίες σε ολοένα χειρότερη κατάσταση.

Τη λογική του αγώνα, τη λογική της συγκρότησης των δυνάμεων των εργαζομένων στη βάση της αντίστασης στην κυβερνητική πολιτική και της διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους θέλει να ενισχύσει η Ταξική Πορεία, που συμμετέχει σε συνεργασία στις εκλογές, παρά την αντιδημοκρατική απαίτηση του καταστατικού για 17 υποψήφιους προκειμένου να συγκροτηθεί παραταξιακό ψηφοδέλτιο.

Η τέχνη αφυπνίζει! Ας την τσακίσουμε!

Το κατάπτυστο Προεδρικό Διάταγμα 85/22, που εξέδωσε η Πρόεδρος της Δημοκρατίας και εξισώνει τα πτυχία των δραματικών σχολών, των ωδείων και των σχολών χορού και κινηματογράφου με απολυτήρια λυκείου, δεν ήρθε ως αποφράδα επιφοίτησης. Είναι η συγκροτημένη απόφαση να βαθύνει η επίθεση στα σπουδαστικά, επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα των καλλιτεχνών. Η υποβάθμιση των πτυχίων «εξαφανίζει» τις σπουδές των αποφοίτων των σχολών αυτών, αφού πλέον δεν αναγνωρίζονται, τα πτυχία δεν αποτελούν τυπικό προσόν

κυβέρνησης της ΝΔ, όσο και των προηγούμενων κυβερνήσεων, στα επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα των καλλιτεχνών. Σε αυτούς τους κλάδους, που τα επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα ήδη είναι διαλυμένα, οι εργασιακές συνθήκες εξαθλιωμένες και η ανεργία μαστίζει, το ΠΔ85/22 έρχεται να ισοπεδώσει και θεσμικά κάθε δικαίωμα, κάθε δυνατότητα διεκδίκησης. Χωρίς τυπικά προσόντα, οι καλλιτέχνες πλέον δεν έχουν δικαίωμα εργασίας στο Δημόσιο και σε συμβάσεις με κρατικούς φορείς με την ιδιότητά τους. Μισθολογικά κατατάσσονται στη χαμηλότερη κλίμακα ως από-

φοίτοι λυκείου (ΔΕ) και οι απόφοιτοι καλλιτέχνες κατατάσσονται στην κατηγορία ΔΕ, αναγνωρίζοντας ως πτυχία με επαγγελματικά δικαιώματα μόνο αυτά των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων (ΑΕΙ)!

Το ΠΔ85/22 είναι ευθύ και τελειωτικό χτύπημα, μετά από μια σειρά κινήσεις τόσο της κυβέρνησης της ΝΔ, όσο και των προηγούμενων κυβερνήσεων, στα επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα των καλλιτεχνών. Σε αυτούς τους κλάδους, που τα επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα ήδη είναι διαλυμένα, οι εργασιακές συνθήκες εξαθλιωμένες και η ανεργία μαστίζει, το ΠΔ85/22 έρχεται να ισοπεδώσει και θεσμικά κάθε δικαίωμα, κάθε δυνατότητα διεκδίκησης. Χωρίς τυπικά προσόντα, οι καλλιτέχνες πλέον δεν έχουν δικαίωμα εργασίας στο Δημόσιο και σε συμβάσεις με κρατικούς φορείς με την ιδιότητά τους. Μισθολογικά κατατάσσονται στη χαμηλότερη κλίμακα ως από-

φοίτοι λυκείου (ΔΕ).

Κι ενώ είναι γνωστές οι φρικτές συνθήκες εργοδοτικής τρομοκρατίας, βίας, ασιτοδοσίας στους χώρους της τέχνης, με ποιους όρους θα μπορούν να διεκδικήσουν Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας; Το σύστημα της εκμετάλλευσης απαντά με περισσή χαρά «χωρίς όρους». Ακριβώς όπως επιδιώκει για όλο τον εργαζόμενο λαό. Σε έναν χώρο εργασίας, που ήδη κυριαρχούν οι απλήρωτες πρόβες, η ανασφάλιστη εργασία, η πληρωμή με μεροκάματα ή ποσοστά της πείνας, το σύστημα κρίνει ότι μπορεί να κινηθεί γοργά, Βάζοντας την ταφόπλακα στη λέξη δικαίωμα και τη βούλα στις ατομικές διαπραγματεύσεις, τους εργοδοτικούς εκβιασμούς και την omerta που επιβάλλουν στους εργαζόμενους καλλιτέχνες για να μην τους «σβήσουν από τον χάρτη».

Το μένος του συστήματος για την τέχνη δεν είναι καινούριο. Ως στοιχείο του εποικοδομήματος, η τέχνη δεν μπορεί να ανατρέψει, μπορεί όμως να αφυπνίσει, να εγείρει προβληματισμούς, να ανοίξει ορίζοντες. Κάθε εποχή έχει την τέχνη που επιτρέπει ως κυρίαρχη ο σχετισμός δύναμης. Και η «τέχνη του συστήματος» δεν χρειάστηκε ποτέ τυπικά προσόντα για να δουλέψει στις συνειδή-

σεις του λαού και όπου αλλού χρειάζεται για να αναπαραχθεί η κυρίαρχη ιδεολογία. Οι χιλιάδες, όμως, που προσπαθούν να επιβιώσουν, πάντα θα βρίσκουν έναν σκόπελο μπροστά τους, έναν γκρεμό που θα τους φιμώνει από το πρώτο κίβλας βήμα, αυτό των σπουδών.

Είναι πάγιο αίτημα των καλλιτεχνών να ανωτατοποιηθούν οι καλλιτεχνικές σπουδές και να ιδρυθούν ανώτατες καλλιτεχνικές σχολές, ώστε να διασφαλίζονται σπουδαστικά και επαγγελματικά δικαιώματα. Είναι πάγια η άρνηση των εκάστοτε κυβερνήσεων και η περαιτέρω απαξίωση των καλλιτεχνών. Ο σάλος που ξέσπασε και η συσπείρωση των καλλιτεχνών γύρω από το δίκαιο αίτημα της κατάρτησης του εκτρωματικού ΠΔ έφερε μαζικές κινητοποιήσεις χιλιάδων καλλιτεχνών, των σωματείων τους και φορέων. Οι συσκέψεις με κυβερνητικούς παράγοντες, η υπόσχεση «νέων κυβερνητικών λύσεων», η ανάθεση του αγώνα, μόνο σύγχυση και απογοήτευση μπορούν να σπείρουν. Δύναμη, απάντηση και σύμμαχος είναι μόνο η μαζική πάλη των ίδιων των σπουδαστών και των εργαζόμενων συλλογικά, οργανωμένα, ανυποχώρητα, μαζί και πλάι με τον λαό που χτυπιέται βάνουσα από την επίθεση. Ούτε βήμα πίσω!

Η υποβάθμιση των καλλιτεχνικών σχολών και το άρθρο 16

Η απόφαση της κυβέρνησης να υποβαθμίσει τα πτυχία των καλλιτεχνικών σχολών εξισώνοντάς τα με το απολυτήριο λυκείου είναι ένα ακόμα χτύπημα στα επαγγελματικά δικαιώματα. Μόνο έτσι θα μπορούσε να γίνει αντιληπτή αυτή η κίνηση από οποιονδήποτε θέλει να υπερασπίζεται τα λαϊκά συμφέροντα.

Φαίνεται όμως πως για τους διάφορους καλοθελητές του συστήματος δεν είναι έτσι. Η Βάσω Κιντή, καθηγήτρια Φιλοσοφίας στο ΕΚΠΑ, σε άρθρο της στην «Καθημερινή» αναφέρει «Γιατί όλα αυτά; Διότι το άρθρο 16 του Συντάγματος επιβάλλει η ανώτατη εκπαίδευση να παρέχεται αποκλειστικά από ιδρύματα που είναι νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Δεν μπορεί να το κάνει ούτε το Εθνικό Θέατρο που είναι ΝΠΔ. Θα ήθελα να δω αυτούς που διεκδικούν σήμερα ακαδημαϊκή αναγνώριση για τις ιδιωτικές δραματικές σχολές να υποστηρίξουν την αναθεώρηση του άρθρου 16».

Το καταλάβατε ή είστε τίποτα αμόρφ-

φοίτοι; Χτυπιούνται τα δικαιώματα των καλλιτεχνών επειδή υπάρχει το άρθρο 16! Τα προηγούμενα χρόνια δηλαδή δεν υπήρχε; Ή μήπως αν καταργηθεί οι εργαζόμενοι στον καλλιτεχνικό κλάδο θα τρώνε με χρυσά κουτάλια;

Το σύστημα και τα διάφορα παπαγαλάκια του τόσο άνετα νιώθουν, σε συνθήκες κινηματικής και πολιτικής οπισθοχώρησης του λαού, να μας κοροϊδεύουν μες στα μούτρα μας. Όχι μόνο συνεχίζουν να προωθούν ακάθεκτοι μια επίθεση που τσακίζει εργασιακά δικαιώματα, ρημάζει το λαϊκό εισόδημα και εξαθλιώνει την πλειοψηφία του λαού, αλλά μας σερβίζουν κι από πάνω αντιλαϊκά μέτρα ως τη λύση στα αντιλαϊκά μέτρα. Τα δικά μου δικά μου και τα δικά σου δικά μου δηλαδή.

Όχι, κ. Κιντή, δεν φταίει το άρθρο 16! Φταίει η ταξικότητα του συστήματος. Η κατάργηση του άρθρου 16 όχι μόνο δεν θα λύσει τίποτα, αλλά θα οξύνει αυτήν την ταξικότητα στην εκπαίδευση. Μια εκπαίδευση που μετατρέπεται όλο και περισσότερο

σε προνόμιο για τους εκλεκτούς και σε άπιαστο όνειρο για το λαό και τα παιδιά του. Αποτελεί διακαή πόθο του συστήματος το άρθρο 16 από το 2006, όπου το φοιτητικό κίνημα έβαλε φραγμό στα σχέδια για αναθεώρησή του. Από τότε έχει μπει πολύ νερό στ' αυλάκι και το σύστημα έχει οξύνει την επίθεση στην εκπαίδευση. Τράπεζα θεμάτων, ΕΒΕ, δίδακτρα, διαγραφές, συγχωνεύσεις-καταργήσεις, χτύπημα ασύλου, πειθαρχικά, διάλυση πτυχίων, αναγνώριση τίτλων σπουδών και επαγγελματικών προσόντων από κολέγια έχουν αποδυναμώσει τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, εισάγοντας νέους ταξικούς φραγμούς, με αποτέλεσμα την αδυναμία εισαγωγής, συνέχισης και εν τέλει το πέταγμα χιλιάδων νέων, ειδικά φτωχών-λαϊκών οικογενειών, έξω από την τριτοβάθμια. Παρόλα αυτά η κατάργηση του άρθρου 16 (ότι έχει απομείνει απ' αυτό) συνεχίζει να αποτελεί διακαή πόθο και με κάθε ευκαιρία επανέρχεται στη συζήτηση.

Άλλωστε, είτε με άρθρο 16 είτε χωρίς, οι

εκλεκτοί και οι οσφυοκάμπτες αυτού του συστήματος μια χαρά βρίσκουν την άκρη τους και ανελίσσονται στο καλλιτεχνικό στερέωμα, μια χαρά κόβουν και ράβουν σε υπουργεία Πολιτισμού, θέατρα, σκηνές και... παρασκήνια. Οι λαϊκοί άνθρωποι είναι αυτοί που μοχθούν καθημερινά με 12ωρα, με απλήρωτες πρόβες και υπερωρίες, με μισθούς πείνας, με εκβιασμούς και παρενοχλήσεις να τα βγάλουν πέρα.

Όχι, κ. Κιντή, για την καταστρατήγηση των επαγγελματικών δικαιωμάτων και τις άθλιες εργασιακές συνθήκες δεν φταίει η εκπαίδευση, η γνώση ή το κακό το ριζικό. Φταίει η αντιλαϊκή επίθεση που εδώ και δεκαετίες όλες οι κυβερνήσεις έχουν υλοποιήσει, προσπαθώντας να κλέψουν από το λαό κάθε δικαίωμα που έχει κατακτήσει με την πάλη του. Φταίει ο "πολιτισμός" αυτού του συστήματος. Φταίει που κάτι τύποι σαν εσάς νιώθουν άνετα να μας ζητούν να σκύψουμε κι άλλο το κεφάλι - και μάλιστα με τον τίτλο του ακαδημαϊκού...

32 χρόνια από τη δολοφονία του Νίκου Τεμπονέρα

Η θυσία του εμπνέει τους αγώνες του σήμερα... χωρίς συμβιβασμούς και υποχωρήσεις

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος στις 9 Γενάρη έγιναν οι εκδηλώσεις μνήμης με αφορμή την επέτειο της δολοφονίας του αγωνιστή καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα. Τα γεγονότα λίγο πολύ γνωστά. Την περίοδο των κινητοποιήσεων '90-'91 η τότε κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ξαμόλησε τα μαντρόσκυλα της ΟΝΝΕΔ με σκοπό να τερματίσουν βίαια το μαζικό κύμα καταλήψεων και να τσακίσουν της αντιστάσεις των μαθητών-καθηγητών-φοιτητών, που έβαζαν φραγμούς στην επίθεση που είχε εξαπολύσει. «Οι καταλήψεις είναι παράνομες και οι ανακαταλήψεις νόμιμες» ήταν το σύνθημα που έδωσε ο νομάρχης Αχαΐας Τάγαρης για να

ξεκινήσει ο κύκλος βίας σε μια σειρά σχολεία από τους τραμπούκους της ΝΔ-ΟΝΝΕΔ σε ολόκληρη τη χώρα. Σε ένα από αυτά τα σχολεία ταμπουρώθηκαν και οι ΟΝΝΕΔίτες της Πάτρας, με πρωτεργάτες τους Καλαμπόκα, Σπίνο και Μαραγκό, αφού πρώτα τραυμάτισαν και πέταξαν έξω τους μαθητές του. Στην προσπάθεια ανακατάληψης του σχολείου από καθηγητές, μαθητές και κατοίκους της περιοχής, ο Τεμπονέρας δέχεται θανάσιμο χτύπημα από τα παλληκάρια της ΟΝΝΕΔ. Μόλις γνωστοποιήθηκε αυτό το έγκλημα και για τις επόμενες ημέρες, λαός και νεολαία απάντησαν με μαζικό ξεσηκωμό και ανάγκασαν τον υπουργό Παιδείας Κοντογιαννόπουλο σε

παραίτηση και την κυβέρνηση σε απόσυρση του αντιδραστικού νόμου. Ήταν μια νίκη που έχει μείνει χαραγμένη στη συλλογική μνήμη του κινήματος, που ακόμα και σήμερα εμπνέει τους αγώνες λαού και νεολαίας.

Παρά τις προσπάθειες του συστήματος και των κολαούζων του να υποβαθμίσουν τους αγώνες που έδωσαν από κοινού λαός και νεολαία, αλλά και να αποχαρακτηρίσουν την ίδια τη θυσία του Νίκου Τεμπονέρα, οι μαζικές συγκεντρώσεις που γίνονται κάθε χρόνο στο σημείο που έχασε τη ζωή του ο αγωνιστής καθηγητής κρατούν την φλόγα του αγώνα ζωντανή. Όσο για την προεκλογική πασαρέλα των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, που

αυτή την χρονιά ήταν εντονότερη στη συγκέντρωση της Πάτρας, δεν μπορεί να καλύψει τον ρόλο τους στη συνέχιση της επίθεσης και της καταστολής. Έτσι και αλλιώς, πώς μπορεί να ξεχαστεί πως ο συγκυβερνήτης του ΣΥΡΙΖΑ Π. Καμμένος την περίοδο εκείνη ήταν πρωτοκλασάτο στέλεχος της ΟΝΝΕΔ και ιδρυτής των «ταγμάτων» Rangers και Κενταύρων στην Πάτρα και το ΠΑΣΟΚ 10 χρόνια μετά τη δολοφονία τοποθέτησε τον Κοντογιαννόπουλο σε κυβερνητική θέση, μιας και εκλέχθηκε Βουλευτής του το 2000. Τέλος, η απουσία του ΚΚΕ από τις εκδηλώσεις μνήμης φανερώνει για άλλη μια χρονιά τον τρόπο που το κόμμα αυτό τιμά τους αγώνες και την προοπτική τους.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Ο Λούλα επικράτησε των Μπολσοναριστών, αλλά τα δύσκολα είναι μπροστά!

Στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών, τον περασμένο Οκτώβρη, ο Λουΐζ Ινάσιο Λούλα ντα Σίλβα αναδείχθηκε με ισχνή πλειοψηφία νέος πρόεδρος της Βραζιλίας, μετά από ταραχώδη προεκλογική εκστρατεία, κατά την οποία οι δυνάμεις που υποστηρίζουν τον απερχόμενο ακροδεξιό πρόεδρο Μπολσονάρο έκαναν το παν για να αποφύγουν τη νίκη του «πρώην κρατούμενου που θα βυθίσει τη χώρα στην κομμουνιστική τυραννία»: τρομοκρατία ψηφοφόρων, απόπειρες δολοφονίας δημάρχων που πρόσκεινται στον Λούλα, παρεμπόδιση της προσέλευσης στην κάλπη, ιδίως σε περιοχές όπου επικρατούν οι δημοκρατικές δυνάμεις.

Όμως, τα μεσαία στρώματα που ανέδειξαν, το 2019, τον ακροδεξιό πρόεδρο στην εξουσία έκριναν πως η κατάσταση της χώρας σε εσωτερικό και διεθνές επίπεδο δεν άντεχε πλέον μια διακυβέρνηση που όξυνε τις κοινωνικές αντιθέσεις και οδηγούσε τη Βραζιλία, με την αλλοπρόσαλλη πολιτική της, σε διεθνή απομόνωση. Το ίδιο και οι διεθνείς παράγοντες, κυρίως οι Αμερικάνοι και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, που εκτίμησαν ότι ο «αναμορφωμένος» Λούλα θα εξυπηρετούσε καλύτερα τα συμφέροντά τους στην περιοχή.

Και ο ίδιος ο Λούλα, προκειμένου να καθησυχάσει τους «νοικοκυραίους», που στο μεταξύ έκαναν σταδιακά τα προνόμια που νόμιζαν πως είχαν κατοχυρώσει, αλλά και τα διεθνή κέντρα, συγκρότησε ένα πλατύ μέτωπο κεντροδεξιών και αριστερών κομμάτων που υποστήριζαν την υποψηφιότητά του και όρισε για αντιπρόεδρο

τον Ζεράλντο Αλκμίν, τον κεντροδεξιό πρώην αντίπαλό του και εκπρόσωπο της βιομηχανικής αστικής τάξης του Σάο Πάολο. Επίσης, έβαλε στη θέση της υπουργού Περιβάλλοντος τη Μαρίνα Σίλβα, του Σοσιαλιστικού Κόμματος των Πρασίνων, θερμή υποστηρίκτρια της διάσωσης του δάσους του Αμαζονίου, το οποίο είχε επέλθει σε κρίσιμη κατάσταση καταστροφής. Από την άλλη, τα βασικά υπουργεία (Οικονομίας, Εξωτερικών, Δικαιοσύνης, Άμυνας, Παιδείας, Εργασίας) πέρασαν στα χέρια παραδοσιακών υποστηρικτών του Κόμματος των Εργαζομένων και του εκλεγμένου προέδρου. Σκοπός αυτών των κινήσεων είναι να αποκτήσει την εμπιστοσύνη του Κογκρέσου, όπου την πλειοψηφία κατέχουν οι δυνάμεις της αντιπολίτευσης και το «Μεγάλο Κέντρο», μια ομάδα παρατάξεων χωρίς σαφή πολιτική κατεύθυνση, η οποία κινείται ανάλογα με τις περιστάσεις. Όπως δήλωσε ο ίδιος πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του, «το ζητούμενο τώρα είναι να επιστρέψει η χώρα στη δημοκρατική ομαλότητα και να αποφευχθούν οι διχασμοί».

Και με αυτό τον τρόπο ο Λούλα παγίωσε τη νίκη του και κέρδισε την εμπιστοσύνη των μικρών και μεσαίων αστικών στρωμάτων, αλλά και μερίδων της μεγαλοαστικής τάξης που επιθυμούσαν διακαώς την κοινωνική ειρήνευση, ώστε να «επιπλεύσουν» στην εντεινόμενη οικονομική κρίση. Μετά από πρόσκαιρο αιφνιδιασμό που οδήγησε σε πτώση των τιμών στα χρηματιστήρια και αλματώδη άνοδο του δολαρίου, η κατάσταση εξομαλύνθηκε και τώρα οι οικονομικοί παράγοντες «πρέ-

μψαν», αναμένοντας πρόσφορες εξελίξεις.

Δεν μπορούμε να μην κάνουμε παραλληλισμό με την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στη δική μας χώρα το 2015, όταν μετά την αρχική αναταραχή τα πράγματα μπήκαν στη θέση τους, μόλις τα εγχώρια και διεθνή κέντρα κατάλαβαν ότι η νέα κυβέρνηση θα συμμορφωνόταν και θα βάδιζε στον «ομαλό δρόμο». Χαρακτηριστικό γνώρισμα της σοσιαλδημοκρατίας σε εξαρτημένες χώρες, λατινοαμερικάνικες και άλλες... Άλλωστε, ο ίδιος ο Τσίπρας μετέβη στη Βραζιλία για την τελετή ανάληψης της εξουσίας, εκθείασε την «αλληλεγγύη μεταξύ των σοσιαλιστών» και υποσχέθηκε να καλέσει τον Λούλα να επισκεφθεί την Ελλάδα «μόλις αναλάβει την κυβέρνηση το 2023».

Παρά ταύτα, οι φανατικοί οπαδοί του Μπολσονάρο δεν το βάζουν κάτω. Αφού κατήγγειλαν ατασθαλίες και νοθεία στην εκλογική διαδικασία, προχώρησαν σε αποκλεισμούς δρόμων και σε παρελάσεις μπροστά σε στρατώνες, εκλιπαρώντας την άμεση επέμβαση των ενόπλων δυνάμεων. Ο ίδιος ο Μπολσονάρο διέφυγε στο Μαϊάμι δυο μέρες πριν από την ορκωμοσία του Λούλα, αρνούμενος να παραδώσει το προεδρικό αξίωμα. Για πρώτη φορά τα τελευταία 40 χρόνια, η παράδοση του προεδρικού αξιώματος δεν έγινε από τον απερχόμενο πρόεδρο, αλλά από μια ομάδα Ινδιάνων, κακοποιημένων γυναικών και ΛΟΑΤΚΙ. Ζηλεύοντας τα καμώμα-

τα του Τραμπ όταν έχασε τις εκλογές, κάποια ενεργούμενα, στο όνομα «της πατρίδας, του Θεού και της οικογένειας», εισέβαλαν στο Προεδρικό Μέγαρο, στο κτίριο του Κογκρέσου και στο Ανώτατο Δικαστήριο. Η απάντηση της ομοσπονδιακής αστυνομίας και του στρατού ήταν άμεση: 1.500 συλλήψεις «τρομοκρατών», προσωρινή καθαίρεση του κυβερνήτη της Μπραζιλία, που θεωρήθηκε υποκινητής των επεισοδίων και αποπομπή του διοικητή της στρατιωτικής αστυνομίας, που παρότρυνε τους εισβολείς. Η συνολική καταδίκη των γεγονότων από ΗΠΑ, ΕΕ, Ρωσία και διάφορες κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής δείχνει πως η εποχή του μπολσοναρισμού έχει (προσωρινά) εκλείψει και πως η διακυβέρνηση του Λούλα παγιώθηκε και χαιρεί προς το παρόν γενικής αποδοχής. Όμως, οι γενεσιουργές αιτίες των αντιθέσεων και του διχασμού συνεχίζουν να υπάρχουν και, απ' ό,τι φαίνεται, η νέα κυβέρνηση δεν μπορεί και δεν θέλει να τις αντιμετωπίσει. Μόνο ο λαός της Βραζιλίας θα μπορέσει να δώσει τη λύση, μόλις συνειδητοποιήσει πως καμία «αλλαγή βάρδιας» στη διαχείριση του αντιλαϊκού συστήματος δεν είναι προς όφελός του.

Γαλλία

Οργή, διαδηλώσεις Κούρδων και ερωτήματα Για τη ρατσιστική δολοφονική επίθεση στο Παρίσι

Στις 23 Δεκεμβρίου 2022 λίγο πριν τις 12 το μεσημέρι 3 Κούρδοι δολοφονούνται στην καρδιά του Παρισιού. Στην περιοχή αυτή του 10ου διαμερίσματος βρίσκεται μια συνοικία με πολλά καταστήματα Κούρδων που ζουν στο Παρίσι. Η επίθεση έγινε μέσα στο κουρδικό πολιτιστικό κέντρο «Ahmet Kaya» και σε γειτονικό καφέ. Νεκροί από τις σφαίρες του δράστη πέφτουν τρεις Κούρδοι, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις. Νεκροί: Η Emine Kara ήταν στέλεχος του γυναικείου κινήματος των Κούρδων στη Γαλλία και είχε πολεμήσει για 30 χρόνια στα βουνά του Κουρδιστάν (και στη Ροζάβα) ενάντια στο ISIS. Ο Mir Perwer ήταν καλλιτέχνης, εξόριστος πολιτικός πρόσφυγας στη Γαλλία, καθώς στην Τουρκία αντιμετώπιζε διώξεις και δίκες. Ο Abdulrahman Kizil ήταν ένας πολίτης που είχε αφιερώσει τη ζωή του στον κουρδικό αγώνα. Συμμετείχε σε όλες τις δράσεις, τις κουρδικές διαδηλώσεις.

Ο δράστης της δολοφονικής επίθεσης είναι γαλλικής υπηκοότητας συνταξιούχος (69 ετών). Από την πρώτη στιγμή οι γαλλικές αστυνομικές αρχές προσπαθούν να παρουσιάσουν το δράστη σαν «τυχαίο» ρατσιστή με ψυχολογικά προβλήματα. Με βάση την κατάθεσή του και εξέταση από ψυχίατρο της αστυνομίας, ακυρώθηκε η προφυλακιστή του και διατάχθηκε ο εγκλεισμός του σε αστυνομικό ψυχιατρικό ίδρυμα. Οι γαλλικές αρχές δεν αντιμετωπίζουν το γεγονός ως τρομοκρατική ενέργεια αλλά ως μεμονωμένη δράση ενός «ανισόρροπου ατόμου».

Ερωτήματα και περίεργες συμπτώσεις

Η επίσκεψη στην περιοχή του υπουργού Εσωτερικών της Γαλλίας, Ζεράρ Νταρμαμάν, αμέσως μετά την επίθεση πυροδοτεί τις πρώτες μαζικές διαδηλώσεις των Κούρδων οι οποίες μάλιστα καταστέλλονται με ιδιαίτερη αγριότητα από την αστυνομία. Ο υπουργός αρνείται να συναντήσει τους εκπροσώπους της κουρδικής κοινότητας και δηλώνει πως ο δράστης είναι άγνωστος στις υπηρεσίες ασφαλείας! Σύντομα αποκαλύπτεται πως ο δράστης έχει συλληφθεί πολλές φορές. Για ένοπλη βία το 2016 και παράνομη κατοχή όπλου το 2017. Το Δεκέμβριο του 2021 προφυλακίζεται για επίθεση με σπαθί σε καταυλισμό μεταναστών σε πάρκο του Παρισιού! Μια εβδομάδα πριν από την επίθεση αποφυλακίστηκε! Όπως επισήμαναν πολλές φορές στελέχη των Κούρδων, τίποτε από όλα αυτά δεν είναι τυχαίο!

Η επίθεση έγινε την ώρα που στο πολιτιστικό κέντρο ήταν προγραμματισμένη συνάντηση Κούρδων ακτιβιστών που θα προετοίμαζαν εκδηλώσεις μνήμης για τη συμπλήρωση 10 χρόνων από την ομαδική δολοφονία του 2013. Η συνάντηση αναβλήθηκε για μια ώρα, αλλιώς τα θέματα θα ήταν πολύ περισσότερα!

Πριν από 10 χρόνια, στο ίδιο κουρδικό πολιτιστικό κέντρο στο Παρίσι, τη νύχτα της 9ης Ιανουαρίου 2013, τρεις ακτιβίστριες της κουρδικής κοινότητας βρέθηκαν νεκρές. Επρόκειτο για την 29χρονη Φιντάν Ντογάν, την 24χρονη Λεϊλά Σαϊ-

λεμέζ και την 59χρονη Σακινέ Τσανσίζ, η οποία ήταν μια από τα ιδρυτικά μέλη του Εργατικού Κόμματος Κουρδιστάν (PKK). Καθεμία από τις τρεις βρέθηκε εκτελεσμένη με πολλές σφαίρες στον λαιμό και το κεφάλι.

Για εκείνη την ομαδική δολοφονία συνελήφθη ο Ομέρ Γκιουνέι, 34χρονος τούρκος υπήκοος εργαζόμενος στο αεροδρόμιο Σαρλ Ντε Γκολ. Στην πορεία προκύπτει από καταθέσεις συγγενών του πως ο Γκιουνέι ανήκε στη φασιστική οργάνωση των «Γκρίζων Λύκων». Επίσης αποκαλύφθηκαν σχέσεις του Γκιουνέι με τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες, έπειτα από ιντερνετική διαδρομή τηλεφωνικών συνομιλιών με πράκτορες της MIT.

Η δίκη του δεν θα γίνει ποτέ, αφού πεθαίνει πριν αυτή ξεκινήσει. Οι γαλλικές αρχές έσπευσαν να κλείσουν την υπόθε-

ση, που θα ξανάνοιγε όμως το 2019. Χωρίς ποτέ να γίνουν γνωστές οι λεπτομέρειες, οι οποίες μέχρι και σήμερα είναι στο σκοτάδι με τον χαρακτηρισμό του «αμυντικού απόρρητου». Έτσι, δεν είναι γνωστός ο βαθμός συμμετοχής των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών στη δολοφονία. Όμως εκείνη την περίοδο διεξάγονταν ειρηνευτικές συνομιλίες μεταξύ Τουρκίας και PKK, που ουσιαστικά σαμποταρίστηκαν και κατέρρευσαν έπειτα από τη δολοφονία!

Ο τότε υπουργός Εσωτερικών Μανουέλ Βαλς (αργότερα πρωθυπουργός της κυβέρνησης Ολάντ) είχε κάνει παρόμοιες αποπροσανατολιστικές δηλώσεις με τις σημερινές του Νταρμαμάν. Για την κουρδική κοινότητα, οι παραλληλισμοί είναι προφανείς και οι «συμπτώσεις» μόνο συμπτώσεις δεν είναι!

GN Saibaba

Σκληρή τιμωρία στον θεωρούμενο επικίνδυνο εγκέφαλο με τα ανάπηρα πόδια της Oishika Neogi*

Στις 14 Οκτωβρίου 2022, το Ανώτατο Δικαστήριο της Βομβάης απάλλαξε τον πρώην επίκουρο καθηγητή του πανεπιστημίου του Δελχί, Γ.Ν. Σαϊμπάμπα, από την υπόθεση για την οποία καταδικάστηκε ως μαοϊκός. Σε λιγότερο από 24 ώρες, ο Άρειος Πάγος ανέστειλε την εντολή. Η έκκληση του Σαϊμπάμπα για κατ' οίκον περιορισμό λόγω προβλημάτων υγείας απορρίφθηκε επίσης. Πρόκειται για έναν άνθρωπο με σωματική αναπηρία 90%, που χρησιμοποιεί αναπηρικό καροτσάκι, έχει μολυνθεί δύο φορές από Covid-19, μια φορά από γρίπη των χοίρων και έχει διαγνωστεί με σοβαρές ασθένειες στα οκτώ χρόνια της φυλάκισής του στην κεντρική φυλακή Nagpur. Η σύζυγος του Σαϊμπάμπα, Βασάνθα Κουμαρί, μας μίλησε για την πρόσφατη επιστολή του, που δηλώνει ότι δεν αντέχει άλλο τον πόνο.

Ο Σαϊμπάμπα καταδικάστηκε για διασυνδέσεις με απαγορευμένη μαοϊκή ομάδα και του επιβλήθηκε ισόβια κάθειρξη το Μάρτιο του 2017 από ένα δικαστήριο στο Gadchiroli της Μαχαράστρα. Στις 14 Οκτωβρίου, και οι έξι άνδρες που καταδικάστηκαν σύμφωνα με τον αντιτρομοκρατικό νόμο της Ινδίας, το Νόμο περί Πρόληψης Παράνομων Δραστηριοτήτων του 1967, απαλλάχθηκαν από το Ανώτατο Δικαστήριο της Βομβάης, το οποίο έκρινε ότι η δίκη ήταν «άκυρη». Στις 15 Οκτωβρίου, ύστερα από μια επείγουσα συνεδρίαση που συγκλήθηκε από τους δικαστές MR Shah και Bela M Trivedi, ο Άρειος Πάγος ανέστειλε την απόφαση απαλλαγής που εξέδωσε το Ανώτατο Δικαστήριο της Βομβάης.

Βρισκόμενος στην κεντρική φυλακή Nagpur, από τότε που καταδικάστηκε στις 7 Μαρτίου 2017, ο 56χρονος Σαϊμπάμπα είναι 90% σωματικά ανάπηρος και η υγεία του είναι σοβαρά διαταραγμένη, πάσχει από υπερτροφική μυοκαρδιοπάθεια με δυσλειτουργία της αριστερής κοιλίας, κύστη στον εγκέφαλο, πέτρες στα νεφρά, προβλήματα στο πάγκρεας και οξεία αυχενική σπονδυλίτιδα, μεταξύ άλλων παθήσεων.

Στην πιο πρόσφατη επιστολή που έλαβε η Βασάνθα από τον σύζυγό της, η οποία εστάλη δύο εβδομάδες αφότου ο Άρειος Πάγος ανέστειλε την απαλλαγή του, ο Σαϊμπάμπα έγραψε: «*Το χειμνωτικό κρύο έχει ήδη αρχίσει στο Nagpur. Οι μύες στα πόδια, τα χέρια, το στομάχι και το στήθος μου παθαίνουν σπασμούς και έντονους πόνους. Δεν μπορώ να αντέξω τον πόνο καθώς έχω γίνει πολύ πιο αδύναμος μετά από δύο προσβολές Covid-19 και την προσβολή απ' τη γρίπη των χοίρων.*»

«*Κανείς δεν ενδιαφέρεται να πάρει επείγουσα ιατρική περίθαλψη για την κύστη μου στα νεφρά, την κύστη στον εγκέφαλο και τους ρευματικούς πόνους, αν και οι γιατροί στο Νοσοκομείο της Κρατικής Ιατρικής Σχολής έγραψαν για την άμεση ανάγκη θεραπείας αυτών και των άλλων θανατηφόρων παθήσεων*», έγραψε.

Το δικαστήριο καταδίκασε τον Σαϊμπάμπα στο Gadchiroli για φερόμενες διασυνδέσεις με το απαγορευμένο Επαναστατικό Δημοκρατικό Μέτωπο (RDF, Revolutionary Democratic Front), μια οργάνωση που συνδέεται με το απαγορευμένο Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδίας (Μαοϊκό). Καταδικάστηκε ως μέλος και

για υποστήριξη τρομοκρατικής οργάνωσης βάσει του UAPA και για εγκληματική συνωμοσία σύμφωνα με τον Ινδικό Ποινικό Κώδικα.

Εκτός από τον Vijay Tikri, ο οποίος καταδικάστηκε σε 10 χρόνια αυστηρή φυλάκιση, ο Hem Mishra, φοιτητής από το Πανεπιστήμιο Jawaharlal Nehru του Δελχί, ο Prashant Rahi, ένας δημοσιογράφος από το Uttarakhand, ο Mahesh Tikri, ο Pandu Narote και ο Σαϊμπάμπα καταδικάστηκαν σε ισόβια κάθειρξη.

Απορρίπτοντας την έκκληση του καθηλωμένου σε αναπηρικό αμαξίδιο Σαϊμπάμπα για κατ' οίκον περιορισμό για ιατρικούς λόγους, η έδρα είπε: «*όσον αφορά τις τρομοκρατικές δραστηριότητες, ο εγκέφαλος παίζει πολύ σημαντικό ρόλο... Ένας εγκέφαλος για τέτοιες δραστηριότητες είναι πολύ επικίνδυνος*».

Με καταγωγή από το Amalapuram στο Άντρα Πραντές, η Βασάνθα και ο Σαϊμπάμπα συναντήθηκαν στα ιδιαίτερα μαθήματα όταν ήταν περίπου 15 ετών. Η Βασάνθα βοηθούσε τον Σαϊμπάμπα στα μαθηματικά και ο Σαϊμπάμπα βοηθούσε τη Βασάνθα με την αγγλική γραμματική. Παντρεύτηκαν το 1991 και είναι γονείς μιας 25χρονης κόρης, της Manjeera, φοιτήτριας.

Πάσχοντας, από παιδί, από μόνιμη παράλυση μετά την πολιομυελίτιδα (permanent post-polio paralysis), ο Σαϊμπάμπα φορούσε παντόφλες στα χέρια του και σερόνταν για να μετακινείται μέχρι το 2003, όταν ήρθαν στο Δελχί και αγόρασαν ένα αναπηρικό καροτσάκι. Η σωματική του αναπηρία ποτέ δεν στάθηκε εμπόδιο γι' αυτόν, είπε η Βασάνθα, αποκαλώντας τον ως τον πιο έξυπνο στην τάξη, διψασμένο αναγνώστη και κάποιον που πίστευε στην ισότητα.

Ο Σαϊμπάμπα εντάχθηκε στο Ram Anand Lal College του Πανεπιστημίου του Δελχί το 2003 και εργάστηκε ως επίκουρος καθηγητής στο τμήμα Αγγλικής γλώσσας για μια δεκαετία. Το 2014 τέθηκε σε διαθεσιμότητα μετά τη σύλληψή του από την αστυνομία της Μαχαράστρα για την υπόθεση σύνδεσης με τους μαοϊκούς. Η οικογένειά του λάμβανε μόνο

τον μισό μισθό του μέχρι τις 31 Μαρτίου 2021, οπότε απολύθηκε.

«*Η τελική απόφαση για την υπόθεση δεν έχει ακόμη βγει όσον αφορά την εξέταση της προσφυγής. Ως εκ τούτου, η διοίκηση του κολεγίου και του πανεπιστημίου δεν θα έπρεπε να έχουν λάβει αυτήν την απόφαση*», δήλωσε ο Rajib Ray, πρόεδρος του συλλόγου καθηγητών του Πανεπιστημίου του Δελχί, μετά την καταγγελία της σύμβασης.

Με τα χρόνια, κοινωνικοί ακτιβιστές, ακαδημαϊκοί και το Γραφείο της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα έχουν εκφράσει ανησυχίες για την κάθειρξη του Σαϊμπάμπα χωρίς την κατάλληλη ιατρική περίθαλψη.

Ο Σαϊμπάμπα μολύνθηκε δύο φορές με Covid-19, την πρώτη φορά τον Ιανουάριο του 2021 και τη δεύτερη τον Φεβρουάριο του 2022. Στις 5 Ιουλίου 2021, ο Stan Swamy, ένας 84χρονος ιησοϋίτης ιερέας, ο οποίος επίσης φέρεται να ήταν «υποστηρικτής των μαοϊκών» και ο οποίος κατηγορήθηκε βάσει του UAPA στην υπόθεση Bhima Koregaon, πέθανε υπό κράτηση στη φυλακή Talaja στη Βομβάη. Έπασχε από τη νόσο Πάρκινσον και άλλες ασθένειες που σχετίζονται με την ηλικία και η έκκλησή του για εγγύηση για ιατρικούς λόγους απορρίφθηκε πολλές φορές προτού αφήσει την τελευταία του πνοή.

Ο συγκατηγορούμενός του, ο οποίος βρισκόταν στην κεντρική φυλακή του Nagpur, ο 33χρονος Pandu Narote, πέθανε από γρίπη των χοίρων, αφήνοντας την τελευταία του πνοή στο Νοσοκομείο της Κρατικής Ιατρικής Σχολής στις 25 Αυγούστου 2022. Η Βασάνθα είπε ότι ο Σαϊμπάμπα είχε χάσει την ικανότητά του για κίνηση και τη δύναμή του στο άνω μέρος του σώματος, ανίκανος να σηκωθεί μόνος του από την αναπηρική καρέκλα στο κρεβάτι ή στην τουαλέτα.

Τον Μάιο του 2022, ο Σαϊμπάμπα πραγματοποίησε μια διαμαρτυρία τριών εβδομάδων, συμπεριλαμβανομένης μιας τετραήμερης απεργίας πείνας για να πάρει ένα πλαστικό μπουκάλι νερό. Διαμαρτυρήθηκε επίσης για μια κάμερα

κλειστού κυκλώματος τηλεόρασης με ευρυγώνιο φακό που έκανε λήψη της τουαλέτας και του χώρου πλυσίματος.

Σε επιστολή που έγραψαν στον υπουργό Εσωτερικών της Μαχαράστρα, ο Ramadevudu και η Βασάνθα ανέφεραν: «*Το δικαίωμά του στην ιδιωτικότητα, τη ζωή και την ελευθερία κινδυνεύει επειδή δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει την τουαλέτα, να κάνει μπάνιο ή να αλλάξει ρούχα μπροστά σε μια κάμερα η οποία όχι μόνο είναι σε λειτουργία όλο το 24ωρο αλλά καταγράφει τα πάντα και παρακολουθείται συνεχώς στο γραφείο του διευθυντή της φυλακής*».

Εξηγώντας τη δυσχερή οικονομική θέση της, καθώς κανένας τους δεν έχει εισοδήματα, η Βασάνθα είπε ότι υποστηρίζεται από μέλη της οικογένειας, φίλους και οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών. Σημειώνοντας ότι το ταξίδι με το τρένο αποτελούσε επίσης σημαντική δαπάνη, η Βασάνθα ανέφερε ότι είχε δει το σύζυγό της δύο φορές τον περασμένο χρόνο —μία το Νοέμβριο του 2021 και μετά τον Ιούλιο του 2022.

Αυτό το ταξίδι έγινε απαραίτητο δεδομένης της πρώτης αντίδρασης του συζύγου της όταν άκουσε για την απόφαση απαλλαγής του που εξέδωσε το Ανώτατο Δικαστήριο της Βομβάης. Η Βασάνθα είπε: «*Ήταν τόσο ανακουφισμένος. Μοίρασε όλα του τα χειμνωτικά ρούχα στους άλλους κρατούμενους*».

• *Περίληψη άρθρου με τίτλο «O GN Saibaba γράφει ότι, μετά την απόφαση του Αρείου Πάγου να σταματήσει η αποφυλάκισή του, αδυνατεί πλέον να αντέξει τον πόνο». με ημερομηνία 15 Νοεμβρίου 2022, δημοσιεύτηκε στον ιστότοπο article-14.com. Συγγραφέας του άρθρου είναι η ανεξάρτητη δημοσιογράφος Oishika Neogi. Η μετάφραση έγινε από τα αγγλικά. Τη μετάφραση και επιμέλεια έκανε ο Κ.Καψ. Ο τίτλος της περίληψης είναι της σύνταξης. Ολόκληρο το άρθρο δημοσιεύεται στην ηλεκτρονική σελίδα της «Π.Σ.» και στις Αντιγειτονιές.*

Αγιακούτσο, Περού

Η ατελείωτη πέμπτη εποχή του χρόνου

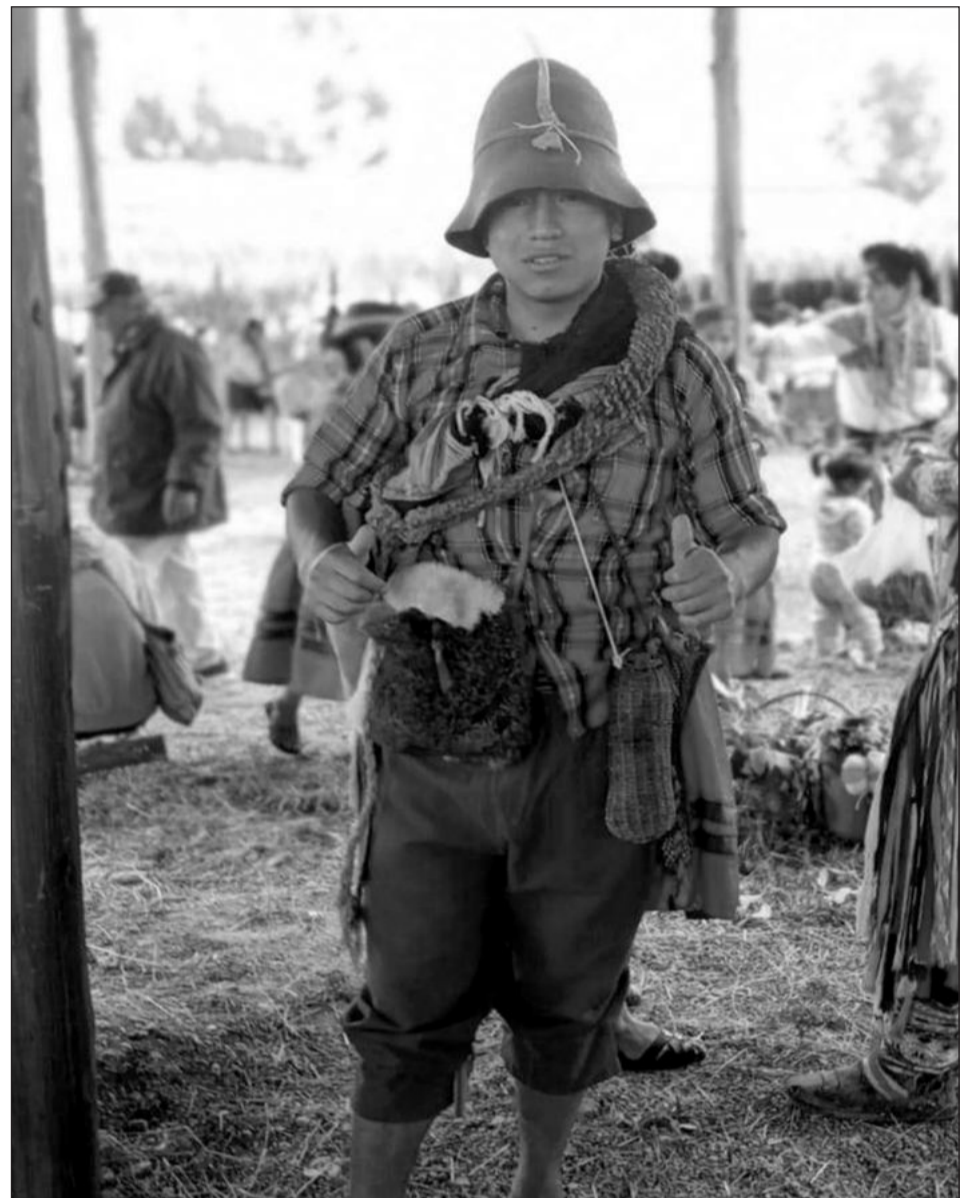
Του Κλεμέρ Φαμπρίσιο Ρόκας Γκαρσία από πολύ μικρό άρρεσεν να χορεύει πρώτα μέσα στο σπίτι και αργότερα στους δρόμους της Κινοούα, μιας μικρής αλλά ιστορικής πόλης καμιά σαρανταριά χιλιόμετρα μακριά από το Αγιακούτσο. Έφηβος εντάχθηκε στην Κομπανία Λος Ουαρακέρος ντε Κινοούα, η οποία κάθε χρόνο παίρνει μέρος στο φημισμένο καρναβάλι του Αγιακούτσο. Η θεωρούμενη ως καλύτερη αποκριάτικη εκδήλωση στο Περού κορυφώνεται ανάμεσα στις 18 και τις 22 Φεβρουαρίου, φόρος τιμής στη Πατσάμα. Αυτές τις ημέρες γίνεται η Παρέλαση Παραδοσιακών Χαρακτήρων του Αγιακούτσο, στην οποία πρωταγωνιστούν περισσότερες από εκατό κομπανίες, με μερικές να έχουν περισσότερους από διακόσιες χορευτές! Ξεκινούν από το πάρκο Τζεσούς Ναζαρένο και φτάνουν στην Πλάζα Μαγιόρ, αφού διασχίσουν κεντρικούς δρόμους. Ακολουθούν τον Νιο Καρναβαλόν, τον βασιλιά-καρνάβαλο, εκπρόσωπο του χάους και της σκληρής εξουσίας που στο τέλος θα γίνει παρανάλωμα φωτιάς. Ύστερα από δύο χρόνια ακυρώσεων λόγω της πανδημίας, το καρναβάλι ετοιμάζονταν και πάλι φέτος. Η Κομπανία Λος Ουαρακέρος ντε Κινοούα περιμένει από καιρό να έρθει η στιγμή που θα ξαναχορέψει στους δρόμους του Αγιακούτσο. Την κτύπησε όμως μια απρόσμενη και συγκλονιστική απώλεια. Ο 22χρονος Κλεμέρ Φαμπρίσιο Ρόκας, η ψυχή της κομπανίας, σκοτώθηκε στη διάρκεια μιας διαδήλωσης. Μια σφαίρα αστυνομικού έκοψε το νήμα της ζωής του στην περιοχή του αεροδρομίου του Αγιακούτσο, τις ώρες στις οποίες χιλιάδες νεαροί διαδηλωτές προσπαθούσαν να το καταλάβουν. Τώρα κανείς δεν ξέρει τι πρόκειται να γίνει όσο συνεχίζεται το ξέσπασμα της λαϊκής οργής και το λουτρό αίματος στη χώρα και ιδιαίτερα στο νότιο τμήμα της.

Ο Κλεμέρ είχε σχεδιάσει την καθημερινότητα σαν μια αρμονική χορογραφία, έγραψε ένας δημοσιογράφος, ύστερα από ένα χρόνο στο στρατό. Ένας χαρούμενος και δραστήριος νεαρός, το πρωί σπούδαζε μηχανικός αυτοκινήτων και το απόγευμα δούλευε στην οικογενειακή επιχείρηση, ένα πλυντήριο. Όταν έγιναν γνωστά τα γεγονότα στη Λίμα με την καθαίρεση και τη σύλληψη του εκλεγμένου προέδρου Καστίγιο, ο Κλεμέρ, μαζί με άλλους νέους, βγήκαν στους δρόμους. Το Αγιακούτσο έγινε ένα από τα μεγάλα κέντρα της λαϊκής κινητοποίησης. Την Πέμπτη 15 Δεκεμβρίου οι διαδηλωτές επιχείρησαν να καταλάβουν το αεροδρόμιο. Η αστυνομία έριξε στο ψαχνό, με αποτέλεσμα δέκα νεκρούς διαδηλωτές και εξήντα τραυματίες, μεταξύ αυτών ορισμένοι πολύ σοβαρά. Όλοι σχεδόν ήταν κτυπημένοι στο στήθος, το λαιμό ή το κεφάλι. Η σφαγή στο αεροδρόμιο είχε τα περισσότερα θύματα από την αρχή της λαϊκής διαμαρτυρίας μέχρι, πριν μερικές ημέρες, τη μαζική δολοφονία στην Χουλιάνκα. Η σκληρότητα με την οποία αντιμετωπίστηκαν οι διαδηλωτές δεν ήταν τυχαία. Η περιοχή, στη δεκαετία του 1980, αποτέλεσε κοιτίδα του μαοϊκού αντάρτικου, γνωστού ως «Φωτεινό Μονοπάτι» και διατηρεί από τότε ζωντανές

τις μνήμες και το κλίμα της αιματηρής σύγκρουσης. Παρά τα δεκαετίες που πέρασαν, συνεχίζει να αντιμετωπίζεται ως κατεχόμενη ζώνη από τις δυνάμεις καταστολής. Η συμπεριφορά απέναντι στους διαδηλωτές ήταν σαν να αντιμετωπίζαν ένοπλες ομάδες. Οργανωμένες αντιδράσεις ακολούθησαν τη σφαγή και συνθήματα όπως «Το Αγιακούτσο αιμορραγεί ξανά!» και «Ο στρατός των προδοτών δολοφονεί τον λαό του Αγιακούτσο» ακούστηκαν από χιλιάδες στόματα.

«Στον κόσμο υπάρχουν τέσσερις εποχές, στις Άνδεις πέντε: άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας και σφαγή!» έχει γράψει ο σημαντικός περουβιανός συγγραφέας και αγωνιστής Μανουέλ Σκόρσα. Για μια ακόμη φορά επιβεβαιώνεται αυτή η γνώμη. Η καθαίρεση και η σύλληψη του εκλεγμένου προέδρου Καστίγιο από το ελεγχόμενο από το βαθύ περουβιανό ολιγαρχικό καθεστώς Κογκρέσο πυροδότησε τις λαϊκές διαμαρτυρίες. Οι κινητοποιήσεις που ξέσπασαν αμέσως μετά την προεδρική ανατροπή και τον διορισμό στην προεδρία της αντιπροέδρου Ντίνα Μπολουάρτε επεκτάθηκαν ιδιαίτερα στο νότιο Περού, με αποκλεισμούς δρόμων και καταλήψεις κτιρίων. Αρεκίπα, Πούντο, Κούσκο, Απουριμάκ, Αγιακούτσο, Ουανκαβελίκα, αλλά και Καχαρμάγκα, Αμαζόνας, Λορέτο, Χουνίν είναι οι επαρχίες -ανάμεσα στις 26- οι οποίες πρωταγωνιστούν στις διαμαρτυρίες. Διαδηλώσεις και συγκρούσεις έγιναν και στη Λίμα, αλλά εκεί φαίνεται πως η νέα κυβέρνηση ελέγχει την κατάσταση. Για μια ακόμη φορά αναδύεται η βαθιά διαίρεση της χώρας, η οποία έχει τις ρίζες της στην αποικιακή εποχή, επιβίωσε μέσα από νέες μορφές σε όλη την περίοδο της λεγόμενης ανεξαρτησίας και συνεχίζει να αναπαράγεται και στα πλαίσια της στρεβλής και εξαρτημένης από τις πολυεθνικές καπιταλιστικής οικονομίας. Μια διαίρεση πάνω στην οποία προστέθηκαν και νεότερες αντιθέσεις. Το αγροτικό ιθαγενικό Περού των Άνδεων και της Αμαζονίας ενάντια στο ολιγαρχικό Περού της παράκτιας ζώνης με έδρα τη Λίμα. Η συνδεδεμένη με το ξένο δυτικό ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο μεταπρατική καπιταλιστική ελίτ ενάντια σε εκείνους τους μεσαίους επιχειρηματίες και τον γραφειοκρατικό κρατικό μηχανισμό που επιδιώκουν την κρατική προστατευτική ανάμιξη στην οικονομία και την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων σε μια πιο ανεξάρτητη εθνική βάση. Η εμφάνιση νέων ανταγωνιστών, όπως η Κίνα, σε ένα πεδίο στο οποίο κυριαρχούσαν παραδοσιακά οι ΗΠΑ και κατά δεύτερο λόγο οι ευρωπαϊκές δυνάμεις. Νέο μεγάλο επίδικο σε αυτή τη διαχρονική, πολύμορφη σύγκρουση η εκστρατεία των εξορυκτικών πολυεθνικών εταιριών, οι οποίες σε συνεργασία με την περουβιανή ολιγαρχία προωθούν τη λεηλασία του ορυκτού πλούτου και την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος.

Η οριακή εκλογή του Πέδρο Καστίγιο το καλοκαίρι του 2021 ενάντια στην κόρη του ακροδεξιού Φουχιμόρι απηχούσε, με στρεβλό τρόπο, ορισμένες από τις όψεις αυτής της σύγκρουσης. Με καύσιμα τις φοβερές κοινωνικές και περιφερ-

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ιστορίες νεαρών που σκοτώθηκαν στις διαδηλώσεις: ojo-publico.com/4045/un-memorial-los-adolescentes-y-jovenes-muertos-las-protestas και αναλυτικές πληροφορίες για την σφαγή στο Αγιακούτσο: www.convoa.pe/agenda-propia/el-ultimo-adios-asi-disparo-el-ejercito-contra-peruanos-en-ayacucho

atheatoskosmosps.blogspot.com

ριακές ανισότητες, την παραδοσιακή διαφθορά των πολιτικών και των κρατικών αξιωματούχων, τον πολλαπλασιασμό των αντιθέσεων μέσα στην πολιτική ελίτ και τις καταλυτικές επιπτώσεις της πανδημίας στα φτωχά λαϊκά στρώματα, στον απόηχο της εξέγερσης τον Νοέμβριο του 2020, η οποία πυροδοτήθηκε από την καθαίρεση του προέδρου Μαρτίν Βισκάρα. Και τότε το Κογκρέσο παρενέβη πραξικοπηματικά με κατηγορίες για διαφθορά και διόρισε ως πρόεδρο τον επικεφαλής του σώματος Μερίνο, ο οποίος κακήν-κακώς, μέσα σε πέντε ημέρες, αναγκάστηκε να παραιτηθεί για να κατευναστεί η λαϊκή οργή. Από το 2016 άλλαξαν έξι πρόεδροι, δείγμα της βαθιάς κρίσης που αντιμετωπίζει το ολιγαρχικό καθεστώς και της αδυναμίας του να διαχειριστεί και να ποδηγητήσει τη λαϊκή αγανάκτηση. Ο Καστίγιο, για τον οποίο υπήρξαν προσδοκίες που τροφοδότησε ως συνήθως η ρεφορμιστική αριστερά, ακολούθησε τον συνήθη δρόμο της διάψευσης και του συμβιβασμού. Σχημάτισε τέσσερα διαφορετικά υπουργικά συμβούλια για να κατευνάσει τους επιχειρη-

ματικούς κύκλους, κάθε φορά υιοθετώντας πιο δεξιές θέσεις, απομάκρυνε υπουργούς που θεωρήθηκαν ανεπιθύμητοι από την ολιγαρχία και απομακρύνθηκε πολύ γρήγορα από τα λαϊκά τμήματα που τον στήριξαν εκλογικά. Η πρωτοβουλία του για διάλυση του Κογκρέσου, λίγο πριν την παραπομπή του σε δίκη, ήταν μια οπερετική κίνηση που δεν είχε καμιά ελπίδα επιτυχίας. Αυθημερόν καθαίρεθηκε και συνελήφθη με τις ευλογίες της Ουάσιγκτον, η οποία -στο όνομα της δημοκρατίας!- υποστήριξε, αν δεν συμμετείχε, στη διεξαγωγή του πολιτικού πραξικοπήματος. Ενός πραξικοπήματος το οποίο από την πρώτη στιγμή στράφηκε με δολοφονική μανία ενάντια στις λαϊκές μάζες που βγήκαν στους δρόμους για να διαμαρτυρηθούν. Δυστυχώς για τον λαό και τους ηρωικούς περουβιανούς νέους και νέες, η ανυπαρξία μιας γνήσιας επαναστατικής πρωτοπορίας και οργανωμένης δύναμης, ύστερα από το πλήρες τσάκισμα της κομμουνιστικής αριστεράς, συνεχίζει να πληρώνεται με βαρύ φόρο αίματος και η πέμπτη εποχή του χρόνου να δείχνει ατελείωτη...

Ουκρανία

Ματωμένα βήματα σε μαύρο φόντο

Σε νέα επίπεδα ανεβαίνει διαρκώς η άγρια πολεμική σύγκρουση της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας με το καθεστώς του Κιέβου, ως αντιπρόσωπο των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ-NATO. Εκατόμβες νεκρών με χτυπήματα ακριβείας σε συγκεντρώσεις εφεδρειών και επίστρωτων, νέα ακόμα πιο εξελιγμένα και φονικά όπλα ρίχνονται στο πόλεμο, η αλληλοσφαγή δύο συγγενών σλαβικών εθνοτήτων κλιμακώνεται χωρίς κανείς να μπορεί να προδιαγράψει ούτε καν μια προσωρινή ανάπαυλα.

ΗΠΑ-NATO Βαθαίνουν την εμπλοκή τους

Το μακελειό στον χώρο συγκέντρωσης Ρώσων επίστρωτων στην πόλη Μακιίβκα του Ντόνιετσκ, μετά από τα πολλά κύματα μαζικών πυραυλικών επιθέσεων της Ρωσίας στην ενεργειακή υποδομή και σε σιδηροδρομικούς κόμβους της Ουκρανίας, έδειξε ότι η καθοδηγούμενη από τη Δύση και τροφοδοτούμενη από αυτή με όπλα και πληροφορίες ηγεσία του Κιέβου μπορεί να επιλέγει στόχους που δημιουργούν σοβαρό αντίκτυπο στο εσωτερικό της Ρωσίας. Επιπλέον, όπως και οι διαφορετικές φύσης επιθέσεις σε στρατηγικές βάσεις βαθιά στο έδαφος της Ρωσίας, είναι και αυτή μια «προσφορά» των ΗΠΑ ...στον εαυτό τους, ώστε, δια μέσω του αντιδραστικού καθεστώτος του Κιέβου, να διατηρείται αμείωτη η πίεση στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και η απαίτηση προς αυτούς να συνεισφέρουν στην «κοινή προσπάθεια»!

Βέβαια, όπως έχουμε ξαναγράψει, οι ιμπεριαλιστές της ηπειρωτικής Ευρώπης (Γαλλία και Γερμανία), παρά το γεγονός ότι επιθυμούν διακαώς να ξεφύγουν από τις συμπληγάδες στις οποίες τους έχει στριμώξει η αμερικανορωσική αντιπαράθεση, θα κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να μείνουν μέσα στις εξελίξεις και να κερδίσουν μερίδια λείας στην αυριανή μοιρασιά. Γι' αυτό και, στο όνομα πάντα του NATO και της Δύσης, παράλληλα με τις δυσαρέσκεις που εκδηλώνουν προς τον υπερατλαντικό τους σύμμαχο-ανταγωνιστή, μιας και «δεν είναι ίδιο το κόστος του πολέμου στις δύο πλευρές του Ατλαντικού», βρίσκονται σε ένα διαρκή αναμεταξύ τους ανταγωνισμό στο ποιος είναι ο καλύτερος «προστάτης» της Ουκρανίας και φυσικά των «ευρωπαϊκών αξιών» και της ίδιας της Ευρώπης! Βλέπετε, η σύγκρουση αυτή εκ των πραγμάτων έχει ανοίξει ξανά την αντιπαράθεση για την ηγεμονία μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και τη συζήτηση για τις προοπτικές αυτής της Λυκοσυμμαχίας.

Καθόλου τυχαία η Γαλλία άνοιξε τον χορό μιας νέας αναβάθμισης της δυτικής εμπλοκής στον πόλεμο, με την ανακοίνωση της αποστολής 40 «ελαφρών» τεθωρακισμένων αρμάτων μάχης AMX-10RC, που όμως διαθέτουν μεγάλη ισχύ πυρός και βεληνεκές. Η κίνηση αυτή προκάλεσε αναταραχή στη γερμανική πολιτική σκηνή και την κριτική προς το πρόσωπο του Σολτς ότι δεν υλοποιεί την εξαγγελία του για ηγετικό ρόλο της Γερμανίας στη Ευρώπη!

Την επόμενη κιόλας μέρα, με κοινή δήλωσή τους ΗΠΑ και Γερμανία ανακοίνωσαν την αποστολή τεθωρακισμένων αρμάτων μάχης Bradley και Marger αντίστοιχα, όπως επίσης και μίας ακόμα συστοιχίας Patriot, που επίμονα ζητούσε ο Ζελένσκι. Έτσι βρισκόμαστε μπροστά σε μια διαρκή τροφοδότηση των πολεμικών συγκρούσεων με ολοένα και πιο εξελι-

Παρά τις δημόσια εκφρασμένες ανησυχίες μερίδων του πολιτικού κατεστημένου των ΗΠΑ για το πού οδηγείται ο πόλεμος στην Ουκρανία, τις ενστάσεις και διαφοροποιήσεις των γαλλογερμανών, που θα ήθελαν να δρομολογηθούν διαπραγματεύσεις και να επιτευχθεί έστω και μια «πολεμική ειρήνη», και φυσικά της ρωσικής ηγεσίας, που θα ήθελε έναν συμβιβασμό, που όμως να της δίνει σοβαρές «εγγυήσεις ασφάλειας», όλες οι πλευρές με τις κινήσεις τους φωνάζουν:

κλιμάκωση, κλιμάκωση, κλιμάκωση!

μένα και φονικά όπλα, τόσο από την πλευρά των δυτικών, στους οποίους στηρίζεται ολοκληρωτικά πια ο στρατός του Κιέβου, όσο και από την Ρωσία.

Η Ρωσία αναβαθμίζει την «ειδική στρατιωτική επιχείρηση»

Η ρωσική ηγεσία, «απάντησε» στην σφαγή στην Μακιίβκα με πυραυλικές επιθέσεις σε χώρους συγκέντρωσης εφεδρειών των ουκρανικών δυνάμεων στο Κραματόρσκ και στην πόλη Ντρουζκίβκα του Ντιονιέτσκ, κάνοντας λόγο κι αυτή για εκατοντάδες νεκρούς ουκρανούς στρατιώτες και ξένους μισθοφόρους. Επίσης, με τα κύματα βομβαρδισμών των ενεργειακών υποδομών και κάποιων σιδηροδρομικών κόμβων να έχουν δημιουργήσει σημαντικά προβλήματα στο Κιέβο, όσον αφορά τη μεταφορά εφεδρειών και οπλισμού στο μέτωπο του Ντονμπάς, η Ρωσία κλιμάκωσε τις κινήσεις περικύκλωσης των πόλεων Σολεντάρ και Μπακχμούτ, που ασφικτικά πολιορκούσε τις προηγούμενες μέρες κι εβδομάδες. Έτσι, σε μια σοβαρή εξέλιξη που μάλλον θα επιταχύνει παραπέρα τις κινήσεις όλων των πλευρών στο μέτωπο του Ντονμπάς, οι ρωσικές δυνάμεις έχουν καταλάβει το Σολεντάρ, με ρωσικά ΜΜΕ να μιλάνε για 25 χιλιάδες νεκρούς των ουκρανικών ταγμάτων που

επιχειρούσαν στην περιοχή, ενώ έχουν θέσει υπό τον έλεγχο του πυροβολικού τον οδικό άξονα που ενώνει τις δύο πόλεις (που απέχουν μόλις 14 χιλιόμετρα), βάζοντας τις βάσεις και για την ολοκληρωτική περικύκλωση και κατάληψη του Μπακχμούτ. Όλοι οι στρατιωτικοί αναλυτές επισημαίνουν πως η κατάρρευση της γραμμής Σολεντάρ-Μπακχμούτ-Σεβέρσκ θα ανοίξει τον δρόμο για την τελευταία (στο Ντονιέτσκ) σημαντική γραμμή οχυρώσεων των πόλεων Κραματόρσκ και Σλαβιάνσκ.

Ταυτόχρονα, και με τις ΗΠΑ-NATO να διοχετεύουν συνεχώς την Πολωνία και τις Βαλτικές με όπλα και στρατιωτικές δυνάμεις, η Ρωσία συνεχίζει να μεταφέρει στη Λευκορωσία στρατιωτικές μονάδες, καθώς και βαρύ πολεμικό εξοπλισμό, που περιλαμβάνει τεθωρακισμένα, συστήματα αεράμυνας S-400 και πυραυλικά συστήματα Ισκαντέρ, ικανά να φέρουν πυρηνικές κεφαλές. Αν ο εξοπλισμός της Λευκορωσίας φανερά γίνεται για να αντιμετωπίσει τη συσσώρευση στρατευμάτων και οπλισμού από την άλλη πλευρά των συνόρων, εξακολουθεί να αποτελεί ερώτημα εάν είναι ταυτόχρονα και προετοιμασία για την έναρξη -καθώς πλησιάζει η άνοιξη- μιας μεγάλης επίθεσης, όπως έχουν προαναγγείλει εδώ και μερικές εβδομάδες δυτικά -κυρίως- ΜΜΕ. Πάντως η Ρωσία, βλέπο-

ντας τις εμπρηστικές κινήσεις των ΗΠΑ-NATO, στέλνει ολοένα και πιο απειλητικά μηνύματα, προσπαθώντας να διευρύνει τις ανησυχίες των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και τα ρήγματα στις ευρωαμερικανικές σχέσεις. Έτσι, με δημόσια δήλωσή του ο Μεντβέντεφ, «πληροφορεί» τις ΗΠΑ και το NATO ότι όλες οι NATOϊκές βάσεις στην Ευρώπη βρίσκονται σε κλιό υπερηχητικών όπλων, μιας και μετά τον πύραυλο αέρος-εδάφους Kh-47M2 Kinzhal, η φρεγάτα Admiral Gorshkov μεταφέρθηκε από τη Βόρεια Θάλασσα στη Μεσόγειο, έχοντας εξοπλιστεί με τους πολυδιαφημισμένους πυραύλους Zircon (με βεληνεκές πάνω από 1.000 χιλιόμετρα).

Σε μια κίνηση με ευρύτερη σημασία, το ρωσικό υπουργείο Άμυνας ανακοίνωσε ότι ο Α/ΓΕΕΘΑ Β. Γκερασίμοφ αναλαμβάνει Διοικητής της Ομάδας Κοινών Δυνάμεων που επιχειρούν στην Ουκρανία, δηλώνοντας ότι «η άνοδος του επιπέδου διαχείρισης της Ειδικής Στρατιωτικής Επιχείρησης συνδέεται με τη διεύρυνση της κλίμακας των καθηκόντων που επιλύονται κατά την υλοποίησή της...». Τέτοιας κλίμακας αλλαγές αντανακλούν καταρχάς το γεγονός ότι ο πόλεμος αυτός παίρνει ολοένα και πιο αναβαθμισμένα χαρακτηριστικά, καθώς και τη σημασία που έχει η έκβασή του για τη ρωσική νέα αστική τάξη και τους εκπροσώπους της, ενώ δεν μπορεί να αποκλειστεί η πιθανότητα να συνδέεται και με την επέκταση των στρατιωτικών επιχειρήσεων στα ουκρανικά εδάφη.

Ποιος θα σπάσει πρώτα;

Παρά τις δημόσια εκφρασμένες ανησυχίες μερίδων του πολιτικού κατεστημένου των ΗΠΑ για το πού οδηγείται ο πόλεμος στην Ουκρανία, τις ενστάσεις και διαφοροποιήσεις των γαλλογερμανών, που θα ήθελαν να δρομολογηθούν διαπραγματεύσεις και να επιτευχθεί έστω και μια «πολεμική ειρήνη», και φυσικά της ρωσικής ηγεσίας, που θα ήθελε έναν συμβιβασμό, που όμως να της δίνει σοβαρές «εγγυήσεις ασφάλειας», όλες οι πλευρές με τις κινήσεις τους φωνάζουν: κλιμάκωση, κλιμάκωση, κλιμάκωση!

Μεταξύ χιλιάδων γεγονότων που επιβεβαιώνουν την παραπάνω διαπίστωση είναι και μια είδηση της τελευταίας στιγμής. Η Πολωνία στέλνει στην Ουκρανία την πρώτη (!) παρτίδα αρμάτων μάχης Leopard (γερμανικής κατασκευής), με ΜΜΕ να μιλούν για έναρξη ενός σχεδίου αποστολής εκατοντάδων ταγκ Leopard από τις ευρωπαϊκές χώρες και αντίστοιχων από τις ΗΠΑ, σε μια ακόμη επικίνδυνη αναβάθμιση της σύγκρουσης. Μεταξύ άλλων, λέγεται ότι αυτή η κίνηση αφορά ειδικότερα το μέτωπο του Ντονμπάς, στο οποίο έχει κάνει την εμφάνισή του και το προηγμένο ρωσικό ταγκ T-90, ώστε να αποτραπεί η κατάρρευση του μετώπου σε Μπακχμούτ και Σεβέρσκ.

Το πρόβλημα τελικά με το ερώτημα εάν θα σπάσει πρώτα «η ρωσική αντοχή ή η δυτική συνοχή» όπως διατυπώθηκε ευθαρσώς από αμερικάνο αναλυτή πρόσφατα στην κυριακάτικη έκδοση της «Καθημερινής», δεν είναι μόνο -ή κυρίως- ότι δύσκολα μπορεί να απαντηθεί. Το βασικό πρόβλημα εδράζεται στο γεγονός ότι επειδή ακριβώς η κάθε πλευρά θεωρεί αδιανόητη μια απάντηση που την οδηγεί στην ήττα, ωθούνται και οι δύο στο να κλιμακώνουν αυτόν τον αιματοβαμμένο και άδικο πόλεμο, φέρνοντας την εργαζόμενη ανθρωπότητα ολοένα και πιο κοντά σε αδιανόητες καταστάσεις.

Qatargate ή η «κορυφή του παγόβουνου»

Οι πολυεθνικές κάνουν τη δουλειά τους. Τα θεσμικά όργανα τη δική τους. Η διαφορά ανάμεσα σε αυτούς που διεκπεραιώνουν αυτές τις δουλειές είναι δυσδιάκριτη! Οι πρώτοι έχουν συνείδηση των στόχων τους, ενώ οι δεύτεροι έχουν «συνείδηση» - που η ελαστικότητα της συναρτάται από το αν είναι «πολλά ή λίγα τα λεφτά» - των στόχων που θέτουν οι πρώτοι.

Χιλιάδες εκπρόσωποι πολυεθνικών διαμένουν στις Βρυξέλλες και μπαμβογαίνουν στα γραφεία της Κομισιόν. Στόχος, να επηρεάσουν, με «διακριτικό τρόπο», το περιεχόμενο ευρωπαϊκών Οδηγιών ή ακόμα και πολιτικών αποφάσεων. Σημαντικό, όλα γίνονται «νόμιμα και φανερά»!

Το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο έχουν πολλές επιτροπές που διασυνδέονται. Η διωκόμενη για χρηματισμό και συναλλαγές με το Κατάρ ευρωβουλευτής Καϊλή ήταν και μέλος της επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου για τις παρακολούθησεις, PEGA, μαζί με άλλους ελεγχόμενους. Το Qatargate συνδέεται με το Marocgate που αναφέρεται στην παρακολούθηση στελεχών της ισπανικής κυβέρνησης με το λογισμικό παρακολούθησης Pegasus και έχουν ενοχοποιηθεί οι Αρχές του Μαρόκου. Κατάρ και Μαρόκο φέρεται ότι προσπάθησαν να εξαγοράσουν τη θετική γνώμη ευρωβουλευτών στα θέματα της βίζας, αλλά δεν μόνο αυτό.

Τελικά το Qatargate αφορά μόνο το χρηματισμό των Καϊλή και Σια; Η ανάθεση του Μουντιάλ από την ποδοσφαιρική Διεθνή; Τα «στραβά μάτια» των ευρωβουλευτών για το εργασιακό κάτεργο στο εμιράτο; Η ολική τυφλότητα των ηγετών, όπως του Σολτς, που δίνουν ό,τι δίνουν για το αέριο του Κατάρ; Ο κατάλογος θα έχει συνέχεια, γιατί η σημασία του Κατάρ ως αξιόπιστης πηγής φυσικού αερίου έχει αυξηθεί. Το ζήτημα είναι αν και

πόσο οι κινήσεις των βελγικών αρχών θα προσθέσουν ακόμα ένα επίπεδο πολυπλοκότητας στη «διπλωματική εξίσωση» για τις χώρες της ΕΕ.

Η οργή της γερμανικής κυβέρνησης είναι έκδηλη και υπογραμμίζει πως όταν η ενεργειακή πολιτική συνδέεται με τη γεωπολιτική δεν υπάρχουν εύκολες επιλογές. Ο γερμανός υπουργός Οικονομίας, Χάμπεκ, σε ερώτηση εάν ήταν σωστό να «αγοράζεται φυσικό αέριο από το Κατάρ όταν το Κατάρ αγοράζει ευρωπαίους βουλευτές», είπε ότι τα δύο ζητήματα πρέπει να θεωρούνται «δύο διαφορετικά πράγματα» και ότι «πρέπει να κάνουμε διάκριση μεταξύ των δύο». Δηλαδή η ενεργειακή πολιτική είναι σοβαρή υπόθεση για να μπερδεύει με το σκάνδαλο του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου. Αλλά μήπως γι' αυτό μπερδεύτηκε; Η Γερμανία είναι η μόνη χώρα της ΕΕ που έχει υπογράψει σημαντική μακροπρόθεσμη ενεργειακή συμφωνία με το Κατάρ.

Οι μπίζνες με το αέριο, όμως, ως στοιχείο διεθνούς ανταγωνισμού, αντανακλούν και στο εσωτερικό χώρων και κυβερνήσεων. Ήδη ασκείται μεγάλη πίεση στον κυβερνητικό συνασπισμό της Γερμανίας. Ο ευρωβουλευτής των Πρασίνων, Χαν, είπε ότι το φυσικό αέριο του Κατάρ δεν είναι «μια μακροπρόθεσμη λύση», ενώ γνωρίζει ότι η κυβέρνησή του υπέγραψε σύμβαση 15ετίας! Ενώ ο κριστιανόδημοκράτης ευρωβουλευτής Ράντκε αμφισβητεί αυτές τις συμβάσεις και ζητά την αναθεώρησή τους.

Θα ακολουθήσει νέα χιονοστιβάδα αποκαλύψεων, όπως φημολογείται; Θα φανεί. Άλλωστε μπορεί να εξαγοράσεις και μία εξαγορά -που όλοι γνωρίζουν, αλλά κανείς δεν μιλάει- εάν και εφόσον υπάρχει «αποχρών λόγος»...

XB

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η παγκόσμια οικονομία των... δύο τρίτων

Ποιος -από τους παλιότερους- δεν θυμάται την περίφημη θεωρία για τη λεγόμενη «κοινωνία των δύο τρίτων»;

Φαίνεται πως σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ΔΝΤ, θα έχουμε ανάπτυξη δύο... τρίτων στην παγκόσμια οικονομία, καθώς το 1/3 του πλανήτη θα υποστεί τουλάχιστον δύο διαδοχικά τρίμηνα οικονομικής συρρίκνωσης (τεχνική ύφεση), την ώρα που ο δείκτης τιμών καταναλωτή θα παραμένει στα ύψη.

Η πρόβλεψη αυτή έχει κοντά τρεις μήνες (αρχές Οκτώβρη) που δημοσιεύτηκε, αλλά την ξαναθυμήθηκαν τώρα με τις αρχές του νέου χρόνου.

Το ερώτημα είναι ποια είναι αυτά τα δύο τρίτα, καθώς το ΔΝΤ δεν περιορίζεται μόνο στην «περιφέρεια», όπου ο Δείκτης που μετρά την αβεβαιότητα σε 143 χώρες ανέβηκε κατακόρυφα -εκ νέου μετά την πανδημία- αποτυπώνοντας τον περασμένο Απρίλιο τον οικονομικό αντίκτυπο της αναταραχής. Έκτοτε, το ποσοστό αβεβαιότητας περιορίστηκε σχετικά, αλλά παραμένει υψηλό.

Τον περασμένο Οκτώβριο, έκθεση του Προγράμματος των Ηνωμένων Εθνών για την Ανάπτυξη (UNDP) προειδοποιούσε ότι 54 αναπτυσσόμενες οικονομίες (μέσου και χαμηλού εισοδήματος) αντιμετωπίζουν σοβαρό ζήτημα χρέους.

Η πρόβλεψη του ΔΝΤ αφορά, όμως, και τον σκληρό ιμπεριαλιστικό πυρήνα του σύγχρονου καπιταλιστικού κόσμου και της οικονομίας του.

«Για τη μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη, η προσγείωση είναι ανώμαλη. Ύστερα από ρυθμούς ανάπτυξης 5,7% το 2021, φέτος το αμερικανικό ΑΕΠ θα μειωθεί μόλις κατά 1,6% (υποβάθμιση κατά 0,7 μονάδες σε σχέση με την προ εξαμήνου πρόβλεψη), ενώ το 2023 θα κατεβάσει περαιτέρω ταχύτητα στο 1%. Ο πληθωρισμός προβλέπεται να σκαρφλώσει φέτος στο 8,1% και την επόμενη χρονιά να αποκλιμακωθεί στο 3,5%. Η ζώνη του ευρώ (χάρη εν πολλοίς στη δυναμική του τουρισμού) θα αναπτύχθει με ρυθμούς 3,1% φέτος (αναβάθμιση κατά μισή μονάδα σε σχέση με την προηγούμενη εκτίμηση), αλλά το 2023 θα παγιδευτεί σε στασιμότητα, με το ΑΕΠ της να μεγεθύνεται μόλις κατά 0,5%. Μάλιστα, τόσο η Γερμανία όσο και η Ιταλία δεν θα αποφύγουν την ύφεση την επόμενη χρονιά -αν και αυτή προβλέπεται να είναι ήπια (-0,3% και -0,2% αντίστοιχα). Η Γαλλία αναμένεται να αναπτύχθει με ρυθμούς 2,5% φέτος και 0,7% την επόμενη χρονιά, ενώ η ανάπτυξη της Ισπανίας θα επιβραδυνθεί από 4,3% το 2022 σε 1,2% το 2023». Αυτά έγραφε η Ναυτεμπορική στις 11/10 του προηγούμενου έτους. Εντονότερες είναι εν τω μεταξύ οι πιέσεις και για τη βρετανική οικονομία, που ύστερα από ανάπτυξη 7,4% το 2021 θα επιβραδυνθεί στο 3,6% φέτος και θα δει το ΑΕΠ της να μεγεθύνεται οριακά (0,3%) την επόμενη χρονιά. Και συνεχίζει:

«Συνολικά ο ανεπτυγμένος κόσμος θα παρουσιάσει ανάπτυξη 2,8% φέτος και 2,3% την επόμενη χρονιά, υπολογίζει το ΔΝΤ. Για τις αναδυόμενες και αναπτυσσόμενες οικονομίες, ο πήχης τοποθετείται

στο 3,7% και τις δύο χρονιές. Η Κίνα αναμένεται να δει τους ρυθμούς ανάπτυξης να προσγειώνονται φέτος στο 3,2% από 8,1% το 2021, ενώ την επόμενη χρονιά υπολογίζεται ότι θα ανεβάσει και πάλι ταχύτητα στο 4,4%».

Βέβαια, το ΔΝΤ καλεί τις κυβερνήσεις να μην υποχωρήσουν από την αύξηση των επιτοκίων και την πολιτική «τιθάσευσης του πληθωρισμού». Όμως, η άνοδος της τιμής του δολαρίου ταλαιπωρεί όλα τα εθνικά νομίσματα και υποχρεώνει τις χώρες να μπουιν στον χορό της νομισματικής περιστολής, εκτοξεύοντας το παγκόσμιο χρέος. Το Διεθνές Ινστιτούτο Χρηματοοικονομικών (IIF) υπολόγισε στην τελευταία έκθεσή του ότι το χρέος που έχει συσσωρευθεί στον πλανήτη ανέρχεται στα 290 τρις. δολάρια, έχοντας σημειώσει αύξηση πάνω από το 1/3 σε σχέση με την προηγούμενη δεκαετία.

Από την άλλη, η πρόσφατη κρίση χρέους των βρετανικών ομολόγων -πέρα από τις βρετανικές ιδιαιτερότητες- αποτέλεσε προμήνυμα κολοσσιαίων οικονομικών καταρρεύσεων: Στο και... πέντε η Τράπεζα της Αγγλίας αποφάσισε να διαθέσει 65 δισ. για να αγοράσει τα ομόλογα των ταμείων συνταξιοδότησης, μπροστά στην επίθεση των «αγορών», αποτρέποντας τη μαζική και γενική τους καταρρευση από κεφάλαια και εγγυήσεις. Αν σε ένα κομμάτι του ιμπεριαλιστικού πυρήνα -εντάξει, ίσως όχι από τα πλέον ισχυρά πια- «παίχτηκε» μία τέτοια προοπτική, κανείς δεν θα μπορεί να κοιμάται πια ήσυχος...

Ήδη στην ορολογία των οικονομικών αναλυτών εισέρχεται ο δημοσιογραφικός νεολογισμός «πολυκρίσεις», προκειμένου να περιγράψουν την πολλαπλότητα των ανοιχτών και απειλητικών μετώπων της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας.

Το κουβάρι γεωπολιτικής αστάθειας, ενεργειακού ζητήματος, ύφεσης, πληθωρισμού και αύξησης του παγκόσμιου χρέους, συνδυασμένο με το μεγάλο ζήτημα των εφοδιαστικών αλυσίδων, δεν μπορεί να ξετυλίγεται σχετικά... ομαλά και παρά την εκρηξη των παγκόσμιων αντιθέσεων.

Στην ΕΕ, η ΕΚΤ στοιχίζεται σταθερά με την πολιτική αύξησης των επιτοκίων και του κόστους δανεισμού, καθώς οι δέκα μεγαλύτερες χώρες της πρόκειται να πουλήσουν 1,3 τρις. κρατικά ομόλογα. Το ερώτημα ποιος θα αγοράσει όλον αυτό τον όγκο χρέους -γιατί περί αυτού πρόκειται- είναι μεγάλο.

Να υπενθυμίσουμε εδώ ότι η απόφαση του τότε «γενικού» της ΕΚΤ Ζακ Τρισέ (ποιος τον θυμάται τάχα;) να αυξήσει τα επιτόκια της ευρωζώνης ήταν που ως ένα βαθμό πυροδότησε την ευρωπαϊκή κρίση χρέους πριν μία δωδεκαετία...

Ο Μάρτιος -που αναμένεται το πρώτο μεγάλο ψαλίδισμα στο σταθερό και... αδιαπραγμάτευτο όλα αυτά τα χρόνια πρόγραμμα επανεπένδυσης και επαναγοράς ευρωπαϊκών κρατικών ομολόγων (πενήντα μονάδες βάσης) από την ΕΚΤ-θα δείξει...

Η Παγκόσμια Τράπεζα, πάντως, στην ετήσια έκθεσή της για τον χρόνο που διανύουμε, προβλέπει -αν και συγκρατημένα- ύφεση και ρυθμούς ανάπτυξης ψαλιδισμένους.

Από το «Πρωινό Τσιγάρο» στο βραδινό αντίο

Όταν ο Μάνος Λοΐζος νοσηλευόταν στο νοσοκομείο στη Μόσχα, λίγο πριν πεθάνει, ο Άλκης Αλκαίος του έστειλε γράμμα με τους στίχους του Πρωινού Τσιγάρου. Ο Λοΐζος το διάβασε, αλλά δεν πρόλαβε να το μελοποιήσει. Αργότερα ο Νότης Μαυρουδής, παρ' όλο που το μελοποίησε όπως γνωρίζουμε σή-

μερα, δεν πήρε αρχικά την έγκριση του στιχουργού για δημοσίευση. Μόνο ύστερα από παρέμβαση του Θάνου Μικρούτσικου κατάφερε να κυκλοφορήσει, προσφέροντας στον συνθέτη μια από τις πιο όμορφες στιγμές της ζωής του, σε μια συναυλία το 1985, μπροστά σε 80.000 αναπτήρες. «[Πρόκειται για] ένα τραγούδι που δεν το έχει γράψει ο Μάνος, αλλά που έχει γραφτεί για τον Μάνο», μας ενημερώνει η Χάρης Αλεξίου σε συναυλία-αφιέρωμα στον Μάνο Λοΐζο. Αυτή είναι η μικρή ιστορία ενός μεγάλου τραγουδιού του Νότη Μαυρουδής, ο οποίος βρήκε ξαφνικό θάνατο στις 3 Ιανουαρίου.

Ο Μαυρουδής γεννήθηκε πρακτικά στις φυλακές Αβέρωφ, όπου έζησε τα δύο πρώτα χρόνια της ζωής του, παρά το διάλειμμα μόλις λίγων ημερών στη μητέρα του για να τον γεννήσει σπίτι της. Είναι ένα από τα ουκ ολίγα παραδείγματα ζευγαριών που σμίγουν και κάμνουν οικογένεια σε συνθήκες παρανο-

μίας, διωγμών, εξορίας και συγκεκριμένα φυλακίσεων για την πολιτική τους δράση τη δεκαετία του '40 και του '50.

Και ως να προδιέγραψε η γέννα του τη μουσική του πορεία, ο Νότης Μαυρουδής, παρά το ότι έγινε ευρέως γνωστός για το πραγματικά ποικίλο έργο του, αξίζει να μείνει στη μνήμη μας και για τις ενορχηστρώσεις των γνωστότερων αντάρτικων τραγουδιών, όπως είναι περισσότερο διαδεδομένες ως τις μέρες μας. Ο δίσκος «Chants de la resistance grecque» (Τραγούδια από την ελληνική αντίσταση) κυκλοφόρησε πρώτα στο Παρίσι το 1974 και αργότερα λογοκριμένος (κι ας ήταν μεταπολίτευση) στην Ελλάδα, με το σκεπτικό της μη αναμόχλευσης μισών και παθών του παρελθόντος.

Ωστόσο δεν περιορίστηκε εκεί, αλλά έγραψε μουσική για θέατρο, ορχηστρική μουσική, μουσική για κιθάρα, ενώ συμμετείχε σε πολλές παραγωγές, ιδρύον-

τας παράλληλα και δισκογραφική εταιρεία που ανέδειξε ιστορικούς κιθαρίστες της χώρας. Ο ίδιος μαθήτευσε δίπλα στον Δημήτρη Φάμπα, σπουδαίο δάσκαλο κλασικής κιθάρας, αλλά υπήρξε και δάσκαλος άλλων μεγάλων σύγχρονων κιθαριστών, όπως ο Παναγιώτης Μάργαρης. Χαρακτηριστική είναι η δήλωσή του ότι δεν μπορεί να ζει μόνο με τη σύνθεση ή μόνο με την κιθάρα, αλλά χρειάζεται και τα δύο.

Πόσα νεότερα παιδιά δεν τραγουδήσαμε το '90 τον Παλιάτσο. Πόσες φορές δεν σιγομουρμούρισαμε το Πρωινό Τσιγάρο. Πόσα γλέντια δεν έληξαν με αντάρτικα σε μια κιθάρα. Η πορεία του Νότη Μαυρουδής στη μουσική τον ανεβάζει επάξια στο βάθρο αυτό των καλλιτεχνών της χώρας που με το έργο τους χαρακτήρισαν μια ολόκληρη εποχή βαμμένη στο αίμα των αγώνων και της λαϊκής ζωής που ενέπνευσαν το έργο του μεγάλου μουσικοσυνθέτη.

Για τον Νότη Μαυρουδή

Με τον Νότη γνωρίστηκα στο Μιλάνο, στα χρόνια της φασιστικής δικτατορίας και ήμασταν μέλη του Συλλόγου Ελλήνων και Ελληνοκυπρίων Φοιτητών. Ο Νότης, βέβαια, δεν πολυσυμμετείχε στον Σύλλογο, αλλά η παρουσία του, όταν απαιτούνταν, ήταν δεδομένη. Και εκεί γίνονταν αμέτρητες πολιτικές συζητήσεις γύρω από το λαϊκό κίνημα και την Αριστερά.

Με τον Νότη είχα κάνει αρκετές συζητήσεις και δεν ήταν λίγα τα ζητήματα στα οποία διαφωνούσαμε, αν και ο Νότης δεν ήταν εριστικός άνθρωπος. Γενικά τον διέκρινε η πραότητα και ο σταθερός πολιτικός λόγος, αλλά και η απορία του γιατί η Αριστερά δεν μπορεί να συνεννοηθεί, να ενωθεί και να νικήσει στον αγώνα που διεξάγει. Βέβαια, δυο χρόνια πριν, δηλαδή το

1968, είχε γίνει και νέα διάσπαση του ΚΚΕ και είχε δημιουργηθεί και το ΚΚΕ(εσωτερικού), την πλευρά του οποίου είχε επιλέξει ο Νότης.

Αυτό ήταν, όμως, μόνιμο παράπονο του Νότη, η ενότητα της Αριστεράς και μ' αυτό ξεκινούσε η συζήτηση και σ' αυτό κατέληγε. Στον σύλλογο του Μιλάνου, που δεν ήταν ένας από τους μεγάλους συλλόγους των Ελλήνων της Ιταλίας, κυριαρχούσαν οι «εσωτερικοί» και γι' αρκε-

τά χρόνια υπήρχαν δύο παρατάξεις, οι του «εσωτερικού πλειοψηφία» και οι του ΑΜΕΕ, μ' εμένα στο Συμβούλιο.

Εκείνη την εποχή, δηλαδή το 1970, πρόεδρος ήταν ο Γιώργος Τσικουρής, Ελληνοκύπριος, ο οποίος με τη φίλη του Ιταλίδα Έλενα Αντζελόνι, αποπειράθηκαν να τοποθετήσουν βόμβα στην αμερικανική πρεσβεία, η οποία εξεργάγη, όμως, μέσα στο αυτοκί-

νητό τους στο πάρκινγκ της πρεσβείας, πριν απομακρυνθούν απ' αυτό και βρήκαν τραγικό θάνατο.

Ο Νότης Μαυρουδής, με μητέρα πολιτική κρατούμενη για την αγωνιστική δράση της στις φυλακές Αβέρωφ, έζησε το πρώτο διάστημα της ζωής του στο ίδιο κελί μαζί της. Παρότι αφοσιώθηκε στη μουσική, στην κλασική κιθάρα, στη σύνθεση, στον στίχο και σε τόσα άλλα, δεν έπαψε να είναι αυτό που τον σημάδεψε από τη γέννα: Αριστερός σε όλη του τη ζωή, στο έργο του και στο πέρασμά του από την εφήμερη παρουσία του στην κοινωνία, αλλά αφήνοντας αιώνια ίχνη στην ΑΡΜΟΝΙΑ και τη μουσική της χώρας μας και του κόσμου. Αιώνια η μνήμη του!

Στέλιος Αγκούτογλου

Αποχαιρετισμός στον σύντροφο Παύλο Καλώνη

Έφυγε, παραμονές Χριστουγέννων, ο σύντροφος Παύλος Καλώνης. Από τα 9 αδέρφια, τα πέντε αγόρια, ήταν ο τελευταίος που ξεκίνησε για το μακρινό ταξίδι, αποχαιρετώντας τη ζωή πλήρης ημερών (γεννημένος το 1927).

Με όλη αυτή την οικογένεια συνδεόμουν από παλιά, μιας και ως κάτοικοι Παλαιοκάστρου (παλαιός οικισμός του σημερινού Ωραιοκάστρου Θεσσαλονίκης) η Ευκαρπία ήταν όμορος οικισμός, αλλά προπαντός γιατί αυτή η οικογένεια πρόσφερε πολλά στην Αριστερά και στο κομμουνιστικό κίνημα της χώρας μας.

Πρώτος είχε ξεκινήσει το φευγικό

για το μακρινό ταξίδι προς το σύμπαν ο μικρότερος, ο Λάζαρος, με τον οποίο συνδεόμουν όχι μόνο συντροφικά και γειτονικά, αλλά κι επαγγελματικά γιατί και αυτός ήταν μηχανικός, δηλαδή συνάδελφός μου. Όμως αυτόν που συνάντησα πρώτο, τον Αύγουστο του 1974, όταν ξεκινούσαμε να συγκροτήσουμε ξανά τη συνεπή Αριστερά στον τόπο μας, με

υπόδειξη του Ισαάκ Ιορδανίδη, ήταν ο μεγαλύτερος αδελφός των Καλώνηδων, γιατί ήταν αυτός που απολύθηκε από τους τελευταίους του Αη Στράτη και συνδεόταν και υποστήριζε από την αρχή και με συνέπεια τις πολιτικές επιλογές του Γιάννη Χοντζέα και του Ισαάκ Ιορδανίδη. Όχι πως ο Παύλος δεν πέρασε από Μακρόνησο και δεν διώχτηκε και αυτός από τη φασιστική Χούντα.

Όλη η οικογένεια ήταν γνωστή για τις πολιτικές πεποιθήσεις της και έχαιρε σεβασμού και εκτίμησης από τον κόσμο της Αριστεράς και τους δημοκρατικούς πολίτες της περιοχής και όχι

μόνο. Για παράδειγμα, ο Θανάσης Καλώνης υπήρξε για αρκετό καιρό συνεξόριστος με το Μενέλαο Λουντέμη κι αυτός τον μνημόνευσε σε αρκετά βιβλία του, αναφερόμενος στη μορφή του μικρού «Θανασάκη».

Θα είναι η μνήμη των Καλώνηδων άσβεστη όχι μόνο στον τόπο τους αλλά και ευρύτερα στο κίνημα, γιατί η προσφορά τους ήταν μεγάλη και σπουδαία στους δύσκολους καιρούς που πέρασαν οι αγωνιστές της εποχής τους.

Κλείνω τη σύντομη αναφορά μου στην απώλεια του Παύλου Καλώνη με την τελευταία παράγραφο της επιστολής που ανάρτησε στα κοινωνικά δίκτυα ο γιος του Χαράλαμπος:

«...Μας δίδαξες -λόγω και έργων- την τιμιότητα, τη δικαιοσύνη, την πραότητα, την ευαισθησία, τη φιλεργατικότητα, την καρτερικότητα, τη μαχητικότητα, την αγάπη για τον κάθε άνθρωπο ως ξεχωριστή προσωπικότητα, την αγάπη για τη φύση και το σεβασμό απέναντι στον καθένα και στο καθετί. «Μην κάνεις ποτέ σε κανέναν κάτι που δεν θέλεις να σου κάνουν εσένα», μας έγραψες στον δικό σου ξεχωριστό δελταίο του καλού ανθρώπου...»

Στέλιος Αγκούτογλου

Παρουσιάσεις του βιβλίου «Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής»

Τρίκαλα

Σάββατο 14 Γενάρη, 6:30 μ.μ.

Μουσείο Τσιτσάνη

Διοργάνωση: Εκδόσεις Εκτός των Τειχών, Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών

Καρδίτσα

Κυριακή 15 Γενάρη, 11:00 π.μ.

Ξενοδοχείο ΑΡΝΗ (ημιόροφος)

Διοργάνωση: Εκδόσεις Εκτός των Τειχών, blog Αριστερά στην Καρδίτσα (<http://aristerastikarditsa.blogspot.com>)

σχοήλια

Εισβολή

Ο ακροδεξιός πρώην πρόεδρος της Βραζιλίας Μπολσονάρου, εισήχθη «με πόνους στην κοιλιακή χώρα» σε νοσοκομείο του Ορλάντο στη Φλόριντα των ΗΠΑ, μια ημέρα μετά την εισβολή σκληροπυρηνικών υποστηρικτών του σε κυβερνητικά κτίρια της Μπραζιλία. Ήταν συνηθισμένοι να εισβάλουν μόνο στον Αμαζόνιο.

Στάση

Σύμφωνα με τον Κυριάκο Μητσοτάκη, ο Γλύξμπουργκ τηρούσε διακριτική στάση σε όλα τα χρόνια της Μεταπολίτευσης. Και αμέσως πριν από αυτήν.

Κρίση

Σύμφωνα με τον Κυριάκο Μητσοτάκη, «Τον λόγο, πλέον, έχει η Ιστορία. Αυτή θα κρίνει δίκαια και αυστηρά τον Κωνσταντίνο της δημόσιας ζωής. Γιατί τον άνθρωπο Κωνσταντίνο τον συνοδεύει, ήδη, η θλίψη και ο σεβασμός μπροστά στην απώλεια της ίδιας της ζωής. Απευθύνω τα ειλικρινή συλλυπητήριά μου στην οικογένειά του». Ο λαός δεν επιτρέπεται να κρίνει.

Μάρμαρα I

«Δεν αναμένω άμεσα αποτελέσματα. Εφόσον ο λαός μας εμπιστευθεί και πάλι μετά τις εκλογές, πιστεύω ότι θα τον πετύχουμε αυτό τον στόχο», είπε για τον εθνικό στόχο της «επανεκπαίδευσης» των γλυπτών του Παρθενώνα ο Κυριάκος Μητσοτάκης σε συνομιλία που είχε μπροστά στις κάμερες με την Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Για την ώρα θα επαναπατριστεί ο Γλύξμπουργκ.

Μάρμαρα II

Η υπουργός Πολιτισμού, Μισέλ Ντόνελαν, μιλώντας στο BBC, τόνισε ότι τα Γλυπτά του Παρθενώνα «ανήκουν στο Ηνωμένο Βασίλειο» και ότι «η αποστολή των γλυπτών στην Ελλάδα θα άνοιγε τον ασκό του Αιόλου και επομένως θα ακολουθούσαμε έναν επικίνδυνο δρόμο», ανέφερε, τονίζοντας πως μία τέτοια εξέλιξη θα προκαλούσε συζήτηση σχετικά με όλα τα εκθέματα του μουσείου. Είναι όλα δανεισμένα.

Κίνδυνος

Ο υπουργός Υγείας της Μ. Βρετανίας συμβούλεψε τους πολίτες να μην καλούν την άμεση βοήθεια παρά μόνο σε πολύ σοβαρές περιπτώσεις και όταν κινδυνεύει ζωή. Μπορεί να κινδυνεύει και η ζωή του ασθενοφόρου.

Σημείες

Ο νέος ακροδεξιός υπουργός Εθνικής Ασφάλειας του Ισραήλ, Ιταμάρ Μπεν-Γβιρ, έδωσε εντολή στην αστυνομία να απομακρυνθούν οι παλαιστινιακές σημείες από τους δημόσιους χώρους, χαρακτηρίζοντας το παλαιστινιακό εθνικό σύμβολο ως «πράξη τρομοκρατίας». Και να αναρτηθούν οι Ισραηλινές στους ιδιωτικούς.

Αποθήκες

Η Amazon σχεδιάζει να κλείσει τρεις αποθηκευτικές της μονάδες στη Βρετανία, σε μια κίνηση που θα επηρεάσει 1.200 θέσεις εργασίας, αλλά οι εργαζόμενοι θα έχουν τη δυνατότητα να μεταφερθούν σε άλλες μονάδες. Στο Κατάρ.

Φορολογήστε ή φάτε τους πλούσιους;

Οι τσιγκούνες Εμπενίζερ Σκρουτζ της αρχικής καπιταλιστικής συσσώρευσης τρομάζει και μεταμορφώνεται σε «καλό καπιταλιστή», μετά από μια υπερφυσική επίσκεψη που δέχτηκε από τον πεθαμένο συντάκτη του και από τα φαντάσματα των Χριστουγέννων του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος. Σήμερα, στην εποχή του «ώριμου» ή σάπιου καπιταλισμού, ελάχιστοι καπιταλιστές τρομάζουν και ζητούν να φορολογηθούν, για να αντιμετωπιστεί η επισιτιστική κρίση, η παγκόσμια φτώχεια, οι κοινωνικές ανισότητες, η πανδημία, η κλιματική αλλαγή, τα διαλυμένα συστήματα υγείας και εκπαίδευσης φοβούμενοι, μάλλον, την επίσκεψη ενός άλλου «φαντάσματος», που επαναλαμβάνει μονότονα, ανατριχιαστικά και απειλητικά τη φράση «όταν ο λαός δεν έχει τίποτα να φάει, θα φάει τους πλούσιους». Σκέφτηκαν, λοιπόν, να δώσουν κάτι από το «υστερήμά τους», ώστε να συνεχίσουν να κερδίζουν. Σκέφτηκαν, ίσως, να ζορίσουν «δευτεράντζες» καπιταλιστές, υπολογίζοντας στο συγκριτικό πλεονέκτημα που θα έδινε η «αγαθοεργία» τους, μιας και τυχαίνει να βρίσκονται στην κορυφή του πλούτου (Bill Gates, Warren Buffett, Michael Bloomberg, George Soros κ.λπ.).

Αυτοί, οι... λιγότερο δισεκατομμυριούχοι (που είναι, προφανώς, περισσότεροι), ζητούν το ακριβώς αντίθετο: χαμηλότερους φορολογικούς συντελεστές για τους ίδιους και τις επιχειρήσεις τους, μειώσεις στο κόστος παραγωγής, δηλαδή, στους μισθούς, στις συντάξεις και στις εργοδοτικές εισφορές. Όλοι, βέβαια, («καλοί» και «κακοί») συμμετείχαν για χρόνια στον χορό της φοροδιαφυγής, φοροαποφυγής, φοροπαλλαγής, είτε νόμιμα, είτε παράνομα, είτε καταφεύγοντας στους διάφορους φορολογικούς παραδείσους. Είναι, άλλωστε, ο μόνος παράδεισος στον οποίο πιστεύουν οι «θεοσεβούμενοι», κι ας παραμυθίζονται οι φτωχοί περιμένοντας τον παράδεισο που τους υπόσχονται. Αρκεί να κάθονται φρόνιμα και να «απολαμβάνουν» τη μιζέρια.

Η «δίκαιη» καπιταλιστική ανάπτυξη, μέσω και της φορολόγησης των πλουσίων που ευαγγελίζονται οι απανταχού «προοδευτικές και... αντικαπιταλιστικές συμμαχίες» (από τον ΣΥΡΙΖΑ,

τον Λούλα έως και μερίδες της «αντικαπιταλιστικής» αριστεράς), δεν είναι φυσικά σε θέση να μεταστρέψει τον κύριο όγκο των σημερινών «τσιγκούνηδων Σκρουτζ», που παραμένει τσιγκούνης απέναντι στις εργαζόμενες τάξεις απολαμβάνοντας, σε αντίθεση με τον «παραδοσιακό Σκρουτζ», τα πλούτη. Αν είχαν την ευκαιρία να εκδηλώσουν δημόσια τις πραγματικές τους προθέσεις και ευχές (μάλλον, το κάνουν ήδη μεταξύ τους), θα εύχονταν περισσότερα κέρδη για τους ίδιους και άρα μεγαλύτερη φτώχεια και ανισότητα για τον λαό. Άσε που το χρήμα αποκτά μεγαλύτερη αξία όχι σε σχέση με αυτόν που το έχει, αλλά σε σχέση με αυτόν που δεν το έχει. Γιατί ποια θα ήταν οι πραγματική δύναμη του χρήματος, αν ήμασταν όλοι πλούσιοι;

Έτσι, σε συνθήκες παγκόσμιας φτώχειας και απογείωσης των ανισοτήτων, η αριστοκρατία των Βρυξελλών και της ΕΕ δίνει ημερήσια αύξηση 1.000 ευρώ στον εαυτό της (προφανώς, στον δρόμο που χάραξε η... Καίλη). Αυτό κάνει, άλλωστε, καθημερινά η «παγκόσμια εργοδοσία», μέσω της αυξανόμενης απόσπασης της υπεραξίας.

Μιας και μιλάμε, όμως, για ευχές, ο ευρωατλαντικός συνασπισμός ΝΑΤΟ-ΕΕ εύχονται παραπέρα. Εύχονται παρατεταμένο πόλεμο στην Ουκρανία, εύχονται καταστροφή της Ρωσίας, περικύκλωση της Κίνας στο πλαίσιο του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, εύχονται την καταστροφή των κοινωνικών υποδομών και εξαθλίωση για την κοινωνική πλειοψηφία, ώστε να αποκτήσουν περισσότερη δύναμη οι επενδύσεις και το χρήμα. Εύχονται «δημιουργική καταστροφή», απεργάζονται την κατάρρευση του φυσικού και ανθρώπινου περιβάλλοντος, ώστε να ευημερεί η καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική αγορά, όπως αναγράφεται σε όλα τα «επιστημονικά» εγχειρίδια. Κι ας επιμένει η «άτιμη» πραγματικότητα και η ζωή να τους διαψεύδει (τόσο το χειρότερο για τη ζωή και την πραγματικότητα). Γιατί το χρήμα, η επικράτηση, ο νόμος και η τάξη έχουν αναγορευτεί σε «ύψιστα αγαθά και ιδανικά»: Ο πόλεμος στην Ουκρανία γίνεται για τη... δημοκρατία, την ανεξαρτησία και την ελευθερία! Οι «καλές πρακτικές» του ΔΝΤ, της ΕΕ, του ΟΟΣΑ υπάρχουν για την ανάπτυξη και την ευη-

μερία! Οι αντεργατικοί και απεργοκτόνοι νόμοι ψηφίζονται για το... «καλό της εργασίας»! Η καταστολή, ο νόμος και η τάξη βρίσκονται στην υπηρεσία της... δημοκρατίας, της ασφάλειας!

Από την άλλη, η περιουσία των δέκα πιο πλούσιων ανθρώπων του κόσμου έχει διπλασιαστεί από την αρχή της πανδημίας, ενώ τα εισοδήματα του 99% της ανθρωπότητας μειώθηκαν, σύμφωνα με έκθεση της Oxfam. Αυτές είναι οι «αξίες» που επικαλούνται οι «άξιοι εκπρόσωποι του λαού, του έθνους, της δημοκρατίας και της Ευρώπης», καθώς πιάνονται με «τη γίδα στην πλάτη» και με εκατομμύρια στον τραπεζικό τους λογαριασμό.

Ευτυχώς, εκτός από τη λαϊκή σοφία, υπάρχει και η καπιταλιστική απληστία και αναισθησία για να μας διαφωτίζει. Η Γερμανίδα υπουργός Άμυνας Κριστίνε Λάμπρεχτ (Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα) είπε στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά της ότι «ο πόλεμος στην Ουκρανία της έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσει πολλούς υπέροχους και ενδιαφέροντες ανθρώπους». Ο πόλεμος ως «συναρπαστική επαγγελματική εμπειρία»! «Στόχος είναι τα λεφτά» και «έχω αλλεργία στους φτωχούς» (και όχι στη φτώχεια, προφανώς), τραγουδάει ο «πολιτισμός» της βαρβαρότητας.

Το σε ποια εποχή και σε τι κόσμο ζούμε είναι φυσικά μεγάλο θέμα. Ζούμε, όμως, στην εποχή του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού στα «χειρότερα του». Κι αν η παγκόσμια και εγχώρια αντίδραση και τα τσιράκια της υποκρίνονται έναν «άλλον κόσμο» από αυτόν που πράγματι υπάρχει. Αν υποκρίνονται όλοι από τη μεριά τους ότι ζούμε σε έναν κόσμο όπου η «δημοκρατική Δύση» (ΗΠΑ-ΕΕ-Μ. Βρετανία κ.λπ.) και η «δικτατορική Ανατολή» (Ρωσία, Κίνα, Τουρκία κ.λπ.) συγκρούονται για το «δίκιο» και τη «δικαιοσύνη», για «δημοκρατία» και «ελευθερία», για «ασφάλεια» και «ευημερία», τότε, αν πέσουμε θύματα αυτής της υποκρισίας, δεν μένει παρά να πάρουμε μέρος στην υποκρισία (για να μη μείνουμε τάχα «ουδέτεροι» και «αμέτοχοι» των εξελίξεων). Επομένως, φάτε τους πλούσιους, αλλά, κυρίως, φάτε το σύστημα της υποκρισίας, της εκμετάλλευσης και των πολέμων.